DENISE ROBINS

Să iubești din nou

Traducerea și adaptarea în limba română de

ILEANA DINU

ALCRIS

Capitolul 1

Nu avea rost să mai încerce să-l uite pe Christopher. Își amintea permanent de el; era ca și cum lumea ar fi conspirat împotriva ei, pentru a o face să și-l amintească în fiecare clipă. Oriunde s-ar fi dus, îl vedea în fața ochilor. Muzica pe care o auzea, fusese ascultată cândva cu el. Când citea o carte nouă, un cuvânt, un paragraf, își amintea o remarcă a lui Christopher; în cel mai rău caz, simțea nevoia să-l discute cu el. La cinema, vreun actor îi amintea de el.

Nedespărțiți, Helen și Christopher își planificau viitorul; mai precis, îl visau așa cum și-ar fi dorit să-l aibă. Erau doi artiști săraci, care luptau pentru a-și câștiga existența zilnică, dar se simțeau bogați pentru că se iubeau și erau entuziaști. Împărțeau totul, glumele, înțelegerea reciprocă, prietenii care munceau la fel de mult ca și ei; toate acestea însă, pieriseră o dată cu el.

Helen nu și-l putea scoate din minte pe Christopher în timp ce se îndrepta cu unchiul ei spre Ritz ca să ia masa.

De fapt, era ziua ei de naștere. Împlinea douăzeci și doi de ani, dar asta nu mai însemna nimic pentru ea; nici o bucurie. Cu toate acestea, unchiul George insistase s-o invite la masă și ea cedase la un moment dat insistențelor lui.

Când se așezară la masă, Helen își scoase pălăria și mănușile, încercând să zâmbească și să pară bine dispusă. Dragul unchi George, nu trebuia să-l dezamăgească. Era ca un tată pentru ea. În ultimii ani, Helen trăise în casa unchiului George și a mătușii Mary.

Ei insistaseră ca Helen să continue să locuiască la ei, dar ea nu acceptase. Nu erau niște oameni înstăriți. Domnul Shaw era fost funcționar, fără mijloace materiale semnificative care se deteriorau permanent datorită creșterii taxelor. Helen era majoră acum și trebuia să-și câștige singură existența. Cu ajutorul unchiului, reușise să termine școala de artă. Dar, de la moartea lui Christopher, își pierduse interesul, retrăgându-se treptat din toate manifestările artistice. Picturile celebre, muzica bună, toate acestea fuseseră bucurii pe care le împărțise cu el. Nu se mai putea bucura de ele în noile condiții.

Toată lumea fusese foarte bună cu ea, toți prietenii încercaseră s-o facă să-și continue viața așa cum fusese pe vremea lui Christopher, dar cum el nu mai exista, își pierduse orice interes pentru cariera artistică.

Trecuseră șase luni de la moartea lui. Trei din cele șase luni le petrecuse la Petcombe, Sussex, cu lady Pilgrim, mama lui

Christopher. Celelalte trei trecuseră cu încercările ei de a înnoda firele fostei sale vieți, lucru care nu-i reușise. Acum căuta o slujbă. Toți cei care o cunoșteau, spuneau că avea nevoie de o slujbă grea, care s-o solicite din plin. Timpul și munca susținută erau antidotul împotriva unei dureri ca a ei.

Își auzi unchiul spunând:

– Trebuie să-ți mărturisesc, Helen, că ești o sărbătorită foarte frumoasă. Păcat că ești însoțită de un moșneag ca mine!

El voise s-o flateze dar Helen simți vorbele lui ca pe o lovitură grea. Desigur! Christopher ar fi fost cu ea; ar fi fost căsătoriți de acum.

Încercase să nu se răzbune pe soarta care i-l luase pe Christopher. De ziua ei, nu simțea decât amărăciune privindu-se în oglinda mare din restaurant.

Desigur arăta frumos, așa cum îi spusese unchiul ei. Poate așa era! Purta o bluză nouă cu flori albastre, pantaloni gri și o pălărioară cu o pană galbenă într-o parte, așezată peste părul ei blond pe care-l iubea Christopher la nebunie. Niciodată nu și-l tăiase, îl purtase mereu strâns la spate sau în coc. De când murise el, începuse să-i cadă părul, iar coada i se subțiase. Și era mereu palidă. Ochii ei mari, cenușii, cu gene lungi, erau mereu înfundați în orbite. Știa că fusese o fată frumoasă și veselă pe vremea când trăia el, dar acum nu mai era decât plictisită, îndurerată și dezamăgită. Nu mai avea ce căuta în lumea artei; trebuia să-și ia o slujbă care să nu aibă legătură cu arta.

Ce putea face?

Se uită în jur și atenția îi fu atrasă de cei care stăteau la masa vecină. Era un trio ciudat. O femeie elegantă, tânără,

care nu părea să fie trecută de treizeci de ani, cu un bărbat înclinat spre obezitate. El purta o mustață închisă la culoare și ochelari cu ramă groasă. Între ei se afla o fetiță, poate de zece– doisprezece ani; ea captă atenția lui Helen.

Era îmbrăcată într-o uniformă verde închis cu pălărioară galbenă și o banderolă la fel de galbenă la mână.

Nu era un copil frumos; avea părul de culoarea morcovului, strâns în două codițe și purta aparat dentar. Era prea slabă; i se vedeau oasele la încheietura mâinii. Umerii îi erau lăsați. Helen observă că biata copilă plângea.

Plângea încet, de parcă n-ar fi vrut să-i deranjeze pe cei doi. Când și când scotea o batistă și-și ștergea lacrimile. Nu mânca nimic. Helen văzu că o dată sau de două ori femeia se aplecă asupra fetei, de parcă ar fi vrut s-o consoleze. O auzi spunând:

– Patty, draga mea, încearcă să-ți revii și, mai ales, mănâncă. N-ai luat nici micul dejun. Te vei simți rău în tren cu stomacul gol.

Femeia rostise aceste cuvinte pe un ton blând, menit să liniștească. Dar copila scutură din cap:

– Nu, mulțumesc, zise ea, împingând farfuria.

Femeia, care era mai mult ca sigur mama ei, abandonă efortul de a o consola și începu să discute cu bărbatul, care se uita la Helen. Ea avu impresia că bărbatul era cam prost crescut și răspundea monosilabic. Nu adresase nici o vorbă fetei. Nici copila nu se uita la el.

Helen deveni brusc interesată de ceea ce se petrecea la masa vecină, părându-i rău pentru copil. Era septembrie, se

redeschideau școlile. Da, probabil că biata făptură se întorcea la școală și de aceea era atât de nefericită.

Ce bine își amintea Helen anii de școală, o adevărată tortură pentru ea!

Și ea suferise la fel, dar se pare că părinții ei realizaseră la timp drama copilului lor.

De aceea, ea și Chrisopher fuseseră de acord că nu-și vor trimite copiii la internat, pentru a-i face nefericiți ca pe copila din fața ei.

Domnul Shaw se uită și el la masa vecină unde suferea o biată copilă.

– Biata fetiță, zise și unchiul. Mama ei este o femeie frumoasă dar tatăl... el este tatăl, nu?

Helen nu era atât de sigură, dar cu cât urmărea mai mult ce se petrecea la masa vecină era tot mai convins că nu el era tatăl lui Patty. Fetița nu-i semăna de loc, iar el o ignora cu desăvârșire, uitându-se la ceas mult prea des.

Helen avea o imaginație bogată. Decise că acesta era tatăl vitreg al fetiței, iar femeia încerca să salveze aparențele; de fapt, copila nu era dorită de nici unul.

O auzi pe femeie adresându-i-se foarte ferm lui Patty.

– Trebuie să faci un efort să nu mai bâzâi, Patty. Trimestrul va trece repede, sunt trei luni până la Crăciun.

Copila înclină capul și nu zise nimic, ci doar își duse batista la față. Helen simțea milă față de ea. Știa cât de greu trec trei luni în viața unui copil nefericit. Parcă o auzea pe micuță numărând zilele. Mai avea douăsprezece săptămâni. Nouăzeci și două de zile, greu de suportat.

Ar fi vrut să se apropie de fetița aceea firavă și nefericită, s-o prindă în brațe, să-i arate înțelegere. Și ea suferise mult până de curând și nu mai suporta să vadă și pe altcineva suferind, mai ales un copil care nu suporta să se desprindă de casă. Deodată, fetița se ridică.

Helen o auzi pe mama ei spunându-i:

– Desigur, draga mea, du-te și spală-te pe față, vom veni și noi. Nigel trebuie să termine cafeaua.

– Am avut dreptate, se gândi Helen. Îi spune bărbatului pe nume, Nigel. Nu este tatăl lui Patty.

Fetița traversă restaurantul și Helen simți dintr-o dată dorința de a se duce după ea. Murmură o scuză față de unchiul său, își luă jacheta pe braț și porni.

După câteva secunde, se afla în toaleta doamnelor, unde Patty își scosese pălărioara și-și spăla fața cu apă rece.

Helen pretinse că se spală pe mâini, dar privi copila și-i spuse:

– Nu-mi plac restaurantele, mai ales astea mari și pline de lume!

Patty o privi. O privi cu rezervă, cu îndoială, cu ochii mari, înroșiți de plâns, apoi rosti:

– Nici mie.

– Pe o zi însorită ca asta, mi-ar fi plăcut un picnic.

Patty continua s-o privească cu suspiciune și rezervă.

– Da, zise fetița și oftă.

– Te întorci la școală? o întrebă Helen.

– Da, zise fetița.

Helen nu făcu nici o încercare, așa cum fac oamenii mari de obicei, de a sublinia importanța școlii.

– Nici mie nu-mi plăcea începerea școlii. Nimeni nu înțelegea de ce plângeam atunci...

Deodată, fetița o privi plină de speranță.

– Nici în cazul meu nu înțelege nimeni de ce plâng. Nici mie nu-mi place școala, de asta n-am putut să mănânc nimic.

– Cum este școala asta a ta? o întrebă Helen.

– Oribilă, murmură Patty.

– Și a mea era la fel, zise Helen. Dar familia mea repeta mereu ce norocoasă sunt că pot merge acolo.

– Oh! exclamă Patty, impresionată de femeia care părea să-i înțeleagă durerea. Și mie mi se spune la fel. Mama mereu mi-o spune, iar unchiul Nigel este de acord. Cred că el a făcut-o pe mama să mă trimită la școala asta.

Helen prinse copila de după umeri.

– Unde este școala asta oribilă? întrebă ea zâmbind.

– La Bexhill, răspunse fetița. Se numește Sf. Ciprian.

În acest moment, fetița izbucni într-un torent de vorbe. Simțise că poate avea încredere în Helen. Îi spuse că se numea Patricia Wade. Tatăl ei îi spusese Patty. Era un bărbat minunat; era medic și trăise la țară. Cu toată iubirea fiicei sale, și deși era tânăr, murise cu un an în urmă, de inimă.

De atunci, viața fetiței se schimbase. Vânduseră vechea casă, iar mama cumpărase un apartament la Londra; apoi apăruse pe firmament unchiul Nigel. Pe el îl chema Cressland. Nu era nici măcar unchi, ci un prieten al mamei. Iar acum, mama îi spunea că vrea să se mărite cu el. Tata îi promisese că nu va lăsa să fie trimisă niciodată la internat, dar unchiul Nigel o convinsese pe mama să încerce.

Era teribil pentru că el încerca să ia locul tatei. N-o plăcea pe Patty.

Helen ascultă aceasta povestire tragică și încercă să consoleze fetița.

– Nu-i nimic, Patty, s-ar putea să nu fie chiar așa de rău; vacanța vine peste trei luni.

– Dar tata nu va fi aici, zise Patty.

Helen evită privirea fetiței. Ce bine înțelegea disperarea acesteia, mai ales când nu poți fi la Crăciun cu cel pe care-l iubești.

Patty continua să spună:

– În vacanță, mami a spus că va angaja un fel de guvernantă pentru că vrea să fie singură cu unchiul Nigel. Cred că el va locui cu noi pe atunci.

Helen evită această discuție. O strânse pe Patty încet de mână.

– Poate va fi o persoană drăguță.

Patty o privi cu prietenie și încredere.

– Aș vrea să semene cu tine. N-ai putea veni să fii tu guvernanta mea pe perioada vacanței? Apoi fetița se opri: te rog să mă ierți, mă comport prostește, nici măcar nu știu cum te numești.

– Numele meu este Helen Shaw și într-un fel semăn cu tine; și eu am pierdut pe cineva drag și de aceea nu aștept Crăciunul cu bucurie, ca altădată.

– Și ție ți s-a întâmplat asta? întrebă Patty. Cel mai bine ar fi să vii să ai grijă de mine! Vrei?

Helen simți impulsul de a o face. Nu se gândise niciodată la o astfel de slujbă. Dar, de ce nu? Nu era nimic dezagreabil să ai grijă de o fetiță ca Patty.

În momentul acela, mama lui Patty intră în toaleta doamnelor.

– Ești gata, draga mea? Apoi se opri văzând că Patty o prinsese pe Helen de mână.

– Sper că nu vă supărați că am discutat puțin cu Patty...

Doamna Wade zâmbi. Fu un zâmbet forțat, artificial, lucru care o făcu pe Helen să n-o placă de loc pe femeie. Era îmbrăcată elegant și purta o orhidee scumpă.

Când veni mai aproape o învălui într-un parfum scump și aroma unei țigări turcești pe care o ținea între degetele subțiri, nervoase. Helen se gândi că femeia avea sânge italian sau spaniol din cauza ochilor negri extrem de frumoși, de altfel, singurul lucru frumos de pe chipul ei machiat cu multă grijă. Tremurul buzelor rujate cu ceva închis la culoare trădau o femeie care nu stătea prea bine cu nervii. Purta pălărie cu pană de struț după moda vremii și avea părul roșu tițian. Când i se adresa lui Helen era încântătoare dar Helen simțea că era falsă.

– Ce drăguț din partea dumitale că-ți faci probleme pentru Patty! Biata de ea este afectată de faptul că începe curând școala și nu vrea să plece de aici, unde-i place foarte mult. Nu-i așa, Patty?

Fetița nu răspunse.

– Trebuie să ne grăbim, Patty, adăugă doamna Wade. Nigel s-a dus să comande un taxi, trebuie să ne grăbim, să nu pierzi trenul.

Helen o privi pe fetiță observând disperarea de pe chipul ei. Deodată, Patty fugi de lângă Helen spre mama sa, pe care o prinse în brațe.

– Mama, te rog, ar putea această doamnă să aibă grijă de mine în timpul vacanței? Te rog, mamă!

Helen vru să protesteze.

– Patty, nu știu dacă se cade...

– Mama, ar putea? Este minunată și...

– Stai puțin, draga mea, o întrerupse mama ei râzând. Ea se rujă, se privi în oglindă. Decise că arăta bine. Apoi o examină pe Helen. I se păru că era o figură comună, cu umerii cam largi și prost îmbrăcată. Și ce pălărie oribilă! Se întrebă de unde o pescuise Patty și mai ales cum se lăsase vrăjită de ea.

Copiii erau un semn de întrebare pentru doamna Wade.

Ea își iubea fetița, dar de la moartea soțului său nu se prea descurcase cu banii. Desigur înțelegea că Patty ura internatul dar ce putea face? Toată lumea spunea că era bine ca Patty să meargă la școală cu internat și nu să trăiască într-un apartament din Londra fără prieteni de seama ei.

Niciodată nu-i trecuse prin minte Ritei Wade să-și sacrifice înclinațiile spre viața mondenă pentru a trăi cu copila ei la țară, unde s-ar fi descurcat. Dar Rita iubea prea mult viața și distracția. Să fie o văduvă cu un copil de unsprezece ani, era prea mult pentru ea.

Și mai era și Nigel, de care era îndrăgostită, care avea bani și-i putea oferi tot ce dorea. Avusese vreo două dispute cu el în privința lui Patty. Lui Nigel nu-i plăceau copiii. Iar Rita ar fi făcut orice pentru copila ei, până la un punct. Dincolo de acesta se afla doar ea și pasiunile sale.

Desigur, va angaja o guvernantă pentru fiica sa pe perioada vacanței. Închise poșeta din piele de șopârlă adusă de Nigel de la ultima sa ieșire în străinătate și se întoarse spre Helen.

– Fiica mea este cam impulsivă, zise ea râzând. Acum v-ați cunoscut?

Patty răspunse în locul lui Helen și figura ei se însufleți brusc, făcând-o să pară chiar drăguță.

– Dar o cunosc destul de bine deja pe domnișoara Shaw, mamă. Am discutat mult și mi-ar plăcea să vină să locuiască la noi.

Doamna Wade începu din nou să râdă, apoi o prinse pe Patty de după umeri, uitându-se la ceas.

– Draga mea, ești înclinată mereu spre exagerare! Nu avem timp să tragem o concluzie în această problemă acum și sunt sigură că nici domnișoara Shaw nu are chef să vină să aibă grijă de tine.

Patty se întoarse cu ochi triști spre Helen.

Helen care nu rezistă, i se adresă doamnei Wade:

– Poate că aș încerca... de fapt, căutam o slujbă... îmi plac foarte mult copiii. Știu că nu sunteți entuziasmată de mine pentru că nu mă cunoașteți, dar v-aș putea aduce referințe, dacă ați vrea să mă vedeți când veți fi mai liberă...

Patty confirmă spusele lui Helen, insistând pe lângă mama ei, ba chiar deschizând poșeta acesteia de unde scoase o carte de vizită pe care i-o întinse lui Helen.

– Bine, o să vedem, draga mea. Asta este adresa, dacă veți vrea să veniți mâine înainte de ora unsprezece, domnișoară Shaw. Se pare că Patty vă place foarte mult.

Helen zâmbi, punând cartea de vizită în poșetă.

– Voi veni să discutăm, doamnă Wade.

Patty se aruncă în brațele lui Helen. Ea îi șopti:

– Te rog, miss Shaw, promite-mi că vei merge mâine să discuți cu mami. Abia aștept să vin acasă de Crăciun!

Helen o sărută pe frunte cu emoție și compasiune.

Era evident că fetiței îi lipsea dragostea și afecțiunea, precum și înțelegerea, încât se legase foarte puternic de o străină care-i adresase câteva cuvinte de încurajare.

***

Chiar doamna Wade îi deschise lui Helen a doua zi, pe la zece și jumătate. Intrase în acel bloc de pe Knightsbridge simțindu-se cel puțin stupid; cunoscuse o fetiță în lacrimi care o făcuse să devină guvernantă de vacanță. Și cu toate acestea, toată noaptea avusese în fața ochilor figura lui Patty... stând la Ritz între cei doi; strălucitoarea sa mamă și acel bărbat imposibil...

Mama lui Patty, îmbrăcată într-un taior verde părea obosită și prost dispusă, dar o primi pe Helen cu afabilitate.

– O, ai venit, miss Shaw. N-ai uitat solicitarea fetiței mele!

– Nu zise Helen, n-am uitat-o.

Doamna Wade o invită într-un salon cochet cu toate luminile aprinse, ceea ce era una din fixurile Ritei. Lui Helen i se păru insuportabil de cald.

– Mie nu-mi este niciodată cald, mărturisi Rita, oferindu-i un scaun lui Helen, apoi o țigară pe care aceasta o refuză. Rita își aprinse una și începu să vorbească despre Patty, despre moartea soțului ei, dificultățile care urmaseră, și graba ei de a se recăsători.

– Vei înțelege, miss Shaw. Nigel, adică domnul Cressland, se poartă frumos cu Patty, dar nu va dori ca ea să stea cu noi și căsătoria va avea loc luna viitoare.

Helen încuviință. Se gândea că acel Nigel era departe de a se purta frumos cu Patty; se vedea clar că nu are pic de afecțiune pentru fetiță, iar mama lupta între afecțiunea naturală pentru copila ei și pasiunea pentru bărbat. Teribil!

Rita continua să vorbească; se va duce la Paris chiar a doua zi pentru trusou. Avusese o cameristă elvețiană, numită Louisa, care avusese grijă de ea și de Patty chiar și în vacanțe. Louisa pregătea micul dejun, familia luând masa în oraș sau la restaurantul din interiorul clădirii, dar plecase fără preaviz, probabil pentru că altcineva îi oferise mai mulți bani. Rita rămăsese fără ajutor tocmai când avea mai multă nevoie de el și desigur avea nevoie de cineva care să locuiască în apartament, să spele să și calce.

Rita continua să vorbească, iar palmele i se încleștau și descleștau nervos, cu degetele lungi și nelipsita țigară. Helen continua s-o asculte și să afle. O uluiră câteva lucruri: ce viață oribilă va duce Patty singură aici în acest apartament supraîncălzit și luminat artificial! Era plin de covoare moi, cu prea multă mobilă. Salonul supraaglomerat, radioul,

gramofonul, scaunele prea mari cu huse și pernele de satin, toate acestea făceau imposibilă legătura cu lumea exterioară.

Era ca o închisoare pentru fetiță, care nu avea o încăpere în care să se joace, tot apartamentul era teribil de nesănătos și dezordonat. Lipsea un animal de companie. Era apartamenul unei femei care arăta ca și ea.

Biata Patty, se gândi Helen.

– Uite ce vreau, auzi vocea Ritei, aș vrea s-o ducă cineva pe Patty la mare, să se distreze acolo, și acel cineva trebuie să fie foarte tânăr.

– Am împlinit douăzeci și doi de ani ieri.

– Care să nu aibă probleme familiale, legături sentimentale... sper că nu ești logodită, nu?

Helen zise cu jumătate de glas.

– Nu sunt, am fost, trebuia să mă căsătoresc dar logodnicul meu a murit de paralizie infantilă acum șase luni.

Rita Wade încercă să manifeste puțină simpatie pentru tânăra din fața sa.

– Îmi pare rău, murmură ea.

Helen schimbă vorba.

– Nu mai am pe nimeni, în afara unor unchi, care n-au o situație materială prea bună și trebuie să-mi câștig existența.

– Este grozav! zise Rita Wade. Ai putea s-o înveți pe Patty să deseneze.

Cu o privire cinică, Helen se gândi că femeia din fața ei punea copilul să deseneze numai pentru a-l ține ocupat.

Rita ajunse și la problema referințelor.

– Desigur, le am, o liniști Helen.

Îi dădu trei nume; al bancherului unchiului său, al vicarului care o cunoștea de la naștere și al mamei lui Christopher, lady Pilgrim.

Titlul o impresionă pe Rita, așa cum crezuse Helen.

Ce creatură superficială era această mamă a lui Patty! Nu exista nimic sub acea mască. Helen își închipui că bărbații cădeau ca mușteleă când vedeau acea făptură subirică, ce nu se va îngrășa niciodată, cu toate că avea deja treizeci de ani. Pielea de alabastru, ochii aceia oblici ca de pisică, părul roșcat. Doamna Wade era italiancă.

– Dar tata era englez, ca și defunctul meu soț. Patty seamănă cu ei: este cam palidă, cu ochii albaștri și părul roșcat. De ce naiba n-a moștenit culoarea mea?

– Este un copil bun și sensibil, o apără Helen.

Rita căscă, se uită la ceas și se ridică.

– Este un copil bun, dar eu n-am nici experiență, nici înțelegere pentru copii. Cred că te vei purta bine cu ea, pentru că s-a atașat foarte mult de dumneata.

Helen se ridică și ea.

– Să înțeleg că vreți să încep la sfârșitul trimestrului, doamnă Wade?

– Sigur că da. Dar cele trei luni? Spuneai că ai nevoie de o slujbă...

Atunci Helen sugeră că ar putea ocupa locul guvernantei elvețiene, Louisa și ar putea începe munca imediat.

– Am vrut să fiu artistă, dar crescând la o mănăstire am învățat să și cos. Pot să și gătesc... Își aminti că lui Chris îi plăceau atât de mult omletele ei....

Doamna Wade, puțin descumpănită, o privi lung.

– Ai putea avea grijă de apartament în timp ce sunt în străinătate, de toaletele mele și ale lui Patty?

– Fiecare trebuie să aibă grijă de gospodărie, câte puțin măcar, zise Helen.

Vorbiră și despre salariu; cinci lire pe săptămână. Se putea muta imediat în apartament.

– Dacă te simți singură, poți aduce o prietenă să stea cu dumneata. Nu mă deranjează. Sunt paturi libere pentru musafiri.

Era tipic pentru ea, după cum avea să descopere Helen. Avea porniri spre generozitate și bunătate care o făceau atrăgătoare, pe lângă nemernicie, impulsivitate, cruzime, chiar egoism și gelozie, moștenite de la bunica sa italiancă.

Dar astăzi era fermecătoare, pentru că Helen Shaw picase la momentul oportun, fiind persoana indicată pentru Patty și de ce nu, pentru toată casa.

Helen era tăcută, se gândi Rita. Nu-l va călca niciodată pe Nigel pe nervi. Nici nu-l va interesa pentru că era stilul Jane Eyre, prea retrasă și liniștită, pentru a stârni pasiune unui bărbat, deși avea un păr minunat și ochii foarte frumoși, expresivi, cenușii. Nu-mi voi face probleme în privința ei, se gândi Rita; este insipidă, în comparație cu mine.

Când se întâlni cu Nigel, două ore mai târziu, consideră afacerea încheiată. După-amiază, se duseră în Sussex, unde erau invitați într-o casă de vacanță, în week-end.

Rita era foarte bine dispusă pentru c-o avea acum pe Helen și o considera „rezolvată" pe fiica sa în vacanța de Crăciun, găsind un înlocuitor pentru Louisa.

Dar curând starea de spirit avea să i se înrăutățească. Nigel era un tip dificil, după cum descoperise cu câtva timp în urmă.

Putea fi foarte plăcut, lucru pe care îl descoperise atunci când se îndrăgostise de el prima oară. Dar era mai egoist și mai posesiv decât ea. Alternau momentele de dragoste intensă cu certurile aprinse. Erau permanent în căutare de amuzament, la țară, la curse, la brige sau pocher, cheltuind mai mult decât își puteau permite.

Doctorul Wade fusese un medic bun și câștigase bine, lăsându-i totul Ritei, care devorase capitalul. Sperase să se căsătorească foarte repede, cu un tip bogat.

Nigel păruse să aibă destui bani. Avea patruzeci de ani, era directorul câtorva companii, dar și jucător de cărți. Ori de câte ori câștiga mai mult, îi făcea Ritei un cadou scump. Părea extrem de îndrăgostit de ea. Și ea era îndrăgostită de el, dar nu profund. Rita era însetată după adorație. Dar uneori lui Nigel nu-i convenea s-o tot ridice în slăvi. Iar Patty îl scotea din sărite. N-o voia în preajma sa.

– Nu este a mea, de ce naiba ar trebui să-mi placă? strigase el într-o ceartă aprigă.

Instinctul ei matern trezit brusc, se revoltase și luase apărarea copilului, dar în cele din urmă consimțise s-o țină pe Patty cât mai departe de el. Rita se mărita cu el pentru bani. Uneori îi era teamă să fie la mâna lui pentru că el îi plătea toate facturile, iar ea ar fi trebuit să economisească pentru Patty.

Singurul lucru pe care-l încerca mereu, era să evite discuțiile pe tema lui Patty, dar uneori era imposibil.

Era după o seară de pocher. După ce plecă toată lumea, Nigel rămase cu un pahar de whisky în mână. Rita veni lângă el.

– Sunt cumplit de obosit și am pierdut mult. Ba nu, am câștigat prea puțin, se corectă el.

– Cu toate astea, a fost o seară amuzantă.

Deodată, Rita își aminti de Patty.

– Apropo, iubitule, îți amintești ziua în care am luat masa la Ritz, înainte de plecarea lui Patty la școală? Lângă noi era un domn în vârstă cu o fată...

Nigel căscă.

– De ce dracului ar trebui să mi-i amintesc? Erau zeci de oameni în jur...

– Bine, zise Rita, Patty s-a împrietenit cu fata aceea, Helen Shaw, care are referințe excelente și este exact ce trebuie pentru a o înlocui pe Louisa. Nu crezi că este o idee bună?

Fără ezitare, Nigel îi spuse:

– Cred că este cea mai proastă dintre ideile tale, dragă Rita.

– De ce?

– Pentru că nu vreau a treia persoană în apartament.

– Nu-i nimic. Miss Shaw nu-ți va sta în cale, te asigur. Dacă vrei să fim mai mult împreună trebuie să aibă cineva grijă de Patty.

– De Crăciun vei fi cu mine, în luna de miere. Este nenorocul meu să am și un copil după mine iar acum și o guvernantă. Nu ai deloc tact, draga mea.

Ritei îi sări inima. Deodată, izbucni:

– Nici tu nu ești prea plin de tact pentru că-mi vorbești mereu copila de rău!

Un zâmbet sardonic apăru pe figura bărbatului. Printre gene, o privi ca pe un obiect de artă din încăpere. La naiba cu femeia asta! De obicei se fălea cu bunul său gust. Privind-o, realiză din nou că era teribil de frumoasă, îmbrăcată în rochia aceea neagră, care-i punea în evidență talia subțire , sânii, tenul de camelie, cascada de păr roșu tițian, ochii aceia magnifici, buzele senzuale. Își aminti că o dorise pe Rita din prima clipă în care o văzuse, chiar dacă avea un copil și datorii. Cu datoriile se descurcase, dar copilul era un ghimpe permanent în pielea lui. Nu-și imagina cum o femeie atât de frumoasă ca Rita dăduse naștere unui copil atât de neinteresant precum Patty. Dacă ar fi fost frumoasă și amuzantă ca maică-sa, Nigel ar fi tolerat-o. Dar Patty era ștearsă, cu aparat de corectare a dinților, cu părul nedefinit la culoare și sârmos; era total neatrăgătoare. Probabil semăna cu tatăl ei, care nu arăta prea bine, își spuse el.

– De ce naiba nu găsești o tabără, s-o trimiți acolo în vacanță? sugeră el după o pauză.

Ochii Ritei aruncară flăcări. Câteodată instincul său de mamă izbucnea, altă dată era slabă, înfrântă chiar de la început, gata să cedeze capriciilor lui Nigel.

– Taberele, dragul meu Nigel, sunt pe timp de vară; de ce n-ar trebui să -mi țin copilul în propria sa casă?

– Nu va fi în scurt timp și a mea?

Rita roși.

– Da, dar Patty este copilul meu.

– Este greșeala ta, iubito.

– Nu fi atât de urâcios! Alții s-au însurat cu văduve cu mai mulți copii și s-au purtat frumos cu ei. Tu de ce naiba ești așa?

– Nu suport copiii, ți-am mai spus.

Rita ar fi vrut să-i spună că nici ei nu-i plăceau, dar nu voia ca Nigel să iasă învingător și de data asta.

Rita făcu un gest de exasperare și luă o țigară din cutia de pe șemineu. Începu să bată cu degetele în șemineu.

– Câteodată ești inuman.

El își întinse picioarele și se rezemă de spătar, apoi îi zâmbi malițios.

– Mă faci să râd, iubito! Tu ești mai umană? N-ai fost tu cea care mi-a făcut capul mare în prima săptămână când ne-am cunoscut, spunându-mi cât de greu ți-a fost să rămâi cu un plod în brațe? La început, mi-ai spus că fata are patru ani, apoi ai făcut-o de șapte, pentru ca acum să aflu că are unsprezece! Nu minți că-ți plac copiii mai mult decât mie!

– Ei bine, nu-mi plac, admise Rita, dar fiind copilul meu n-o pot neglija de tot.

– Draga mea, este la un internat costisitor pentru că eu îl plătesc, așa că nu se poate considera neglijată...

Rita își mușcă buzele. Desigur, Nigel îi arunca în față că-i plătea internatul lui Patty. Și așa era, pentru că ea jucase la cărți banii lăsați de Tom. Până a-l cunoaște ea pe Nigel, Patty mersese la o școală obișnuită. Dar acum apelase la el. Cu jumătate de gură, îi spusese:

– Nu-ți face plăcere să faci ceva pentru ea, dacă tot vei fi tatăl ei vitreg?

Bărbatul se ridică și aruncă țigara în foc.

– N-am chef să-mi tot amintești asta. Nici nu vreau să am o repetiție a acelei manifestări stupide de la Ritz cu plodul ăla smiorcăind în public. Cu cât o văd mai rar, cu atât mai bine.

Rita izbucni în lacrimi de furie, de neputință. Lăsă jos țigara neaprinsă și scoase o batistă ștergându-și cu grijă ochii.

– Ești nemilos uneori, Nigel, murmură ea.

– Iar tu îți imaginezi că ești o mamă bună, draga mea.

– Încerc să fiu...

El pufni în râs.

– Nu vei reuși. Nu ai sentimente materne, ești prea egoistă și asta nu mă surprinde. Ești o femeie foarte atrăgătoare, dar copilul te trage în jos. Dacă asculți sfatul meu și o ții cât mai departe de noi nu vom avea motive de ceartă.

Ea făcu un gest de neputință și disperare.

– Bine, o să încep prin a-i cere lui miss Shaw să se ocupe de Patty și le voi feri pe amândouă din calea ta, îți promit.

– Parcă voiai să te duc în Bahamas? Doar nu vrei să le iau și pe ele!

– Nu te prosti, Nigel!

El începu să râdă, își puse ochelarii în buzunar, prinse în brațele sale trupul ei zvelt și-și îngropă fața în părul ei parfumat.

– Să nu mai pierdem vremea discutând despre Patty. Ce-ai zice să mă săruți acum?

Ea îi zâmbi și-l sărută. Fu un sărut prelungit.

– Nimeni n-ar crede că ai un copil, Rita, ai o siluetă miraculoasă! Când mergem la Paris să-ți cumpăr cele mai frumoase toalete?

– Săptămâna viitoare.

– Să-mi spui câți bani vrei...

Așa era mai bine. Redevenise vechiul Nigel cel generos, care o atrăsese la început. Îi răspunse cu căldură la sărut, iar el o luă în brațe ducând-o spre dormitor.

Uitase de Patty și diferența de opinii. Dar ea nu. Și realiză în seara aceea că începuse să nu-l mai iubească deloc pe Nigel. Își dori să cunoască pe altcineva, un bărbat romantic.

Capitolul 2

Între timp, în apartamentul din Knightsbridge, Helen începea o viață nouă, în care Christopher și tot ce fusese frumos și romantic în viața lor nu mai avea nici un rol.

Nu se mai simțea nefericită. Helen era printre puținele femei cărora le plăcea să fie singure. Și avea o mulțime de treburi de făcut, căci Louisa își cam neglijase treaba. Dădu jos draperiile și perdelele pe care le spălă, albindu-le cu clor. Sortă lucrurile Ritei, care era o dezordonată. Repară unele dintre lucrurile lui Patty, apoi îndepărtă din dulapuri lucrurile care-i rămăseseră mici copilei.

În absența Ritei mai stinse din focurile care ardeau permanent în casă, deschise larg ferestrele pentru a lăsa să pătrundă aerul curat și lumina. Seara își vizită unchiul și mătușa. Îi scrise scrisori lungi dar pline de încurajare lui Patty, ba chiar o făcu să râdă povestindu-i anecdote.

Și răspunsurile fetiței fură pe măsură. Primi de la ea scrisori pline de iubire. Se apropia sărbătoarea de Sf. Ciprian, dar Patty avea de astă dată puterea s-o îndure știind că draga ei Helen o aștepta acasă. Helen o rugase să-i spună pe nume. Despre Nigel Cressland nu pomeni nici una.

Veni și duminica, iar Helen se duse la Bexhill s-o scoată pe Patty la masă. Întâlnirea lor fu un succes. Fetița arăta mai bine, era roșie în obraji, fericită chiar, sau poate doar resemnată. Toate acestea îi întăriră lui Helen convingerea că făcuse un lucru bun acceptând slujba oferită de mama lui Patty. Va face totul pentru a-i da fetiței un scop în viață, a-i face viața suportabilă, de a o ajuta să trăiască.

Și rănile ei începuseră să se cicatrizeze. Niciodată nu se simțise atât de împăcată cu sine, dornică de a-și reface viața de când murise Christopher.

În ziua în care trebuia să se întoarcă Rita de la Paris, puse flori în toate vazele și pregăti o masă consistentă.

Sosi mama lui Patty urmată de un hamal cu patru valize și aduse cu ea acel parfum elegant franțuzesc, desigur. Rita purta o pălărie nouă, era foarte frumoasă cu părul ei tițian mai frumos aranjat ca oricând. Era foarte bine dispusă, strălucea chiar, total diferită de acea Rită capricioasă care părăsise Londra cu câtva timp în urmă. O salută afabil pe Helen, o felicită pentru aranjamentele florale, apoi în timpul mesei o ridică în slăvi.

– Draga mea, este extraordinar să te întorci după atâta vreme și să găsești totul așa cum trebuie. Te-ai ocupat de multe detalii pe care ochiul unui om obișnuit nici nu le

observă. Sunt încântată, Helen. Pot să-ți spun Helen și nu miss Shaw? Mi-ai trimis și scrisori minunate din care am înțeles că nu trebuie să-mi fac probleme în privința apartamentului.

Helen roși. Se bucura în seara asta de tot ce putea să dea Rita mai bun.

– Mă bucur că sunteți mulțumită, doamnă Wade.

După masă, Rita o invită să stea cu ea la foc, deoarece aprinsese toate sursele de căldură din casă. Fumând o țigară, relaxându-se pe o canapea, începu să discute cu Helen, ca și cum aceasta ar fi fost o veche prietenă. Abia așteptase să-i facă unele confidențe. După ce ascultă ultimele noutăți despre fiica sa, zise:

– Acum, Helen, îți voi încredința noutățile mele. Trebuie să știi că am rupt logodna cu Nigel Cressland...

Helen o privi cu uimire.

– A sunat cât am lipsit eu? întrebă Rita.

– Da, a sunat ieri de două ori.

Rita o instrui că Nigel nu trebuia să afle nimic din ceea ce făcea ea, că va trebui să-i spună că este plecată ori de câte ori va suna. O mai informă că Nigel nu se purtase bine la Paris, și de aceea se descotorosise de el. Nu intră în detalii; era suficient că nu mai voia să aibă nimic cu el.

Helen păstră discreție gândindu-se că dispariția lui Nigel de pe firmament era cel mai bun lucru care se putea întâmpla pentru micuța Patty.

Rita cunoscuse pe altcineva la Paris. Spera să-și poată anunța logodna cu acest bărbat.

– Este un bărbat extraordinar! se entuziasmă ea. În câteva cuvinte îi mărturisi că era îndrăgostită de el. Nu se putea abține în a-i povesti ce frumos era, ce minte deosebită. Era și el la Paris cu afaceri; abia se întoarsese din Kenya unde avea o proprietate. Urma să vină și la Londra.

– Avem multe în comun! exclamă Rita. Este o persoană înclinată spre artistic, în special spre muzică, mi-a dat o listă de discuri pe care vrea să i le cumpăr. De fapt, mi-ai putea face chiar tu acest serviciu, draga mea, le-ai putea cumpăra mâine de la HMV de pe strada Oxford .

Îi întinse lista lui Helen. Ea o privi uimită. Muzică clasică în special, genul pe care ea îl înțelegea foarte bine și-l asculta la concertele Prom cu Christopher. Beethoven, Mozart, Bach. Dar Rita nu afirmase înainte că ar prefera muzica clasică. Nu avea decât muzică de dans sau revistă. Desigur, se gândi Helen, vrea să-și impresioneze noul iubit, al cărui nume era Peter Farrington. Prietenii îi spuneau Pierrot, o poreclă pe care Rita o adora.

– Este plin de viață și entuziasm, m-a făcut să mă simt din nou ca la douăzeci de ani! exclamase Rita, oftând.

Helen păstră o tăcere discretă. Dar încrederea pe care o manifesta Rita o făcu să se uite la această femeie răsfățată de viață cu o mulțumire greu de ascuns. Rita nu-i spusese lui Peter despre Patty. Nu putuse, asta era. Se distraseră dumnezeiește la Paris, așa că nu putuse să strice vraja momentului spunându-i că avea o fiică de unsprezece ani. Probabil că-i spusese lui Peter că are douăzeci și ceva de ani...

– Arăt de mai mult, Helen? o întrebă Rita. Nu crezi că este mai bine să nu-i spulber iluziile lui Peter încă de pe acum? Mai

târziu, după ce ne vom căsători, o să-i spun. Este cu opt ani mai tânăr, dar și eu mă țin foarte bine, nu? Îl ador, Helen, aș vrea să mă întoc cu el în Kenya.

Helen nu găsi prea repede o replică. Nu putea să acorde nici un fel de înțelegere unei femei care nu declara că are un copil numai pentru că era înnebunită după un bărbat.

Biata Patty, se gândi ea, slavă Domnului că mă va găsi aici la întoarcerea de la școală!

Rita încheie sugerându-i lui Helen că va trebui să o ferească pe Patty din calea lui.

Peter, Pierrot, Peter, numele lui nu părăsi buzele Ritei în acele zile. O lăsă pe Helen să-i cumpere discurile; ba chiar încercă să asculte unul din ele dar renunță imediat. Nu se putea plictisi cu astfel de bucăți anoste, zise ea. Helen se săturase să tot audă numele acelui bărbat. Deja îl disprețuia. Era un tinerel, probabil, care permitea unei femei mai în vârstă să-l decepționeze. Iar Rita era și mai proastă ca el dacă-și închipuia c-o să-l înșele la nesfârșit.

Atunci începu o perioadă grea pentru Helen. Apartamentul acela liniștit deveni un centru al informațiilor care îi treceau Ritei Wade prin cap.

Nigel Cressland își făcea zilnic datoria sunând de câteva ori, sau chiar venind, dar de fiecare dată Helen era lăsată să se descurce cu el. Acesta refuza să creadă că fosta sa logodnică nu era niciodată acasă. Începu să-i transmită Ritei mesaje pline de amărăciune sau de sarcasm și uneori lui Helen i se păru că Ritei îi era teamă, dacă nu cumva era doar nervoasă. Oricum, Rita era decisă să nu-l mai vadă.

Erau și momente în care Rita se întreba dacă va putea face față. Era, de fapt, mai îngrijorată decât o lăsa pe Helen să înțeleagă. Dar sub aparenta ei frumusețe și fragilitate se ascundea o femeie foarte hotărâtă. Și nimic nu poate fi mai hotărât decât o femeie îndrăgostită de un bărbat mai tânăr.

Întâlnirea cu Peter Farrington avusese un efect extraordinar asupra Ritei. Unul periculos pentru că prin tinerețea sa, șarmul și dragostea de viață, Peter îl pusese în umbră pe Nigel făcându-l să pară teribil de blazat.

Peter era un bărbat cu o situație foarte bună. Nu va duce lipsă de bani alături de el. Soția unui bine cunoscut bancher din Nairobi nu putea duce lipsă de bani. Prietenele o sfătuiseră să plece cu el la Nairobi, nu avea rost să rămână la Londra.

Peter locuia acolo și tot acolo se afla averea sa. Era cel mai minunat lucru din lume pentru Rita să poată scăpa de Londra, să înceapă o viață nouă plină de inedit, la Nairobi.

Tocmai se gândea la el stând în pat, într-o dimineață, terminând cafeaua adusă de Helen. Veselă de cum se trezise, îi spuse acesteia:

– Nu te pot lăsa să-mi aduci cafeaua la pat, doar nu ești servitoarea mea, cu toate că-mi place atât de mult să-mi beau cafeaua în pat. Helen se oferise imediat să i-o aducă.

La micul dejun citi câteva scrisori cu ștampilă franțuzească, de la Peter.

„Sper să-mi termin treburile aici și să vin la Londra la sfârșitul săptămânii viitoare. Abia aștept să te revăd, Rita. Nu știu ce mi-ai făcut. N-am crezut că poate exista o femeie atât

de atrăgătoare. Ne-am distrat minunat, nu? Abia cum înțeleg de ce s-a scris atât de mult despre Paris și îndrăgostiți; dar momentul în care te-am văzut trecând prin Bois de Boulogne erai întruchiparea poeziei. Îmi lipsești mult, Rita, așa cum nu mi-a lipsit niciodată o altă femeie, dar tu nu ești orice altă femeie, ești unică, iubita mea. Îți mulțumesc că ai apărut în Paris și în viața mea..."

Rita citi scrisoarea de câteva ori iar vanitatea sa fu flatată și se simți triumfătoare. Era un adevărat succes să faci un bărbat mai tânăr să simtă astfel pentru tine, mai ales dacă acesta era Peter. Citi din nou rândurile referitoare la frumusețea sa. Peter o vedea ca pe o adolescentă, asta reieșea din scrisoare. Rita închise ochii, trecându-și mâinile peste trupul său aproape perfect. Nu avea nici un pic de grăsime. Nici pe coapse, nici sânii nu i se lăsaseră, așa că nu avea nevoie să se chinuie precum prietenele sale cu tot felul de diete. Nu lăsa impresia unei femei care ar fi născut. Îi datora asta bietului Tom care avusese mare grijă de ea în timpul sarcinii și după aceea.

Viața cu Tom pe când Patty era foarte mică... părea atât de îndepărtată. Ca și tinerețea ei. Avusese părinți bătrâni, italieni care trăiau într-o suburbie londoneză. Nu spusese nimănui ce ușurare fusese pentru ea când părinții ei se duseseră la ceruri unul după celălalt, imediat ce ea se măritase.

Rita fusese mereu o femeie ambițioasă și nu voise să se știe că era vlăstarul unor oameni obișnuiți. Încă din copilărie, învățase că va trebui să profite de frumusețea sa întrucât nu avea altceva.

De ce naiba se lăsase păcălită de Tom? Desigur, pentru a scăpa de acasă, și pentru că Tom o adora. Toți care-l cunoșteau spuneau că era un foarte bun profesionist, dar nu ajunsese să-și deschidă cabinet pe starda Harley, așa cum voise ea.

Dar astea țineau de trecut acum, iar după Tom mai fuseseră și alții, Nigel, iar acum Peter. Dar Peter avea să fie Waterloo pentru ea. Era înnebunită după el.

Se gândi la prima lor seară împreună. Dansaseră într-un restaurant scump de pe Champs Elysees.

El îi făcuse multe complimente în seara aceea. Peter era mai înalt ca ea, o privea printre gene apoi o trăgea dintr-o dată foarte aproape de el, lucru care pe ea o încânta la nebunie. Dansaseră toată noaptea apoi se duseseră acasă împreună când zorii apăreau dincolo de Arcul de Triumf. El o sărutase prima oară încet, de parcă n-ar fi vrut s-o sperie, apoi cu pasiune.

Iar ei îi plăcu teribil pentru că el reușise s-o facă să realizeze cât tânjise după o dragoste adevărată în acești ani.

Cu toate că era teribil de îndrăgostită de el, era conștientă că trebuia să păstreze respectul lui dacă voia să se căsătorească cu el. De aceea, fu foarte fericită când, a doua zi, primi un buchet de liliac și un bilet de la el.

„Iartă-mă dacă am fost cam nesocotit aseară, dar nu m-am putut abține. Ești prea frumoasă și vreau să știi că sunt îndrăgostit până peste cap de tine."

Al tău, Pierrot.

Rita voia să-l păstreze în aceeași stare, tot așa cum voia să-și păstreze rațiunea, pentru a nu-i spulbera lui iluziile. Se simțea atât de bine că scăpase de Nigel care deseori făcea referire la situația ei materială precară! De fapt, acesta o trata ca pe o proprietate. Ca să nu mai vorbim despre atitudinea față de Patty. Nigel știa prea multe despre ea.

Peter o considera o tânără văduvă, virginală și neprihănită pentru el, și deși avusese intenția să-i spună că are și un copil, amânase asta până fusese prea târziu.

Rita era conștientă că era trădătoare și mincinoasă, că-și trădase propriul copil, negându-i existența, dar îl voia pe Peter Farrington, așa cum nu mai dorise un altul. Fără îndoială, Peter nu era pornit împotriva copiilor așa ca Nigel; poate își va dori propriul său copil, chiar. Oricum, va fi un șoc pentru el când îi va aduce un copil de unsprezece ani.

Dar apoi Nigel sosise la Paris.

Venise la ea la hotel într-o proastă dispoziție și fusese foarte dur cu ea. Încurajată de noua ei cucerire, Rita avu curajul să-i înapoieze inelul și să afirme că nu se va căsători cu el.

Revedea scena cu ochii minții, acum, în această zi mohorâtă și rece, stând întinsă în pat cu toate luminile și focurile aprinse.

Nigel stătea în fața canapelei pe care ea sta atunci întinsă, odihnindu-se înainte de întâlnirea cu Peter. Nu se așteptase la vizita lui Nigel. Nu-i mai plăcea deloc acum, cu fața lui mare, grosolană; desigur nu putea fi comparat cu Peter cel bronzat, vesel, cu aerul lui copilăros.

Nigel nu mai scosese o vorbă când îi întinsese inelul cu diamant pe care plătise destul de mult la vremea aceea.

Apoi, îi aruncase:

– Nu fi proastă, Rita!

Ea ridicase din umeri, îi pusese inelul în buzunarul hainei și se întorsese pe sofa căscând.

Desigur, Nigel începuse să țipe la ea. Cine naiba se credea? Ce joc idiot era acesta? Avea impresia că-l poate abandona cu câteva săptămâni înaintea nunții?

Și o ținuse tot așa; asta până când i-o retezase, printre căscaturi:

– N-are rost să mai insiști, Nigel, m-am decis.

Apoi, el își schimbase tactica. Venise lângă ea, o luase de mână, îi declarase că este nebun după ea, își ceruse scuze că fusese cam brutal, pentru că nu-i ieșiseră niște afaceri. Era prima oară când Nigel își cerea scuze.

Rita își aminti cât îi repugnase atingerea lui, pentru că era încă sub vraja lui Peter și tandreței lui. Privind mâinile lui Nigel, le găsi foarte grosolane și se scutură de parcă ar fi atins-o un ciumat.

Îi repetă că logodna lor era încheiată.

El o întrebase dacă era din cauza copilei și mormăise ceva de genul:“ dacă vrei o să încerc s-o înghit pe Patty asta a ta“. Iar Rita îl lăsă să creadă pe moment că renunța la el tocmai din acest motiv, nu voia să-i dea fiicei sale un astfel de tată vitreg.

Dar Nigel, care o cunoștea prea bine nu se lăsă prea mult timp păcălit.

– Rita, recunoaște că e vorba de alt bărbat...

Rita se uitase la ceas.

– Chiar dacă este așa, mă privește. Este normal ca oamenii să rupă logodna dacă nu le convine, Nigel.

El își pierduse răbdarea și reacționase foarte urât. Se așezase pe un fotoliu în fața ei și aprinzându-și o țigară, îi amintise de toate facturile pe care i le plătise în ultimul an.

Asta avu darul s-o sperie o secundă. Dar imediat își revenise:

– Nigel, noi am cunoscut și momente bune, iar ție ți-au făcut plăcere, ca și mie, de altfel, sper că nu te superi că a și trebuit să plătești puțin, nu?

El ripostă că nu fusese chiar puțin și că nu avea de gând să-i lase cadou blănurile și banii numai ca s-o vadă măritându-se cu altul.

– Cine este tipul? E pregătit să-ți preia datoriile o dată cu trupul? o întrebase cu brutalitate ca de obicei.

Rita roșise, își mușcase buzele, dar nu răspunsese. Dar în liniștea care urmase, se lăsă asaltată de multe gânduri negre. Cum se va descurca oare cu Peter? Acesta va trebui să știe care era realitatea? Cât despre Patty, chiar că o încurcase de tot. Chiar dacă Peter ar fi iertat-o că avea cu opt ani mai mult decât îi spusese și că avea o fiică de unsprezece ani, n-ar fi iertat-o că risipise moștenirea lui Patty lăsându-l pe Nigel să plătească.

Încercase să-l înduplece pe Nigel dar fără rezultat.

Dacă nu se va răzgândi să se mărite cu el, va avea grijă s-o distrugă, așa o amenințase Nigel. Îi va da timpul necesar să-și revină, dar dacă persista în ideea despărțirii, va trebui să plătească.

Cu această amenințare, el părăsise hotelul.

Rita încercase să găsească o scăpare, dar deocamdată nu i se ivise nimic. Trebuia să se mărite cu Peter înainte să afle despre Patty, Nigel și datoriile ei.

Dar Nigel avea o influență ciudată asupra ei, era sigură de asta. De aceea, cu fiecare zi ce trecea devenea tot mai nervoasă. Se temea de clipa când va trebui să dea ochii cu Nigel. El părea mai îndrăgostit ca oricând. Și Peter Farrington își anunțase sosirea de la Paris.

Deodată, o altă nenorocire se abătu asupra Ritei. Într-o zi friguroasă de octombrie pe când se ducea cu Helen la Bexhill să-și vadă fiica, Rita simți dureri puternice apoi începu febra. Se duse direct la clinică; fu operată de urgență de apendicită.

Înainte de operație, se atârnă de gâtul lui Helen.

– Asta este o tragedie pentru mine. Am primit telefon dimineață că Peter vine mâine la Londra. Dumnezeule, el și Nigel nu trebuie să se întâlnească! Dacă-l cunoaște pe Pierrot, îi va spune vârsta mea, apoi despre Patty și restul; voi fi terminată. Helen, te rog, ajută-mă să nu se întâlnească. Iar când vine Peter fii plină de tact, mor dacă nu mă ajuți!

Lui Helen îi părea rău de ea, așa cum i-ar fi fost de orice ființă care suferă, căci Rita suferea și din cauza operației. Va căuta s-o ajute. Dar, în același timp, nu suporta ideea că Rita tăinuise existența acelei fetițe din internat.

Rita se agăță de ea.

– Mă bazez pe tine, Helen, te voi răsplăti, te rog, nu mă părăsi...

– Nu am nevoie de nimic, dar voi face ce pot...

Helen se întorsese în apartamentul acum din nou liniștit fără stăpâna sa, dorindu-și să nu fi acceptat slujba la Rita Wade. Voi rămâne doar de dragul lui Patty, își spuse ea. Nu pot s-o las singură de Crăciun.

Îi scrisese fetiței o scrisoare pentru a-i explica de ce nu mai ajunsese mama ei la ea.

Tocmai voia să pună lanțul la ușă, și să se pregătească de culcare când sună soneria. Se privi în oglindă și observă că arăta cam rău; era nepieptănată. Se pudră repede, strânse părul la spate și fugi la ușă.

Înainte de a o deschide, convinsă că era Nigel Cressland care venise să mai facă o scenă, se gândi că poate acesta va forța intrarea s-o vadă pe Rita.

Deschise ușa cu temeri, dar nu văzu figura bulbucată a lui Nigel Cressland, ci a unui bărbat într-un costum gri, bine croit, tânăr, cu o valiză în mână.

Helen rămase transfigurată, de parcă văzuse o nălucă. Era o nălucă, năluca lui Christopher.

Era leit Christopher, cu ochii lui mari, părul castaniu, gura cu contururi generoase. Era Christopher întors din morți.

– Chris, o Chris! exclamă ea.

Tânărul o privi fără a putea crede. Niciodată nu simțise atâta durere în glasul unei femei. Era și ea foarte tânără, cu părul lung, frumoasă, dar foarte tristă.

Helen își reveni destul de repede, fiindu-i rușine de felul în care reacționase.

– Îmi pare rău, mă veți considera nebună, nu mai știu ce să spun, vă rog, poftiți.

El oftă. Fata aceea frumoasă cu părul blond legat la spate, cu un aer de școlăriță nu era o nebună. Desigur, îl confundase. După ce-și reveni, îl conduse în camera de zi, aprinse lumina, apoi începu să se explice, invitându-l să ia loc.

– Mă simt cumplit, dar semănați foarte bine cu bărbatul cu care trebuia să mă căsătoresc; din păcate a murit.

Cuvintele îi ieșiră cu greu, nu mai vorbise cu nimeni despre moartea lui Christopher. De fapt, se abținuse s-o facă știind că i-ar provoca durere și nu mai voia să continue să sufere pentru el. Trebuia să-și trăiască viața, acea viață din care el nu mai avea cum să facă parte, dacă voia ca această dragoste să n-o distrugă complet.

Peter Farrington lăsă jos valiza, își scoase fularul și privi în jur la apartamentul Ritei, așa cum îl lăsase ea, plin de crizanteme, cu o revistă Vogue deschisă pe canapea, o cutie de țigări, și o brichetă de argint, o scrumieră mare, de sticlă. Rita fuma foarte mult și nu suporta scrumierele mici.

Lui Peter i se păru foarte cald; la fel și tinerei care-i deschisese ușa și care se repezi acum să deschidă o fereastră.

Privindu-l, Helen realiză că bărbatul semăna foarte bine cu Christopher, dar era mai înalt decât el. Acest bărbat din Kenya, frumos bronzat, exulta de sănătate și vitalitate, ceea ce la Christopher nu se putea vedea. Semăna cu el, chiar și la gestul de a-și îndepărta părul de pe frunte.

– Din păcate, doamna Wade nu se află aici, începu Helen. Știu că vă așteptă, mi-a spus chiar că v-a oprit o cameră la hotelul Hyde, aproape de acest loc.

Peter Farrington luă o țigară din cutia oferită de Helen. El observă că tinerei îi tremurau mâinile evident din cauza șocului pe care-l avusese la vederea lui.

El era încă afectat de reacția ei. Știa că felul în care reacționase ea îl va urmări mult timp de acum.

– Mulțumesc, zise el, cunosc hotelul Hyde Park. Acum știu și cine ești. Rita spunea că a angajat pe cineva să aibă grijă de apartament.

– Da, eu sunt Helen Shaw.

– Eu am întârziat din cauza ceții. Dar Rita unde este?

– Vă rog, luați loc, îl invită Helen.

Se așezară, Helen arătând ca o școlăriță, după cum constată el din nou, cu mâinile strânse nervos în poală.

– Trebuie să-mi cer scuze, începu ea, tocmai mi-am spălat părul și arată cam neîngrijit. Nu așteptam musafiri.

– Nu-ți face probleme, arată foarte bine, zise el cu farmecul care-l făcea atât de îndrăgit de femei și bărbați, deopotrivă.

Helen roși aproape imperceptibil.

– Mă tem că nu am vești prea bune, începu ea. Doamna Wade s-a simțit cam rău de dimineață, este la spital.

– La spital? repetă Peter speriat. Ce are? Este grav?

Helen nu-i răspunse pe moment. Bărbatul din fața ei era foarte tânăr și naiv, total opus lui Nigel Cressland. Și mai ales, arăta foarte bine. Era mult mai tânăr decât Rita.

Apoi, amintindu-și ce avea de făcut, începu să-i explice ce se întâmplase cu ea. Cu toate că nu putea să-o vadă pe Rita, ea, Helen, va ține legătura cu aceasta și-i va trasmite; nu vor fi probleme, chirurgul care o va opera era unul dintre cei mai buni.

Peter primi informațiile cu îngrijorare, dar apoi răsuflă ușurat, după cum i se păru lui Helen. Scoase apoi o agendă în care notă adresa clinicii, și continuă să pună întrebări din care rezultă că era îndrăgostit de Rita.

Cu cât vorbea mai mult despre ea, ridicând-o în slăvi, spunând că era foarte frumoasă și unică în felul său, cu atât mai tăcută și mai rece devenea Helen. Desigur, era un bărbat drăguț, iar ea aflase deja de la Rita că era și foarte generos. Și era mereu bine dispus. Și mai ales, semăna mult cu Chris... Era prea mult pentru biata Helen, care nu suporta gândul că o femeie ca Rita prinsese în gheare un astfel de bărbat. Ca să nu mai vorbim de faptul c-o neglijase pe Patty, ba chiar îi negase existența și o făcuse și pe ea să facă același lucru.

Peter continua s-o privească pe Helen. Ea stătea cu capul aplecat, nu-i putea vedea fața dar i se păru că arăta cam obosită și supărată, așa că se ridică să plece.

– Te-am reținut destul de mult, zise el. Trebuie să mă duc la hotel.

Helen se ridică și ea, întâlnindu-i privirea. El fu încă o dată uimit de frumusețea și tristețea din ochii ei. În acest timp se gândea: probabil că l-a iubit mult pe cel care murise. Oare mă va iubi și pe mine Rita la fel? Era o idee grozavă să te știi iubit și după moarte de femeia ta.

Helen îi spuse că se ducea a doua zi la clinică, la Helen, și-i va transmite mesajul lui.

Deodată, Peter o privi foarte atent, așa cum obișnuia și Chris să privească un tablou care-i plăcea foarte mult, sau

când auzea la radio o melodie a compozitorilor preferați. Era un tânăr naiv din Nairobi care căzuse în plasa unei intrigante mai bătrâne ca el.

– Spune-i Ritei că regret nespus faptul că n-am găsit-o, deși am venit aici doar pentru ea. Îi voi trimite o scrisoare imediat ce va putea să citească. Mai roag-o să mă anunțe când o pot vedea.

– Desigur, zise Helen.

Pe când îi deschidea ușa, iar el își punea fularul, Peter îi aruncă un zâmbet atât de încântător și prietenesc încât simți nevoia să-i răspundă la fel. Începuse să înțeleagă de ce se îndrăgostise Rita de el. Era o schimbare în bine după acel tiranic, egoist și imposibil Nigel. Degaja mult entuziasm, aproape copilăresc.

– Bine, Helen, zise Peter, noapte bună.

Rita îi spunea Pierrot, nume care nu i se potrivea de fel. Peter avea pentru ea, semnificația unei stânci. Îi va trebui mult până se va declara dezamăgit de Rita, sau poate n-o va face niciodată. Rita nu era proastă, poate va reuși să-și păstreze admirația și respectul lui.

Dar rămânea Patty. Mai devreme sau mai târziu, va trebui să afle despre ea și vârsta reală a Ritei.

După plecarea lui, Helen se duse în dormitor și rămase cu ochii ațintiți pe fereastră. O, Chris, ce mult îți semăna! Chris, ce singură mă simt! Unde te afli oare?

Se întoarse cu fața la pernă și după atâtea luni începu să plângă. Ea, care crezuse că fântâna lacrimilor ei secase, pentru că plânsese prea mult pentru el.

Dar dimineața își revenise, cu oarecare jenă pentru că mai cedase o dată lacrimilor. Trebuia să-i adreseze o scrisoare lui Patty, mai înti. Aceasta îi scrisese:

„Draga mea Helen, îți mulțumesc că nu m-ai uitat și-mi scrii mereu. Ieri am avut un meci de hochei, am căzut și mi-am făcut o zgârietură pe bărbie. S-a întors mama? Avem aici o grădină în care am cultivat tot felul de legume pentru primăvară. Te-aș ruga să-mi trimiți niște bani pentru bulbi..."

și continua tot așa menționând de mai multe ori numele mamei.

Îi trimise o scrisoare plină de căldură, dar înainte de a o expedia, telefonă la clinică, de unde i se spuse că Rita fusese operată și se simțea bine.

Se duse s-o vadă, dar fu rugată să aștepte câteva minute. Camera Ritei era plină de flori aduse probabil de vizitatori.

Fără machiaj, Rita nu arăta tocmai de indiviat. Era palidă, nu se simțea bine și se agăță de gâtul ei disperată.

– O, Helen, nu vreau să mor...

Helen observă că, nemachiată, Rita arăta mult mai bătrână decât era. N-ar fi fost bine ca Farrington s-o vadă așa.

– Nu veți muri, doamnă Wade! Medicii spun că operația a decurs foarte bine.

Rita clipi de câteva ori, apoi o întrebă:

– Dar Pierrot a venit?

Helen încuviință, povestindu-i despre sosirea acestuia, apoi îi transmise mesajul lui.

În clipa aceea, o asistentă intră în vârful picioarelor cu un buchet imens de trandafiri în brațe. Rita, care nu era atât de bolnavă încât să nu se simtă flatată, o rugă pe Helen să-i citească cartea de vizită.

„ Cu toată dragostea. Te iubesc. Pierrot“

Rita închise ochii, și cu toată durerea pe care o acuza, zâmbi.

– Așadar a spus-o, mă iubește! Acum, voi încerca să-mi revin cât mai repede.

Helen privi buchetul de trandafiri, apoi, cu dispreț, femeia căreia îi erau adresați. Nu era normal ca Rita să fie curtată de un bărbat de douăzeci și șase de ani.

– N-o să-l pot vedea o săptămână! se văicări Rita. Fii atentă, nimic despre Patty sau Nigel!

Helen părăsi clinica, aceste vorbe răsunându-i în minte. Cât despre Nigel nu simțea nimic pentru el, îi era indiferent, dar Patty...

Cu toate acestea, i se părea degradant să trebuiască să ascundă mereu existența fetiței în fața lui Peter.

Se duse la Harrods, să cumpere lucrurile pe care i le ceruse Rita; o capă de pene de lebădă pentru ziua în care va putea să primească vizitatorii stând în pat, o sticlă de coniac, o cremă de mâini.

Când se întoarse acasă, îl găsi pe Peter așteptând.

El își scoase pălăria zâmbindu-i și ea fu încă o dată impresionată de asemănarea cu Chris. Și ea răspunse cu bucurie la salutul lui. Desigur, venise să afle noutăți despre Rita. Îl invită și-i oferi un coniac și țigări. Îi spuse că Rita era bine și că la sfârșitul săptămânii o va putea vedea.

Capitolul 3

Rita Wade discuta în contradictoriu cu asistenta de serviciu. Aceasta încerca s-o convingă că trebuia să stea liniștită pentru a se face bine. Nu avea decât o săptămână de la operație. Dar Rita se comporta ca un om care nu fusese nicicând bolnav: era interesată de felul în care arăta, începuse să se machieze, să-și facă manichiura, se schimbase din capa de blană într-una de satin roz. Era cea mai dificilă pacientă pe care o avusese asistenta, care nu voia decât să-și facă meseria.

Desigur, femeia știa că Rita făcea toate astea pentru că-și aștepta iubitul, căruia îi fusese interzis s-o vadă până acum. Nu venise la ea decât o oarecare miss Shaw. Asistentei îi era milă de acea fată care părea o angajată de încredere. Era o tânără cu un chip armonios, căreia Rita Wade îi cerea mereu să facă ceva sau să-i aducă ceva.

Amicul Ritei Wade suna de două ori pe zi. Camera în care stătea Rita era ca o seră plină de flori scumpe primite de la el.

Desigur, toată lumea credea că sunt logodiți că se vor căsători. Asistenta îl văzuse pe domnul Farrington și i se păruse un bărbat foarte atrăgător, care avea cel mai încântător zâmbet, dar părea mult prea tânăr pentru Rita. Aceasta putea face orice pentru a arăta bine, dar asistentele știau care era adevărata ei vârstă. Avea treizeci și cinci de ani. Masajul și machiajul puteau face multe, dar nu mai mult decât să prevină, nu puteau elimina efectele timpului asupra corpului omenesc.

Asistenta o mai privi o dată, apoi părăsi încăperea. Rita termină de aplicat rimelul pe gene apoi se sprijini pe pernă. Se simțea slăbită și deprimată. Dar slavă Domnului va ieși săptămâna viitoare din această clinică, și va face ce va dori! Pierrot va putea s-o vadă tot timpul; Helen era foarte discretă așa că nu constituia o problemă.

Sta întinsă în pat, cu ochii închiși, conștientă că părea foarte fragilă, ceea ce-l va face pe Pierrot să se poarte mai drăgăstos ca oricând. Așteptându-l, ea trecu în revistă detaliile relației lor. Erau probleme, dar nu de nerezolvat. Cea mai grea era existența lui Patty. Ritei nu-i plăcea să se comporte în continuare ca și când n-ar avea copil, pentru că Peter ar fi aflat oricum. Trebuia doar să aleagă momentul propice pentru confesiune. O va face brusc, cu nonșalanță ca pe ceva firesc.

„Apropo, îi va spune, am o fiică în clasele mici, un înger... sper că nu te deranjează, Peter...“

Apoi o va prezenta pe Patty, sperând că Pierrot nu va fi atât de inspirat încât să se întrebe ce vârstă avea ea, din moment ce fiica ei avea doisprezece ani...

Tot ce punea la cale era rușinos, dar la Rita Wade binele se împletea cu răul.

Era teribil de îndrăgostită de acest tânăr din Kenya, așa cum nu mai iubise pe altcineva. Spunea asta cu toate că de multe ori pretinsese că este îndrăgostită.

Se măritase cu tatăl lui Patty imediat ce terminase școala. Fusese o greșeală pe care o înțelesese imediat. Iar biata Patty fusese cea de a doua greșeală. Tom își dorea teribil să aibă copii, așa că... Rita nu avea structură maternă. Tom era sclavul ei, dar munca de doctor îi cerea mult timp, lăsând-o pe ea liberă pentru cuceriri.

Rita reușise să se descurce ca soție și amantă. Bietul Tom murise imaginându-și că nu călcase strâmb niciodată. Pe Tom îl considerase plictisitor. Marea lui calitate era că-și iubea fiica foarte mult și avea grijă de ea.

De aceea, imediat ce muri Tom, Rita nu avu altceva în gând decât să-și găsească un soț bogat, frumos.

Își aminti de Nigel Cressland și asta o făcu să nu se mai simtă bine. Garoafele de la fereastră erau de la el, împreună cu mesajul:“ fă-te bine mai repede, trebuie să te văd!“

Ar fi aruncat imediat garoafele, dacă asta n-ar fi dat naștere la comentarii. Cum naiba ajunsese la relația cu Nigel? Desigur, pentru bani. Nigel nu era genul ei de bărbat, nici măcar nu știa să facă dragoste. De aceea, avea nevoie de ceva nou, de un bărbat sensibil. Și acesta apăruse în viața ei.

La Pierrot, găsise tot ce voia. Nu cunoscuse un tânăr mai talentat. Venise în Europa ca reprezentant al unei bănci din

Africa de est. Părea să aibă foarte mulți bani, deși era un bărbat modest. Îi vorbise despre casa sa din Nairobi, unde mai locuia mama sa văduvă și o soră care va veni curând la Londra să studieze muzica.

Faptul că lui îi plăcea muzica clasică, era un handicap pentru Rita, dar avu inspirația să nu-l lase să constate c-o făcea să caște. Dar, slavă Domnului lui Pierrot îi plăceau dansul, petrecerile... se cunoscuseră la o petrecere dată de o amică a ei, soție de consul.

A doua zi dimineața, după petrecere, Margot îi spusese Ritei:

– Eu nu i-aș spune despre Patty. Este teribil de îndrăgostit de tine, ține-l așa până-l prinzi definitiv în mreje, apoi mai vezi tu... oricum, este o partidă bună.

La început, Rita se revoltase, dar apoi, ideea îi surâsese, așa că amânase să-i spună de existența lui Patty.

Încercă să-și spună că se va schimba, va deveni bună și blândă, dacă Pierrot o va lua de nevastă. Îl va alunga din mintea ei pe Nigel, se va căsători cu Peter, va pleca la Nairobi și va deveni soția perfectă.

Așa gândea Rita când se deschise ușa și intră Peter condus de o asistentă.

Inima ei începu să bată puternic. Peter puse pe patul ei un buchet mare de trandafiri, apoi îi prinse mâna cu degetele lungi, cu multă grijă, de parcă ar fi fost făcută din porțelan de Dresda și privi cu compasiune ochii ei lăsați în jos, părul acela roșcat, gâtul ca de lebădă.

– Biata mea Rita, te simți mai bine? M-ai speriat teribil!

– Pierrot! șopti ea.

El se aplecă și-i sărută degetele albe.

– Am fost foarte îngrijorat, Rita, zise el scoțându-și haina pe care o așeză pe spătarul scaunului. În tot acest timp, Rita, care-l examina din cap până în picioare, observă încă o dată că Peter avea un corp foarte suplu, și arăta foarte bine.

– Dragul meu, Pierrot! suspină ea, mă simt mai bine; nu trebuie să-ți faci probleme din cauza mea. Săptămâna viitoare voi ieși din spital. Operația a fost reușită.

– Slavă Domnului! exclamă Peter.

El începu să-i spună că era la fel de frumoasă, apoi își amintiră de Paris, că era fericit pentru că mai avea de lucru la Londra unde va putea rămâne mai mult timp pentru ea... va face tot posibilul ca să lungească mai mult șederea...

– Unchiul meu este președintele băncii, așa că-l voi suna să mă lase mai mult timp aici. Mă voi întoarce numai când va fi o problemă presantă...

Afirmația lui o puse pe gânduri. Rita ar fi vrut ca Peter s-o răpească, să fugă cu ea la Nairobi, să se căsătorească înainte de Crăciun, înainte de sosirea lui Patty. Dar se pare că el gândea cu totul altfel; considera că doi oameni nu trebuie să se grăbească, să se căsătorească prea repede. De fapt, el îi spusese la Paris că era îndrăgostit de ea și spera ca sentimentul să fie reciproc, dar lucrurile nu trebuie grăbite.

– Tu ai avut deja o căsătorie nefericită, biata de tine, trebuie să te asiguri că a doua nu va fi la fel.

Apoi Peter o întrebă dacă voia să meargă undeva, să schimbe aerul, la țară. Rita ar fi vrut să-i spună că ura viața la țară, dar se abținu, amintindu-și că el era pasionat de Kenya, de pescuit, vânat. Nu trebuia să-i spulbere iluziile chiar de la început. Era mai bine să-i explice că vremea fiind cam friguroasă, ar fi rămas cu bucurie în apartamentul ei cel cald.

– Și o am pe Helen să mă îngrijească, întări ea.

– A, da Helen.

Rita îl privi pe sub gene.

– Ai cunoscut-o!

– Da, am cunoscut-o, zise el.

I se păru jenant să discute problema lui Helen. Nu putea uita prima întâlnire cu acea fată frumoasă, reacția ei.

El revenise după acea întâlnire, considerând-o o tânără foarte educată și amabilă care -i lăsase o impresie bună. La început, venise să afle vești despre Rita. Dar mai apoi, descoperise că-i făcea plăcere să stea de vorbă cu Helen. Era o tânără care cunoștea mai multă muzică decât el și poate citise și mai mult.

– Am vrut să te iau la acel concert al lui Yehudi Menuhin. Dar fiind bolnavă am considerat că era păcat să pierd biletele. Helen, fiind melomană, a apreciat mult invitația mea. Am crezut că te-ai bucurat c-am invitat-o.

Figura frumoasă a Ritei căpătă un aer crispat.

Peter îi observă reacția, dar nu avea prea multă experiență în relația cu femeile pentru a o cataloga cumva. Era gelozie... oricum, înțelese că Ritei nu-i convenise că Helen fusese

invitată la concertul lui Yehudi Menuhin, în locul ei. Mintea ei începu să lucreze repede: dacă a început s-o invite pe Helen... la ce mă pot aștepta? Dar imediat văzu și reversul medaliei. Peter era singur, avusese biletele, de ce să nu le folosească? Își recăpătă repede simțul umorului:

– A, sigur că da! Ce idee minunată, dragul meu Pierrot! N-am știut că lui Helen îi place muzica. Oricum, îmi pare rău că n-am putut merge; ador muzica lui Yehudi Menuhin!

– Helen are cunoștințe muzicale surprinzătoare, continuă Peter cu obstinație. Este o tânără foarte educată, mă surprinde că a acceptat să ocupe o astfel de slujbă.

Rita îl privi lung, din nou cu gelozie, dar procedă cu mai mult tact de data asta.

– Da, am mare noroc cu ea. Este de nădejde. Nu știe ea prea multe, dar la ce te poți aștepta?Vine dintr-o familie fără prea mari pretenții și atunci când a solicitat o slujbă, i-am oferit-o.

Peter nu sesiză ghearele prin mănușa de catifea.

– Ești foarte bună cu semenii, Rita. Cred că Helen apreciază mult gestul tău și faptul că lucrează pentru o femeie frumoasă ca tine, cu chip angelic.

Rita poză în continuare în marea binefăcătoare.

– Biata Helen! Aș face orice pentru ea. Nu are nimic; eu, am totul.

Peter îi sărută mâna, iar ea îi promise că se va însănătoși cât mai repede. Dar se înfurie când apăru o asistentă care-i spuse

că“ prietenul“ ei nu avea voie să stea atât de mult. Reuși s-o expedieze pe aceasta, spunându-i lui Peter printre oftaturi:

– Urăsc această clinică, abia aștept să plec acasă!

Peter părăsi clinica un pic mai îndrăgostit de Rita.

După plecarea lui, Rita încercă să alcătuiască un“ plan de bătaie“ pentru cucerirea definitivă a lui Peter Farrington, amintindu-și prin ce trecuse cu Nigel Cressland. Singura ei speranță era că Peter se va însura cu ea destul de repede, înainte ca Nigel să facă vreun gest necugetat.

Gândindu-se la Nigel și la felul în care-l putea ține în ascultare, temperatura începu brusc să-i crească. Se sperie spunându-și că trebuia să părăsească spitalul cât mai repede pentru a aranja lucrurile cu Pierrot. Să găsească modalitatea de a-l determina să se căsătorească imediat cu ea.

Făcu un efort pentru a reuni la patul său atât medicul de salon cât și chirurgul, rugându-i să-i aplice un tratament rapid de recuperare. Chirurgul, care nu suporta femeile nevrotice, îi spuse clar că nu exista altă posibilitate decât să stea liniștită în pat, dar medicul de salon, mai tânăr și căruia îi plăceau femeile, căzu în mrejele Ritei și-i promise că la sfârșitul săptămânii o va externa.

După ce plecară cei doi, Rita își aminti de gelozia sa față de Helen, lucru pe care nu și-l putea permite întrucât depindea de ea. Pe Nigel trebuia să-l uite. Helen, draga de ea, era tamponul dintre ea și Nigel sau ea și Patty.

Când fata veni a doua zi îi spuse ce minunat fusese Peter, apoi nu se abținu:

– Apropo, Helen, nu mi-ai spus c-ai fost la concert cu el...

Helen roși.

– Am uitat, doamnă Wade. Și am crezut că n-o să vă intereseze.

– Mă interesează tot ce are legătură cu Pierrot. De câte ori a venit în lipsa mea?

– În fiecare zi, răspunse Helen fără ezitare. Dar vine să întrebe de dumneavoastră.

– Ce drăguț din partea lui!

Helen făcu o grimasă. Peter era un tânăr plin de farmec și parcă mai masculin decât Christopher, despre care se putea spune că era un bărbat drăguț. Dar Christopher fusese artist. Peter era un om de afaceri, bancher, cu alură sportivă.

Își aminti cât de mult îi plăcuse concertul lui Yehudi Menuhin.

Rita o readuse cu picioarele pe pământ prin grimasa care însoți numele lui Nigel.

– Bănuiesc că a trecut pe acolo.

– O singură dată, dar sună zilnic.

– Da, a fost și pe aici, dar am dat instrucțiuni să nu fie lăsat să intre.

– Nu văd cum veți putea să-l evitați la nesfârșit, doamnă Wade, scăpă Helen.

Rita își mușcă buzele.

– Pentru moment, trebuie manevrat.

– Voi face tot ce pot. Când veniți acasă, doamnă Wade?

Rita o privi lung, insistând să i se adreseze pe nume. Apoi remarcă pentru prima oară că figura tinerei, deși foarte frumoasă, exprima multă amărăciune. Era îmbrăcată obișnuit, de

fapt, cam sărăcuț, așa ar fi categorisit-o ea. Cu toate acestea, nu nega că Helen îmbrăcată elegant și discret machiată, ar fi fost extrem de atrăgătoare.

Era o idee care nu-i făcea plăcere, așa că și-o alungă din minte. Dar ce era în mintea acestei fete? Se putea mulțumi cu îngrijitul unei case, al unui copil? Oare sub acel aer virginal nu tânjea dupa o viață palpitantă? După o dragoste? Nu-l va înlocui niciodată pe Christopher? Nu era prima dată când o eticheta pe Helen ca pe un personaj din una din puținele cărți pe care le citise:"La răscruce de vânturi". Uneori, Rita se simțea oarecum amenințată de prezența lui Helen și asta o neliniștea. Știa perfect de bine că Helen o critica pentru faptul că-și ținea fiica departe.

Iar Crăciunul se apropia. Helen nu aducea în discuție problema lui Patty, știind că Ritei nu-i făcea plăcere, dar trebuia să știe ce planuri avea Rita pentru vacanța fetiței.

Rita se încruntă și-i spuse că nu-și făcuse planuri, dar că imediat ce va contura ceva o va informa.

– Depinde desigur, de planurile lui Pierrot, adăugase ea. Mintea Ritei nu era acum la Patty ci la Crăciunul care se apropia; de fapt mai erau doar șase săptămâni până atunci. Trebuia să facă orice pentru a se căsători cu Pierrot până la data aceea.

– Patty mi-a scris că unii dintre părinți se duc acolo cu o săptămână înainte, alții își iau copiii acasă, ripostă Helen.

– Patty nu poate veni aici, nu mă simt destul de bine pentru a fi cu ea.

Helen și-o imagină pe Patty stând cu nasul lipit de geam în timpul vacanței, invidiindu-i pe copiii care plecau acasă. De aceea, se oferi.

– Credeți că aș putea să lipsesc în acest week-end să mă duc la Patty, la Bexhill?

Pe moment Rita ezită, gândindu-se că va avea nevoie de ea, în apartament. Apoi se gândi ce bine ar fi să rămână singură cu Pierrot, manifestându-și dorința să-i pregătească o cină, cu toate că se simțea slăbită. El i-ar fi, desigur, recunoscător, iar ea ar apărea în ochii lui ca o sacrificată. Îi spuse lui Helen că se putea duce liniștită la Bexhill.

– Sigur că da! Du-te la biata Patty, să nu se simtă singură. Îți voi plăti eu deplasarea. Diriginta lui Patty îți va recomanda un hotel unde stau părinții copiilor.

Nici una nu mai zise nimic despre Crăciun.

– Nu știu ce m-aș face fără tine, draga mea, îi spuse Rita. Nu gândi nimic rău despre mine că o țin departe pe Patty... A, și ar mai fi ceva ce nu vreau să uit! Dacă Pierrot te mai invită undeva, te rog, refuză-l! Ar putea deveni obraznic cerându-ți și altceva!

Helen o privi revoltată. Înțelegea prea bine ce spunea Rita. Așadar, era geloasă pentru că Peter Farrington o dusese la concert sau pentru că venea în apartament zilnic!

– Foarte bine. O să-i spun domnului Farrington că sunt foarte ocupată.

– A, dar dacă ai timp și vrei să ieși... începu Rita, dar Helen i-o reteză:

– Nu am nici cea mai mică intenție să ies cu domnul Farrington sau cu altul.

Rita o privi languros:

– Biata de tine, trebuie să-ți găsesc un prieten imediat ce mă voi simți mai bine.

Helen roși dar reuși să nu-i răspundă. Când Rita era amabilă, avea un motiv anume. Dar consideră că nu avea ce face și trebuia să păstreze tăcere.

În clipa ceea apăru o asistentă cu un bilet și flori de la Peter. Rita nu se mai gândi la ea și Helen dispăru în tăcere.

***

Două zile mai târziu, Helen voia să se ducă în vizită la mătușa sa, dar o furtună pornită din senin o făcu să-și schimbe gândurile. Telefonă și-și anulă vizita.

– Uneori, eu și unchiul tău ne gândim că te irosești în acea casă, Helen, tu care ești artistă.

– Mătușă, te asigur că nu mă deranjează. Și, de fapt, mă interesează micuța Patty și binele ei. Va veni acasă peste șase săptămâni, biata de ea.

– Dacă ție îți convine...

Helen oftă și nu mai răspunse. Continuă să-i ofere informații mătușii sale despre scrisoarea primită de la mama lui Christopher.

– Cred că tu ții locul mamei lui Patty, reveni mătușa asupra discuției inițiale.

– Pentru asta sunt aici, mătușă...

Helen îi spuse noapte bună și puse receptorul în furcă, pentru că sunase cineva la ușă.

Deschise și-l văzu pe Peter Farrington, cu părul ud din cauza ploii, care-i zâmbi în felul lui atât de dezarmant încât îi era greu să-l refuze.

– Ce vreme! Aș vrea să pot aduce aici clima Kenyei. Pot să intru așa, ud?

– Sunt singură, am cinat și... începu Helen.

– Și eu, zise Peter. Am venit să te invit la o cafea, dar este o vreme cumplită, încât cel mai bine este să stai la gura sobei, să asculți muzică bună.

Helen deschise ușa larg și făcu un pas înapoi; era o invitație fără cuvinte pentru el. Mătușa avusese dreptate; era prea mult timp singură, iar Peter era un partener încântător. Dar după observațiile făcute de Rita...

Peter o privi în tăcere pe tânăra din fața sa. Purta un pulovăr bej și o fustă maro. Părul îl purta strâns în mijlocul capului. Observă că Helen avea niște trăsături foarte plăcute, iar buclele care-i împodobeau figura i-o îndulceau foarte mult. Era chiar foarte frumoasă, această angajată a Ritei, se gândi el. Vru să facă ceva, s-o înveselească pentru că era foarte tristă.

Peter își aprinse pipa. Helen se așeză în fața lui și fumă țigara oferită de el. N-o văzuse fumând până atunci. Acum îi observă mâinile pentru prima oară. Erau mici, dar foarte expresive. Păreau mâinile unui om de încredere.

Helen se ridică și puse o simfonie de Sibelius pe care el voise s-o asculte.

Apreciară împreună diferite momente din cadrul acesteia; doar când Helen se duse să-i aducă un ceai, Peter își aminti grimasa Ritei când îi vorbise despre ea. Îi făcuse plăcere să fie cu ea aici, la această oră. Dintr-o dată însă, amintindu-și de Rita nu se mai simți la fel de bine. Apoi își spuse că era absurd pentru că Rita nu putea să citească gândurile oamenilor, iar Helen era și ea foarte singură, ca și el.

Și Helen se bucura de prezența lui, se schimbase, devenise dintr-o dată foarte plină de viață, îmbujorată, chiar foarte frumoasă.

Ascultau acum Ceaikovski, concertul nr. 2 pentru pian. Deodată, Peter înțelese că Helen era atât de îndurerată din cauza bărbatului acela care murise, Christopher.

Simți nevoia să alunge durerea de pe chipul ei, s-o vadă cu chipul îmbujorat, așa cum fusese cu câteva clipe înainte. Se gândi că dacă i s-ar confesa, ar suporta mai ușor durerea. Veni mai aproape de ea, îi prinse mâinile în palmele sale spunând:

– Helen, privește-mă! Semăn mult cu Christopher al tău, nu? De fiecare dată când mă vezi te gândești, la el, așa-i? Și asta te doare.

Helen trase aer adânc în piept.

– Te rog, nu vreau să discutăm despre asta.

– Helen, vreau să spunem lucrurilor pe nume. Semăn cu acel bărbat și asta te îndurerează. Nu trebuie să fie așa. Nu mai trebuie să te lași afectată de pierderea unei ființe dragi la vârsta ta. Într-o zi vei întâlni un bărbat care-ți va reda fericirea. Dacă nu te întărești acum, nu vei putea face față. Nu pari a te bucura de faptul că eu semăn cu Christopher, nici de muzica pe care o ascultăm. De ce Helen? Ești o lașă! Luptă pentru fericirea ta!

– Nu, te rog, nu continua, gemu ea. Lacrimile începură să-i curgă pe obraji. Peter se simți bine când le văzu. Era bine pentru ea să plângă, să se descarce astfel.

– Plângi pentru el, dacă vrei, Helen. Dar ai putea să și râzi. El ar vrea să te vadă râzând. Dacă aș fi în locul lui, n-aș suporta

să te văd tristă. Spiritul lui este înlănțuit din cauza lacrimilor tale, Helen, descătușează-l. Vorbește-mi despre el. Arată-mi fotografiile lui, picturile lui.

Helen rămase în tăcere o clipă, lacrimile îi secară. Îl privi și realiză ceva foarte ciudat. El nu mai era Pierrot al Ritei. Nu mai avea nici o legătură cu Rita. Era un om care-i deschidea ei drumul spre descătușarea de suferință.

Se întoarse și fugi spre dormitor. Scoase de acolo fotografiile lui Christopher, luă și tablourile lui.

Peter rămase așa cum îl lăsase ea, cu pipa aprinsă. Era puțin nervos, neștiind dacă procedase bine. Își dori ca prietenul său, Guy, care era psihanalist să fie aici, să-l ajute cu această fată frumoasă.

Pe moment, crezu c-a făcut o gafă și se întrebă dacă ea va reveni. Dar răsuflă ușurat când ea apăru cu brațele pline. Risipi fotografiile pe sofa.

– Acesta este Christopher, zise ea. Vreau să-l vezi. Observi ce bine îi semeni?

Peter privi pe îndelete fotografiile bărbatului și realiză că asemănarea dintre ei era izbitoare.

Se uită la tablourile lui, care fără a fi ale unui geniu, aveau foarte multă sensibilitate.

– Uite aici o scrisoare despre simfonia lui Ceaikovski, pe care abia o ascultasem. Deodată Helen începu să-i vorbească despre iubirea lor și timpul petrecut împreună... Peter o lăsă să spună tot ce voia. Nu sesiză că se făcuse târziu, până când Helen exclamă:

– Dumnezeule! Este unsprezece și jumătate!

– Nu contează, continuă, draga mea. Peter ar fi stat ore întregi s-o asculte, întrebându-se dacă acel Christopher ar fi avut atâta sensibilitate cât această frumoasă din fața lui. Nu mai cunoscuse nici o femeie ca ea. Nici măcar Rita...

Fu un șoc pentru el să-și amintească de ea. Frumoasa făptură cu care își pusese în gând să se însoare. Rita era încă un mister pentru el, dar spera să vină ziua când să stea cu ea așa cum stătuse cu Helen acum.

– Mulțumesc pentru răbdarea de care ai dat dovadă, Peter. Ai dreptate, am fost o lașă că am închis aceste lucruri în sufletul meu. M-am simțit foarte bine, m-am descătușat de toată încărcătura nervoasă din ultima vreme.

– Aș vrea să cred că pe viitor nu vei mai avea rețineri când vei vorbi cu mine, zise el și mi-ar plăcea foarte mult să mă privești ca pe un om care nu are nimic de ascuns.

– În seara asta a fost ca și cum Christopher ar fi venit aici în încăpere, să-mi spună să nu mai trăiesc în trecut, să fac față viitorului.

Peter întinse mâinile spre ea.

– Îmi pare atât de bine, Helen, draga mea! Va fi minunat când va veni Rita acasă și vom asculta în trei aceste discuri!

Pe chipul pe moment luminos al lui Helen se ivi o umbră numită Rita: bietul Peter atras în gherarele aceste făpturi abjecte. Cum se făcea că nu intuia adevăratul ei caracter?

În clipa aceea, sună telefonul. Helen se duse să răspundă, convinsă că era Nigel, pe care trebuia să-l mintă încă o dată. Dar auzi vocea Ritei, care o sunase chiar dacă era foarte târziu, nepăsându-i că o trezea.

– Nu pot dormi, se văicări Rita, și asistenta nu-mi mai dă încă un somnifer. Mă plictisesc și te-am sunat să aflu ce se mai întâmplă pe acolo. Cu cine te-ai văzut astăzi?

Helen roși brusc, conștientă că nu era o oră potrivită pentru a fi cu Peter.

– Cu nimeni...

– Te-ai culcat deja? insistă Rita.

– Nu.

– Ce este cu tine, Helen? Ești în salon? Este cineva cu tine?

Peter, care auzise vocea Ritei, pentru că acesta ridicase glasul veni și luă receptprul.

– O, e Rita! exclamă el, vreau să-i spun noapte bună.

Fără o vorbă, Helen îi întinse receptorul.

***

Cu naivitatea care îl caracteriza, Peter îi spuse Ritei:

– Bună seara, îngerul meu. Trebuie să mă prezint? Sunt eu Peter Donald Farrinton. Să-l lăsăm totuși pe Donald la o parte. A fost un nume pus în amintirea bunicului meu scoțian. Tocmai mi te imaginam cu părul în vânt, la malul mării, recitând poezie scoțiană.

Helen roși de neputință. Dumnezeule, rosti ea, Rita n-ar fi niciodată capabilă de așa ceva! Bietul Peter Donald, cu bunic scoțian!

Dacă ar fi văzut-o cineva pe Rita în momentul acela ar fi avut în fața ochilor o femeie urâtă, cu părul legat în vârful capului, cu fața strălucind de cremă grasă. Figura ei era mai

mult o grimasă. De furie, abia auzea ce-i spunea Peter. N-o interesa decât că acesta se afla singur cu Helen la o asemenea oră.

– Alo, draga mea, mai ești pe fir? întrebă Peter.

Rita se forță să-i răspundă:

– Da, sunt aici, Pierrot.

– Mă bucur că pot să-ți spun noapte bună. Cum te mai simți, Rita?

– Mai bine. Vorbești din apartamentul meu, cred că Helen nu te-a lăsat să te plictisești...

– Da, am ascultat muzică împreună, răspunse el cu aceeași candoare.

Rita continua să fie nervoasă întrebându-se cum îndrăznea Helen să asculte muzică la ora aceea cu Pierrot al ei. Făcu un efort să-și ascundă dezamăgirea și indignarea.

– Grozav! Ce– ați ascultat?

Helen ieși din încăpere, pornind spre bucătărie unde începu să pregătească de mâncare. Se simți dintr-o dată foarte bătrână. Era ca și cum ar fi trebuit să stea pe margine, să urmărească un copil care juca un joc. Era ceva rău, ceva diabolic, în felul în care Rita Wade profita de sentimentele lui Peter. Helen își spuse că bărbaților în general și celui din fața ei în special, le lipsea perspicacitatea. Era atât de ușor de păcălit, atras de felul în care arăta Rita, de senzualitatea ei. Numai un tip experimentat precum Nigel o intuise.

Pe moment, Helen nu mai făcu nici o mișcare și își prinse capul în mâini. Telefonul Ritei pusese capăt unei crize emoționale. Se simțise ca vrăjită cu Peter alături, iar bunătatea lui o făcuse să se simtă aproape fericită. Era ca și cum

Christopher ar fi fost alături de ea dându-i curajul de a merge mai departe. Apoi vocea Ritei spulberase această fericire iluzorie. Nu spusese nimic, dar ea știa cât îi displăcuse că Peter se afla acolo.

Dar ei de ce i-ar păsa? Rita Wade și Peter Farrington nu erau persoane importante în viața ei. Ea era aici pentru micuța Patty.

Conversația Ritei cu Peter se prelungea cam mult. Apoi, deodată, auzi glasul lui Peter:

– Unde ești, Helen?

Se întoarse în salon. Peter părea mulțumit de conversația telefonică. Îi păru rău că era atât de ușor de manevrat.

– Din păcate, va trebui să ne întrerupem audiția, zise ea, este cam trziu.

– Așa este, Helen, îmi cer scuze că te-am ținut până la ora asta. Peter îi zâmbea, dar se gândea la Rita.

– Părea mai bine în seara asta.

Helen se forță să-i zâmbească.

– Asta-i bine, nu?

– Am felicitat-o pentru colecția asta minunată de discuri.

Helen zâmbi ironic. Ea cumpărase toate acele discuri de pe strada Oxford.

– Încă o dată noapte bună, Helen, zise Peter.

Era o tânără grozavă această Helen, se gândi el. Își dori să nu mai fie atât de singură și tristă.

– Noapte bună Peter, răspunse Helen. Îți mulțumesc pentru gestul tău prietenesc.

– Nu dispera, Helen, zise el, știi...

Ea închise ușa mai repede decât ar fi trebuit, pentru ca Peter să nu vadă că avea lacrimi în ochi.

O dată întoarsă în camera sa, dădu frâu liber lacrimilor. Deodată, avu un gând destul de ciudat. Dacă o părăsea pe Rita nu avea să-l mai vadă vreodată pe Peter Farrington, lucru care nu-i plăcea deloc. Gândurile îi zburară mai departe. Dacă nu l-ar fi cunoscut pe Peter prin intermediul Ritei? Nu i s-ar mai fi deschis o lume nouă. Era prima oară de la moartea lui Christopher că dorea prietenia unui bărbat. Spiritul tău este înlănțuit, Helen. Descătușează-te... Cu ajutorul lui, reușise acest miracol. După luni lungi de închistare în disperarea ei ieșise din nou la lumină. Discutase degajat cu Peter, așa cum făcuse odinioară cu Christopher. Totul fusese minunat până la telefonul Ritei.

Încercă să nu se mai gândească la el; pe viitor, se va gândi doar la Patty și la binele ei.

A doua zi dimineața se simțea mai bine și se duse, ca de obicei, la Rita la spital. Nu era pregătită însă pentru primirea care o aștepta.

Bolnava se afla într-un scaun cu rotile, pe jumătate îmbrăcată; făcuse câțiva pași prin încăpere la brațul unei asistente și se simțea foarte slăbită.

Fără a asculta întrebările lui Helen despre starea ei de sănătate, Rita izbucni:

– Mi se pare rușinos să te întâlnești cu bărbați în apartamentul meu!

Helen o privi o secundă, fără a putea crede ce auzea, apoi roși de indignare.

– Am sunat după ora unsprezece, iar dacă n-aș fi făcut-o, ați fi continuat audiția.

Helen replică, indignată:

– Nu am ce face dacă prietenii tăi sosesc nevinvitați și nu mai vor să plece. Nu contează cine este în vizită, nu pot să-l dau afară.

– Prostii, replică Rita nervoasă; puteai să-l expediezi imediat!

Cum îndrăznea Rita să-i vorbească pe un asemenea ton?

– Dacă apreciezi comportamentul meu ca necorespunzător, pot pleca imediat.

Dar Rita, care avea nevoie de ea, se controlă imediat. Știa că Helen îi era un aliat de nădejde și nu putea risca s-o piardă. Iar Peter o convinsese că nu făcuseră altceva decât să asculte muzică. Nu-i făcea plăcere că ascultaseră muzică în doi, dar nu avea ce face.

Helen se ridicase în picioare.

– Îmi voi face bagajele imediat, zise ea.

Rita capitulă.

– Nu te prosti, Helen. Așază-te aici!

Din nou, Helen roși.

– Aș vrea să plec. Nu accept să mi se vorbească pe tonul ăsta.

– Nu te prosti, Helen, draga mea. Stai aici, insistă ea, aruncându-i una dintre cele mai plăcute priviri de care era capabilă. Nu mă lua în serios, sunt plictisitor de geloasă. Ar fi trebuit să-mi tai limba, numai să nu te insult. Sunt geloasă! Nu pe tine, prostuțo. Pe Peter care nici n-a simțit când a trecut timpul alături de tine. Stai jos și nu te mai uita așa la mine, mă simt foarte slăbită.

Rita continuă să vorbească, insistând că nu era geloasă pe ea ci pe cel care petrecuse cam mult timp cu ea. Își ceru de mai multe ori scuze.

– Știi că nu mă pot descurca fără tine, dar încearcă să mă cunoști puțin. Sunt foarte schimbătoare, oftă ea, sper ca Peter să mă înțeleagă... am primit o scrisoare atât de amuzantă de la Patty, adăugă ea, ignorând faptul că fusese foarte nepoliticoasă cu Helen. Rita era hotărâtă să n-o piardă. Știi, nici eu nici Patty, nu ne-am descurca fără tine.

Cineva bătu la ușă.

– O, asistentele astea! Se fâțâie toată ziua pe uși! Voiam să-ți vorbesc despre întoarcerea mea acasă, l-am convins pe doctor să-mi dea drumul la sfârșitul săptămânii.

Din nou se auzi bătaia în ușă.

– Intră! strigă Rita.

Ușa se deschise și în cameră pătrunse un bărbat masiv, care-și ținea pălăria în mâini și un buchet de garoafe în cealaltă.

Era Nigel Cressland.

Rita arăta ca o stafie, așa că Helen se hotărî să întreprindă ceva. Se postă între Nigel și Rita.

– Îmi pare rău, domnule Cressland, doamna Wade nu vă poate primi.

Rita nici nu-l privi pe Nigel. Stătea cu brațele desfăcute, rezemată de perne, de parcă ar fi fost pe moarte.

– Păcat. Dar parcă am înțeles că astăzi a fost mai bine și s-a ridicat din pat. Am întrebat o asistentă care mi-a spus că are foarte mulți vizitatori, așa că eu, un vechi prieten nu văd de ce n-aș fi putut veni.

Rita se înfioră. Ce brută era Nigel! Și periculos. Probabil una dintre asistentele noi i-a dat aceste detalii.

– Nu cred că este cazul să... începu Helen.

– Să lăsăm prostiile, i-o reteză Nigel. Te rog să mă lași singur cu Rita.

Nigel se întoarse spre cea care încerca să simuleze un leșin.

– Hai, Rita, cere-i confidentei tale să iasă din salon.

Helen roși, privind-o pe Rita de la care aștepta ordine. Rita deschise ochii și o privi cu teamă. Dar de ce naiba se temea de fostul ei logodnic? Pentru că acesta ar putea interveni între ea și Farrington? Rita îi spuse cu jumătate de glas:

– Da, Helen, lasă-ne, dar nu pleca deocamdată, stai afară să nu intre nimeni altcineva.

– Exact! pufni Nigel. Să nu vină cumva noua cucerire a ta, să mă găsească aici.

Helen ieși, spunându-și că dacă Rita avea noroc, Peter nu va veni tocmai atunci.

Nigel o privea Rita, care realizase că nu-i putea evita privirea la nesfârșit, așa că-l înfruntă. El o scrută fără milă, realizând că și așa bolnavă, Rita îl atrăgea teribil.

– Iar acum, draga mea, începu el, vreau o explicație pentru felul în care am fost“ plimbat“ de această făptură insipidă, Helen.

– Nigel, nu înțeleg cum vii să dai buzna în salonul unui bolnav, este un gest grosolan.

El dădu capul pe spate și începu să râdă.

– Dumnezeule! Ia te uită! Ai putea fi o actriță grovază, draga mea! Biata Rita, doamna Rita căreia îi plac doar gentlemanii manierați. Lasă fanteziile astea cu mine, nu-ți merge.

– Ești un mitocan! exclamă Rita.

– Așa mai merge, zise el așezându-se pe marginea patului. Hai să ne calmăm, să purtăm o discuție normală.

– Nu vreau să discut cu tine, zise ea disperată.

– Roșcatele ar trebui să învețe să se controleze, iubito.

– Du-te naibii, Nigel!

– O, ai revenit la normal! zâmbi el. Iadul va fi fără îndoială adresa mea finală, dar te voi lua cu mine.

– După cum ți-am mai spus, Nigel, fiecare are dreptul să rupă o logodnă dacă dorește, sau consideră că partenerul nu-i corespunde.

– Nu lua aerul ăsta moralizator. Când te-am lăsat la Paris, erai decisă să te măriți cu mine, am fixat chiar și data și locul pentru luna de miere. Ai luat de la mine, profitoareo, un cec destul de gras pentru a-ți cumpăra trusoul de la Paris, iar când te-am căutat la hotel mi-ai spus că nu te mai măriți cu mine.

Rita se temea de Nigel, dar avea spatele asigurat pentru că bancherul Peter Farrington era îndrăgostit de ea. Iar acum trebuia să lupte pentru el.

– M-am răzgândit în ultimul moment, asta este, zise ea.

– Dar eu n-am făcut același lucru. Nu te respect, dar vreau să mă însor cu tine, iubito, zise el disprețuitor.

– Dacă nu mai ai bani, Nigel, de ce nu-ți găsești o văduvă bogată... am crezut că...

– Ei bine, nu mai crede nimic! Îmi aparții, te-am cumpărat! Îmi datorezi prea mulți bani, Rita, nu pot să renunț la tine numai pentru că vreunui cățeluș de la Paris i s-au aprins călcâiele după părul tău roșcat!

– Nigel, o să-ți dau banii înapoi...

– Te măriți cu altul ca să-l sărăcești și pe el? Nu, Rita, te vei mărita imediat cu mine. Rita gemu dându-și ochii peste cap.

– Cheamă o asistentă, Nigel, mă simt foarte rău, leșin!

El își aminti că femeia tocmai făcuse o operație, o văzu abia respirând, fragilă, fără apărare. Uită de înșelăciunile ei și de trădare.

– Rita, draga mea, am fost un bădăran, iartă-mă. Rita, sunt la fel de nebun după tine. Sper că voi face rost de bani, am început o afacere nouă. Rita, deschide ochii, vorbește-mi!

Rita realizase că trebuia să-l liniștească pe Nigel pentru a câștiga timp, în care să-și consolideze situația cu bancherul din Africa.

– Dragă Nigel, așteaptă să mă fac bine, să vin acasă și vom discuta atunci.

El îi promise să aștepte. Îi acoperi mâna cu sărutări și-i promise că va trece cu vederea mica ei aventură de la Paris, iar dacă va câștiga mult în noua afacere îi va dărui ei banii ca dar de nuntă.

Nigel era conștient că se prostise foarte mult cu această femeie, el care nu era un neexperimentat. Ieșind din salonul Ritei dădu peste Helen căreia îi zâmbi.

– Ești dedicată trup și suflet Ritei, rânji el. Bine! Ce demodată ești! Mă impresionezi, ești ca un cățeluș dezorientat! Te rog să nu încerci să mă mai ții la distanță cu scuzele tale prostești dacă mai sun sau trec pe la voi, lucru care se va întâmpla destul de repede!

Helen încleștă pumnii după plecarea lui. Acest bădăran ar fi fost tatăl vitreg al lui Patty!

Intră în salonul Ritei pe care o găsi plângând cu fața ascunsă în palme.

În acest timp, Nigel era cât pe ce să dărâme o fată cu o fustă scurtă, cu jachetă până în talie, care nu avea mai mult de șaisprezece ani; era bronzată și frumoasă, așa că Nigel, un Don Juan convins, n-o lăsă să treacă neobservată.

– Pot să te conduc prin această clinică?

– Da, la doamna Wade, salonul 7, zise ea.

Nigel se lumină la față.

– A, da, abia am plecat de la ea. Nu știu dacă te va primi, nu se simțea prea bine.

– Dar Pierrot mi-a spus că poate deja să meargă singură, spuse fata. M-a lăsat la intrare și va veni să mă ia.

Nigel deveni tot mai interesat.

– Pierrot? întrebă el.

– Da, fratele meu, Peter Farrington. Îl cunoașteți?

– Peter Farrington? repetă Nigel, nu cred...

– Eu sunt Glenise Farrington, mi se spune Glen.

Nigel se înclină.

– Eu sunt Nigel Cressland.

– Fratele meu este logodit cu doamna Wade. Am primit multe scrisori în care mi-o descrie așa că voiam s-o cunosc. Am auzit că este foarte frumoasă, abia aștept s-o văd!

Nigel se crispă. Vorbele fetei deveneau interesante.

– Va veni și Pierrot la doamna Wade?

Glen îi răspunse imediat:

– Da, înainte de ora douăsprezece.

Nigel o privi printre gene, zâmbindu-i ciudat.

– Abia aștept să-l cunosc pe viitorul soț al Ritei, sunt un vechi prieten de familie.

Glenise Farrington avea șaptesprezece ani, și o singură pasiune: muzica. Primise deja un premiu pentru interpretare

la violoncel, la Johannesburgh. Era drăguță și deocamdată neinteresată de bărbați. Iar Nigel Cressland era mult prea bătrân pentru ea pentru a-i trezi interesul. Pierrot îi spusese că Rita avea douăzeci și ceva de ani, așa că nu i se păru ciudat să aibă un prieten mai în vârstă, ca Nigel.

– Vă rog să veniți, să-l cunoașteți pe fratele meu; este un înger. Vă va plăcea teribil.

Nigel își puse mănușile cu gesturi lente. Această prostuță din fața lui nu știa ce vorbește. Făcu eforturi pentru a se comporta normal, o întrebă pe Glenise unde locuiește; ea îi spuse că locuia cu fratele său la Hyde Park Hotel. Apoi își luă rămas bun de la ea și se îndreptă spre lift. Fetița asta nu-i provoca nimic pasional. El nu și-o putea scoate din minte pe Rita, care-i intrase sub piele. O va face să se mărite cu el, așa cum promisese, să renunțe la acest Pierrot, sau o va distruge, căci îi sta în puteri s-o facă.

De cum ajunse la birou, luă o foaie de hârtie și începu să scrie un bilet pe care-l trimise imediat la clinică.

Glen Farrington ajunsese între timp în salonul Ritei. Helen deschisese ușa cu prudență începând să-i spună că doamna Wade se simțea prea rău pentru a primi vizite, dar fata vorbi cu o voce foarte dulce:

– Nu pot nici măcar s-o văd? Sunt Glenise, Rita știe cine sunt.

Rita auzi acel glas suav și-și șterse lacrimile, înviorându-se ca prin farmec.

– Dumnezeule! Sora lui Pierrot! Probabil abia a venit din Africa. Helen, ascultă... Rita începu să toarne la instrucțiuni. Glen trebuia lăsată să intre, este sora logodnicului ei! Rita

începu să se aranjeze și după câteva momente, arăta de parcă n-ar fi plâns niciodată sau n-ar fi trecut prin scena aceea dezagreabilă cu Nigel.

– Ce bine îmi pare s-o cunosc pe sora lui Pierrot, nu mă simt bine, dar te rog să poftești, Glen. Când ai venit? Pierrot știa că vii?

Glen puse florile și revistele pe masă. Helen ar fi vrut să plece, dar Rita o puse să aranjeze florile, acele oribile garoafe ale lui Nigel, lăsate pe pat.

Glen se trezi față în față cu logodnica fratelui său, despre care îi scrisese atât de mult. O găsi foarte frumoasă pe Rita, desigur. Și părea atât de fragilă! Glen fu imediat cucerită de Rita. Începu să-i povestească despre călătoria cu avionul și despre faptul că mama o lăsase să stea cu Pierrot la Londra atât cât va voi, dacă va intra la colegiul de muzică.

Glen începu să vorbească entuziasmată despre pasiunea ei: muzica. Ochii îi străluceau în timp ce-i vorbea Ritei.

În timpul acesta, Rita își făcea calculele. Deja îi era greu s-o suporte pe Helen în apartament, dar acum lucrurile se complicau prin apariția surorii lui Pierrot. Cu toate acestea, nu putea să nu simtă că vizita surorii lui Pierrot însemna că era aleasa lui.

Helen aranjă florile auzind fără să vrea toată conversația. Se gândi la mama lui Peter dorindu-și să fi venit ea în locul fiicei sale; poate ar intui caracterul imposibil al Ritei descătușându-și fiul din ghearele aceste scorpii.

Deodată veni bomba: Helen se întoarse uluită auzind-o pe Glen, care spunea:

– Am cunoscut un vechi prieten al tău, Rita, mi s-a părut drăguț. Nigel și mai nu știu cum... am stat mult de vorbă...

Tăcere. Helen clipi de câteva ori. Rita roși, mâinile ei strângând marginea patului.

– Adevărat? Nigel Cressland?

– Da, el mi-a spus numărul camereie tale.

– Nigel este avocatul meu, minți Rita, nu-mi place ca om dar trebuie să-l suport. Mai ales acum când am fost operată, am lăsat totul pe mâna lui.

Atunci explodă bomba:

– Domnul Cressland mi-a spus că nu l-a cunoscut pe Pierrot, dar se va întoarce când vine și el, anunță Glen glorioasă.

Helen privi peste umăr întrebându-se cum va reacționa Rita. Acum era albă la față ca varul.

Consideră că trebuia să intervină, pentru a o scăpa de tortură. După ce se scuză față de Glen îi spuse că ar fi mai bine să plece acum și să revină a doua zi, pentru că Rita nu se simțea prea bine.

Rita prinse ideea din zbor și adăugă:

– Helen dragă, te rog, atrage atenția asistentelor că nu vreau să văd pe nimeni astăzi, în afară de Pierrot. Apoi adresându-i-se lui Glen: știi, Helen este mâna mea dreaptă...

Între timp, Helen reușise s-o scoată pe Glenise din salon.

Rita se uită disperată la ea, cu ochii ieșiți din orbite.

– Soarta îmi este potrivnică, Helen! De ce naiba a trebuit să apară și gâsculița asta aici? O să-i spună lui Pierrot de Nigel.

– Parcă i-ai spus că este avocatul tău!

– Da, dar Nigel mă va deconspira. Știe de existența lui Pierrot, îi știe și numele. O, Helen, mi se apropie sfârșitul!

Helen oftă.

Rita își aprinse o țigară cu degetele tremurând.

– Totul este împotriva mea acum. Tu, probabil, consideri că merit asta...

Helen o privi lung și-i spuse:

– Nu este problema mea; conștiința este o problemă personală.

– Sunt sigură că tu consideri că nu am conștiință. Știu că nu mă placi, Helen. Nu ești de acord cu tot ce fac!

Helen se simțea deranjată de acest atac asupra emoțiilor sale. De aceea, zise cu jumătate de glas:

– Ce cred eu nu are legătură cu iubirile tale. Nu mă deranjează că-i încurci pe Nigel, pe Pierrot, poți face orice, nu este problema mea. Altceva mă deranjează.

Rita dădu ochii peste cap.

– Pentru numele lui Dumnezeu! Nu-mi vorbi acum de Patty! Am destule pe cap!

– Mda, nu s-ar putea zice că nu ai, spuse Helen disprețuitor.

Rita clipi repede. Erau momente ca acesta, în care ar fi plesnit-o pe Helen, dar ajutorul ei era neprețuit în acest moment. Se luptă să-și regăsească stăpânirea de sine și evită cu delicatețe subiectul Patty.

Helen trebuia să se asigure că Nigel nu va intra în salon. Dar nu trebui să aștepte prea mult.

„Așadar pe individ îl cheamă Pierrot și locuiește cu sora lui la Hyde Park Hotel. Se pare că v-ați logodit deja. Era ceva ce trebuia să aflu. Îți urez însănătoșire grabnică, Rita. Abia aștept să te văd!

Nigel“

Ritei începu să-i tremure mâna în timp ce citea. Când ridică fața spre Helen, era descompusă de ură și furie, dar nu mai plângea. Nu simțea decât ură pentru Nigel. Dacă acest individ își închipuia c-o putea șantaja cu banii pe care i-i dăduse, se înșela! Îl va face pe Pierrot s-o ia de nevastă foarte repede, pentru a se simți protejată.

– Helen, zise ea mototolind biletul lui Nigel. Trebuie să ies imediat de aici. Sună-l pe doctorul meu și spune-i că vreau să-l văd imediat. Poimâine vin acasă, chiar cu ambulanța. Nu vreau să mai risc vreo întâlnire accidentală între Nigel și....

Se opri, pentru că bătuse cineva la ușă.

– Pot intra, Rita?

Rita trase aer în piept, dădu disperată ochii peste cap și exclamă:

– O, nu, Pierrot mai lipsea acum!

Deodată Rita deveni languroasă precum o pisică în călduri, iar furia care i se citise cu o clipă înainte în priviri dispăru. Helen o privea ca pe o minune; nu mai văzuse om care să poată trece atât de repede de la o stare la alta.

– Te rog, spune-i să intre, Helen, zise Rita, după ce se uită în oglindă.

Helen îl invită pe Pierrot să intre. Când îi văzu zâmbetul cald, figura destinsă, își aminti seara petrecută în apartamentul Ritei, pacea pe care o adusese pe neașteptate în sufletul ei.

– Bună, Helen! îi spuse el fericit.

Ea abia răspunse știind că în spatele ei se afla Rita.

– Bună...

Roși întorcându-se spre Rita.

– Eu plec acum, să aranjez totul acasă pentru sosirea ta. Dacă se schimbă ceva, te rog să mă anunți.

– Dar ce aud? interveni Peter. Tocmai am văzut-o pe Glen care mi-a spus că nu te simți bine. Doar nu vrei să părăsești clinica!

Rita îi aruncă cel mai mieros zâmbet.

– Iubitule, slavă cerului că ai venit! Ia loc. Ce fată drăguță este sora ta! Ce mult m-am bucurat că a apărut pe neașteptate!

Helen ieși.

Pe drum, se gândi: dacă Rita iese săptămâna asta și vine acasă, o să zacă tot timpul pe sofa, și nu voi putea pleca la biata Patty. Iar eu i-am promis că mă duc la Bexhill, la sfârșitul săptămânii! Putea să-și imagineze ce se va întâmpla în lipsa ei în casa Ritei: Peter o va lua în brațe, îi va săruta gura de culoarea cireșei coapte. Va privi în ochii ei mari, va crede tot ce îi va spune ea. Helen simți mânie dar și gelozie. Știa că ar fi vrut să fie în locul Ritei acum, pentru că aceasta se afla în brațele lui Peter.

Capitolul 4

Vocea gravă a supraveghetoarei o trezi brusc pe Patty.

– Patricia Wade, nu mai roade creionul!

Vinovată, Patty lăsă creionul pe bancă.

Cineva începu să râdă. Patty pufni și ea în râs.

– Dacă ți se pare că ești amuzantă, Patricia, te înșeli! Ai putea rămâne aici jumătate de oră după plecarea colegelor!

Patty căpătă brusc un aer disperat, pentru că avea de terminat felicitarea de Crăciun pentru mama ei.

– Vă rog, doamnă!

– Nu mai scoate o vorbă! i-o reteză aceasta.

Patty se întoarse la lucru cu lacrimi în ochi. Avea de făcut o traducere în franceză. O lacrimă îi căzu pe caiet, chiar când se deschise ușa și o altă profesoară spuse:

– Miss Ponting vrea s-o vadă pe Patricia Wade.

Patty clipi des. Era directoarea școlii! Ce mai făcuse acum? Pentru ce era chemată la ea?

Își șterse ochii cu mâna și porni necăjită spre ieșire. Ura biroul directoarei, deși era frumos decorat și foarte cald, cu un covor foarte gros.

Dar nici unei eleve nu-i făcea plăcere să intre acolo pentru că, în general, erau chemate doar cu probleme.

Spre surprinderea ei, directoarea o întâmpină cu un zâmbet afabil.

– Intră, Patricia. Am primit un telefon de la mama ta.

Patty roși de emoție.

– Adevărat, doamnă Ponting?

Miss Ponting o privi pe deasupra ochelarilor. Era o femeie cu părul cărunt, îmbrăcată mereu foarte sobru, în costume de lână de culoare închisă. Nu era deloc interesată de această Patricia Wade, pe care o considera unul din elementele negative ale școlii.

Școala nu prea stătea bine cu fondurile, din cauza taxelor foarte ridicate și a părinților care nu le mai puteau plăti uneori. Directoarea era, desigur, interesată de fete ca Elizabet Turner, fiica lui sir Manfred Turner, un personaj bogat și influent, care contribuia la bunăstarea școlii.

– Mi-e teamă, draga mea, că-ți voi da o veste proastă, zise directoarea.

Patty, care nu era obișnuită să gândească repede, o privi pe miss Ponting clipind repede.

– O aștepți pe miss Shaw? Ei bine, draga mea, te voi dezamăgi, nu poate să vină, unchiul ei s-a îmbolnăvit.

Se lăsă tăcerea, doar pendula își continua ticăitul.

– Chiar nu vine, miss Ponting? întrebă Patty după ce trase aer în piept.

– Problemele cu care ne confruntăm, draga mea, ne sunt trimise pentru a ne întări caracterul. Fii bună acum, du-te și scrie-i lui miss Shaw o scrisoare, explică-i ce mult regreți că nu poate veni la tine. Mai scrie-i și mamei tale, mulțumindu-i pentru telefon.

Patty făcu o grimasă. Dacă nu venea Helen, nu putea să iasă din școală. Nimic nu se schimba în viața ei anostă, și mai erau atâtea săptămâni până la Crăciun!

Deodată, auzi din nou vocea lui miss Ponting:

– O singură veste bună îți voi da, Patty, mama ta se simte bine și se întoarce acasă.

– Atunci eu de ce nu mă pot duce acasă, miss Ponting? izbucni Patty nefericită.

Miss Ponting îi spuse ce aflase de la mama ei; acum când Helen era plecată, stătea altcineva în apartament pentru a o îngriji și ar fi fost probleme.

– Acum du-te, dragă copilă, zise miss Ponting, spune-i Barbarei că ai voie de la mine să scrii acele scrisori.

Patty era prea disciplinată pentru a mai îndrăzni să comenteze, se întoarse și ștergându-și lacrimile porni pe coridor spre sala de clasă. Dar nu intră acolo, ci porni mai departe spre încăperea în care se țineau tot felul de lucruri ce nu se foloseau prea des, de tipul cizmelor de cauciuc, al cuierelor... Acolo, putea fi singură. Dădu drumul lacrimilor.

***

A doua zi dimineața, Rita Wade făcu duș, se machie, îmbrăcă un costum frumos din jerse verde închis, își puse un lanț de aur și cercei asortați. Arăta bine și se simțea puternică. Se așeză la biroul din salonul ei bine încălzit, și încercă să-și estimeze situația financiară. Dar curând se plictisi, se duse pe sofa și luă o revistă Vogue. Mai era jumătate de oră până când urma să vină dragul ei, Peter. Glen se dusese la cumpărături. Draga Glenise! Era o ființă foarte domestică și încerca din răsputeri să țină locul lui Helen.

Rita zâmbi, apreciind că treburile îi mergeau destul de bine. Doctorul ei o ajutase să se externeze mai devreme, iar Nigel nu mai apăruse cu amenințările lui; iar de la Peter aștepta cererea în căsătorie. Numai Helen avea probleme; se dusese acasă pentru că unchiul ei se pare că suferise un atac de cord.

Deodată, își aminti de fiica sa, care aștepta să fie vizitată. Parcă îi păru rău că Helen nu se dusese la ea. Încercă să-i scrie câteva cuvinte pline de înțelegere, ba chiar îi strecură și o bancnotă, spunându-i să găsească pe cineva care s-o însoțească la cumpărături.

Începu să scrie:

Draga mea Patty,

Mamei îi este teribil de dor de tine....

Dar sună soneria și renunță la scrisoare. Poate Peter venise mai devreme. Nu cumva era Nigel? Se uită pe vizor apoi deschise ușa:

– Patty! exclamă Rita, roșie de uimire.

Patty se repezi la ea și-i spuse:

– Mamă, am fugit de la școală. Nu te supăra pe mine! Am avut bani pentru bilet din rezervele mele. Și celelalte eleve se duceau acasă. Te rog, lasă-mă să stau și eu până luni, te rog!

Rita își îmbrățișă fiica. Nu era atât de lipsită de sentimente să nu reacționeze la vederea copilei sale. Și în felul său egoist ea dorea ca Patty să fie fericită. Doar era fiica ei! Legătura dintre ele era prea puternică pentru a fi eliminată total. Dar nu voia ca fericirea lui Patty să-i afecteze viața. Era prea egoistă, prea interesată de propriile-i plăceri, pentru a se mai gândi la altul. Se gândi doar că Peter urma să sosească dintr-un moment în altul...

Închise repede ușa, duse copila în dormitor, închise ușa și acea ușă. Se așeză în fața fiicei sale întrebând-o:

– Draga mea, ce s-a întâmplat cu tine? Sunt uluită! Cum ai putut face așa ceva? Cum?

Patty reuși să-și scoată haina și pălăria, apoi își șterse ochii cu dosul palmei. Începu să dea explicații, că nu se simțea bine la școală, că nimeni n-o iubea acolo, nici măcar directoarea pe care se străduia din tot sufletul s-o mulțumească. Aproape toate colegele ei plecaseră acasă. Iar când îi spusese directoarea că Helen nu putea veni, nu mai suportase.

– Mi-era dor de tine și de Helen, nu vreau pe nimeni altcineva... voiam să fiu acasă...

Rita își mușcă buzele. Își aminti de tatăl lui Patty care nu voia niciodată să plece de acasă, să se distreze cu ea. Era îndrăgostit de casă, unde se simțea cel mai bine, cu ea și fiica lor. Rita se înfioră să vadă cât de bine semăna Patty cu tatăl ei.

– O, mami, o imploră Patty. Nu mă duci înapoi până luni, nu? Te rog, sun-o pe miss Ponting și roag-o să nu se supere. Vreau să fiu și eu acasă în week-end ca și celelalte colege, atât.

Rita nu știa cum să procedeze. Cum putea s-o păstreze pe Patty aici, cu Glen și Peter? Era o situație pe care n-o anticipase. Încercă disperată să găsească o soluție la situația neașteptată în care o pusese fiica sa.

Îi șterse lacrimile lui Patty, îi aduse niște dulciuri. Patty începu să molfăie o bomboană privindu-și mama cu ochii umflați de plâns. Apoi, uitându-se pe una din revistele mamei sale, pufni în plâns, apoi în râs. Rita se înfurie.

– Nu te comporta ca un copil prost, spală-te pe față, ești murdară, zise ea.

– Da, mami, zise Patty ascultătoare.

Rita își încleștă mâinile disperată. Era prea târziu să mai scape de Patty. Se gândi s-o roage pe Helen s-o ia pe Patty la ea, dar descoperi că nu putea face asta. Când o sunase mai devreme să afle când venea Helen, aflase că bătrânul unchi era pe moarte. Era evident că Helen nu-l putea părăsi. Numai dacă ar fi avut mai mult timp la dispoziție! Dar și ea se simțea prea slăbită pentru a se duce acasă la familia Shaw s-o ducă pe Patty.

Se auzi soneria. Rita simți că tot dormitorul se învârte cu ea. Era păcat că trebuia să facă față unei crize, mult prea repede după operație.

Era Peter sau Glenise; oricum, era pierdută. Peter va afla astfel că avea o fiică de unsprezece ani și că era mai bătrână decât spusese.

Până ajunse să deschidă ușa, Ritei îi veni o idee divină. Ochii începură din nou să-i strălucească. Da, asta era singura cale. Singura! Nimeni nu avea să știe ce-i va spune între patru ochi lui Peter.

Se duse spre baie și-i spuse lui Patty:

– Du-te în camera ta și citește până vin după tine.

Patty o privi ciudat.

– Dar nu mă trimiți înapoi, nu?

– O să mai vedem, zise Rita, oricum o să vorbesc cu miss Ponting la telefon.

– O, mami, începu Patty să bâzâie.

Rita închise ușa. Soneria suna de parcă vizitatorul ar fi fost nerăbdător.

Era Peter.

– Nu te simți bine încă. Cum se face că nu este nimeni aici să te ajute?

– Nu contează, mă simt bine, îl liniști Rita. Apoi, contrar politicii ei de a se feri să facă primul pas, se apropie de el ridicând ochii ei mari, cărora el nu putea să le reziste. Era o privire care îl făcea să moară de pasiune dar s-o și protejeze.

– O, frumoasa mea! exclamă el. Te iubesc, Rita. Mărită-te cu mine cât mai repede, nu mai pot trăi fără tine...

Cu un oftat, Rita se relaxă.

– Te vei mărita cu mine, nu-i așa? Știu că ești femeia potrivită pentru mine, Rita, simt asta.

– Pierrot, iubitule, murmură ea.

– Vrei să te măriți cu mine? insistă el.

Ea continua să zâmbească privindu-l. Ce frumos era! Ce tânăr! Căsătoria cu el ar fi fost total diferită de cea cu

plictisitorul Tom! Ar duce-o în Africa acolo unde banii nu erau o problemă și ar duce o viață plină de lux alături de el.

Deodată Rita se eliberă din brațele lui, se așezară pe sofa, iar ea își rezemă capul de umărul lui.

Pierrot continuă:

– Rita, nu mi-ai răspuns la întrebare...

– Înainte de a-ți răspunde, dragul meu, va trebui să știi ceva foarte important.

Rita se opri. Ușa salonului se deschise și Patty dădu buzna. Așa era Patty, apărea tocmai când nu trebuia, se gândi Rita.

Patty începu:

– Mamă, pot să iau...

Apoi se opri ca electrocutată. Peter se ridică. Pe moment nu scoase o vorbă fiindu-i imposibil să articuleze vreun cuvânt.

Rita roși, apoi păli.

– Patty, draga, mea sunt ocupată acum. Du-te în camera ta. Asta fu tot ce reuși să articuleze.

Peter o privea confuz.

Desigur, nu credea că fetița în uniformă era fiica Ritei. Era prea mare. Avea în jur de unsprezece ani, se gândi el. Probabil era vreo nepoată.

– Stai jos, Pierrot, îi spuse Rita pe un ton ridicat. Acum vezi că avem de discutat. S-ar putea să nu mai vrei să te însori cu mine după ce...

– Nici vorbă! Dar cine este copila?

– Fiica mea adoptivă!

– Dar de ce nu mi-ai vorbit despre ea până acum?

Rita clipi des.

– Vezi, Pierrot am tânjit după libertate și fericire, iar micuța Patty a fost mereu o problemă pentru mine. Am vrut să-ți spun la Paris, dar am renunțat pentru că ea nu avea nici o legătură cu noi, cu dragostea noastră. Dar acum când m-ai cerut de soție am simțit că trebuia să-ți spun.

Peter era la fel de uluit.

– Dar ce faci cu un copil adoptat, mai ales de vârsta ei? Asta dovedește că ești destul de bătrână pentru a-i fi mamă!

Rita simți că pământul începe să-i fugă de sub picioare. Continuă să creeze și să-i explice întreaga poveste. Cu șase ani în urmă, când Patty avea doar patru ani, părinții ei muriseră într-un accident. Mama lui Patty fusese verișoara Ritei și nu mai avea alte rude decât niște mătuși bătrâne. Rita și soțul ei adoptaseră fetița. Acum Patty nici nu-și mai amintea de părinții ei și-i spunea Ritei mamă.

– Când eram la Paris, Patty se afla la internat, continuă ea.

Peter continua s-o privească ciudat. Cu șase ani în urmă, Rita avea în jur de douăzeci de ani. Era în primul an de căsătorie, probabil.

– Ai un suflet suflet mare, Rita, zise el. Mă surprinde însă că soțul tău a fost de acord cu înfierea, mai ales că și tu erai un copil pe atunci.

Rita lăsă privirea în jos. Începu să se teamă pentru povestea ei. Insistă că fetița se numea Wade și nici nu știa că este adoptată.

– Dar când se va căsători va trebui să prezinte certificatul de naștere, o atenționă Peter.

Rita simțea că se scufundă. Dar trebuia să aibă grijă de viitorul ei insistând că Patty va fi în altă țară când se va căsători. Se afundă în minciună, spunând că regreta adopția fetei. De aceea, nu-i spusese despre ea.

– Sigur că ai fi aflat de existența ei la Crăciun când Patty ar fi venit acasă.

– Oricum, este prea mult pentru tine, zise Peter. Iartă-mă că te întreb, dar părinții fetei i-au lăsat mijloace de existență?

– Nimic.

– Biata de tine! Nu numai că ai rămas văduvă, trebuie să întreții și fata!

Rita roși. Dar trebui să admită că povestirea ei avusese un succes teribil.

– Cred că am greșit că nu ți-am spus de la început, zise ea cu privirea în podea.

– N-ar fi schimbat cu nimic ceea ce simt pentru tine; de fapt, știind cât te-ai luptat cu greutățile te iubesc și mai mult.

Rita răsuflă ușurată, apoi izbucni în lacrimi. Avu în continuare bucuria să fie consolată, să audă că Peter își repeta cererea în căsătorie. Vor lua biata copilă cu ei în Africa. El îi spuse că-i plac foarte mult copiii.

Rita se eliberă din îmbrățișarea lui, își suflă nasul, își refăcu machiajul cu delicatețe. Totul se întorcea în favoarea ei. Nu era sigură c-o va lua pe Patty cu ei în Africa. Pe moment însă, totul mergea bine; nu mai avea de rezolvat decât necazul cu Nigel și datoriile ei.

Peter își aprinse o țigară urmărind-o cum se machiază. Se gândi că era foarte tânără și frumoasă, că îl înduioșase când îi

plânsese în brațe, cu puțin timp în urmă. Apoi după ce avu puțin timp de gândire începu să se întrebe ce motiv avusese Rita să ascundă acest lucru față de el. Nu spusese nimic despre fetiță nici în timpul discuțiilor intime. Nici Helen nu pomenise nimic. Ce ciudate creaturi sunt femeile! se gândi el. Nu le înțelegea.

De fapt el începu să se îndoiască de ea, amintindu-și frânturi din spusele ei, din amintiri, mai ales că Rita se plângea de singurătate, ceea ce nu era adevărat. Avusese întotdeauna fetița.

Ce ciudat!

Dar acum după ce o sărutase, Peter nu avea puterea să judece corect.

Dornică să aducă amănunte, Rita îi spunea acum că o rugase pe Helen să nu menționeze existența fetiței.

– Am vrut să fiu eu cea care să-ți spună despre această biată fată adoptivă.

Peter zâmbi îngăduitor.

– Nu trebuia să te ascunzi de mine, iubita mea.

– Mai vrei să mă mărit cu tine, Pierrot?

– Desigur!

Rita îi întinse fericită mâna, iar el i-o sărută.

– Va trebui s-o înfiez și eu, zise el. Dar mi se pare ridicol ca la vârsta ta să ai o fată atât de mare. Toată lumea trebuie să afle că este adoptată, mai ales Helen...

– Desigur, toți prietenii mei știu că este adoptată. Nu vreau să-i spun nici lui Helen. Vreau ca fetița să știe că eu sunt mama ei, să nu se considere adoptată.

Lucrurile erau prea complicate pentru Peter Farrington; oricum, Rita avea un suflet nobil. În cele din urmă, promise să nu spună nimănui despre Patty , doar familiei lui.

– Le-am spus că ai douăzeci și doi de ani, iubito, n-ai putea avea un copil atât de mare. Și apoi nici măcar nu-ți seamănă.

– Are părul cu reflexii roșii, începu Rita, asta pentru că seamănă în familia mea.

– Cheam-o din nou, să mă uit mai bine la ea, zise Peter, doar o să-i fiu tată vitreg!

Rita avea rețineri și parcă nu mai voia să intre în toate detaliile afacerii Patty. Era conștientă că făcuse ceva îngrozitor, că-și trădase din nou biata copilă. Dar se baza pe faptul că dacă ei îi va fi bine și Patty o va duce bine. Trebuia să se mărite cât mai repede, să plece la Nairobi pentru ca Peter să nu-i cunoască nici un prieten, care s-o trădeze.

Știa că înoată în ape foarte tulburi și că risca mult. Nu spera decât să se descurce cumva. Important era să rămână iubita lui Peter. Fizic putea corespunde pentru că arăta mult mai tânără decât era.

Deja parcă vedea în ziare anunțul căsătoriei pe care o aștepta atât de mult. Căsătoria cu tânărul bancher o ajuta să facă rost de bani, să-și plătească datoriile, mai ales către Nigel. După aceea el nu va mai avea cu ce s-o amenințe și va putea începe o viață nouă alături de Pierrot.

Capitolul 5

Unchiul lui Helen muri în acel week-end.

Helen se simțea foarte rău, de parcă ar fi fost condamnată să-i piardă pe toți cei dragi. La moartea unchiului George, simți că pierde un drag și bun prieten. Din fericire, pentru ea nu mai trebui să rămână în casa rudelor ei după înmormântare. Mătușa sa îi spusese că se putea duce de acum să-și vadă de propria sa viață, căci era plicitisitor să stai cu o bătrână invalidă care nu făcea nimic altceva decât să tușească.

Așa că, Helen se întoarse în apartamentul Ritei unde găsi o atmosferă schimbată. Lipsise două săptămâni. În aceste paisprezece zile primise două șocuri din partea Ritei. O sunase într-o dimineață și fusese uimită să afle că Patty se afla acasă. Aranjase să poată lipsi o oră de la căpătâiul unchiului său pentru a o vedea pe Patty, care o primi cu multă bucurie.

– Mama mi-a spus că pot să stau câteva zile acasă. Voi avea un tată nou, care acum se numește unchiul Peter. O, Helen, este grozav! Am jucat cărți cu el, este un bărbat minunat, nu seamănă cu unchiul Nigel...

Acela fusese primul șoc. Când ieși Patty din cameră Helen se întoarse uimită spre Rita, pentru a primi o explicație.

– Patty a venit pe neanunțate, și i-am spus lui Pierrot că este fiica mea adoptivă. El nu mă crede atât de în vârstă încât să am o fiică de doisprezece ani. O, Helen, te rog să nu fii șocată...

Rita roși, citind disprețul din ochii lui Helen. Prima ei reacție fusese de a părăsi apartamentul și de a o lăsa pe Rita să se descurce; nu voia s-o mai vadă vreodată, îi era silă de ea.

Dar în secunda următoare ceea ce-i spuse Rita îi făcu imposibilă plecarea.

– Eu și Patty vom avea mult mai multă nevoie de tine, acum când mă voi căsători cu Peter. El dorește ca Patty să locuiască la noi, dar n-o voi lua imediat în Africa, pentru că trebuie să-mi pun căsătoria pe baze solide, mai întâi. O s-o las la școală, sub oblăduirea ta. Dacă nu-i place la Sf. Cyprian vei găsi altă școală. Dar în primele șase luni vreau să fiu singură cu soțul meu...

Helen ridică disperată ochii la cer. Încă o dată această îngrozitoare femeie reușise să-l „îmbrobodească“ pe Peter. Bietul, ignorantul, Peter! Nu știa dacă să-i pară rău pentru el sau să se înfurie.

În privința lui Patty, după ce o văzuse atât de fericită, cum mai putea s-o abandoneze? Cine știe ce se putea întâmpla în viața furtunoasă a mamei sale?

Patty se întoarse la școală cu o stare de spirit mai bună, iar Helen își reluă munca în casa Ritei eliberând-o astfel pe Glen, care abia mai făcea față sarcinilor domestice pe care le găsea plictisitoare, de altfel.

Oare cum acceptase Glenise apariția neașteptată a copilul adoptiv al Ritei?

– Știi ceva, Helen? îi spusese Glenise într-o zi. Mi se pare că Rita este un suflet atât de nobil! Abia se căsătorise când a adoptat-o pe Patty! Deși sunt rude...

Helen evită privirea Glenisei.

– Patty este o fetiță minunată, zise ea.

– Dar o mare problemă pentru Rita. Va fi și pentru Pierrot. Nu știu cum se va împăca la gândul că va avea o fiică de unsprezece ani!

– A spus el asta? o întrebă Helen.

– O, nu, lui îi plac copiii, dar cred c-ar vrea s-o aibă pe Rita doar pentru el o vreme, răspunse Glenise, apoi ieși din încăpere lăsând-o pe Helen să se gândească la tema dată.

Tot restul zilei, Helen nu se gândi decât la observația Glenisei. În adâncul inimii era revoltată că Glenise o considera o fire nobilă pe Rita, când aceasta era cea mai îngrozitoare dintre femei! Cât despre felul în care va afecta existența lui Patty căsnicia lui Pierrot... dacă acesta ar fi știut că Patty este fiica Ritei, poate s-ar fi răzgândit. Nu era de mirare că Rita îi spusese c-o va lăsa pe Patty la școală după plecarea la Nairobi.

Oare Rita se va căsători cu Pierrot?

Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât se temea pentru tânărul și încântătorul Peter.

Îl văzu destul de mult în zilele acelea, dar niciodată singur.

Sfârșitul lui noiembrie o găsi pe Rita plină de reușite, de speranțe. Din motive inexplicabile, Nigel nu apăruse să-i facă

necazuri; se temuse că o dată ce va citi anunțul căsătoriei ei în ziare își va face apariția. Dar acesta păstra o liniște ciudată. Rita se temea chiar de ceva sinistru. Îl făcu pe Peter să fixeze data căsătoriei la Crăciun.

Rezolvase chiar și problema datoriei la bancă; îi spusese directorului că deși domnul Cressland își retrăsese garanția, se va căsători curând cu bancherul Farrington, așa că putea plăti imediat după căsătorie datoria.

Directorul băncii, impresionat de numele lui Farrington, îi spuse Ritei să nu-și facă probleme. Cu sau fără garanția domnului Cressland, putea continua să beneficieze de bani.

Rita se întorsese acasă foarte bine dispusă.

– Steaua mea norocoasă s-a ivit din nou, o informă ea pe Helen. O dată ce voi fi soția lui Peter, va străluci și mai tare, vei vedea, Helen. Voi fi o soție minunată, iar după un timp o voi aduce pe Patty la Nairobi unde voi fi și o mamă foarte bună. Iar când voi avea mulți bani, nu te voi uita, Helen.

– Nu am nevoie de nimic, zise ea evitându-i privirea.

– Nu vrei să dai uitării faptul că m-am declarat mai tânără și am spus că Patty este fiica mea adoptivă? Nu vrei să mă vezi fericită cu Pierrot?

Helen privi în ochii aceia languroși, în totală contradicție cu sufletul ei întunecat; era adevărat, nu voia s-o vadă pe Rita căsătorită cu dragul ei Pierrot. Nu suporta ca aceasta să-l atragă în plasa pe care i-o urzea cu atâta grijă.

Preferă să părăsească încăperea decât să-i răspundă Ritei.

Rămânând singură în apartament în după-amiaza aceea, Helen ascultă Ceaikovski, muzica pe care o ascultase de multe ori cu Christopher, dar și cu Peter.

Acesta sosi pe neașteptate să-și vadă logodnica.

Era o după-amiază rece de iarnă, cu un vânt tăios.

– O! Asculți muzica mea preferată, Helen, constatase el.

Ascultaseră în tăcere apoi, Peter îi spusese:

– Știi că aveam nevoie de muzica asta, Helen?

– Să mai pun un disc?

– Te rog! Apoi începuse să-și umple pipa. După aceea, amintindu-și că Ritei nu-i plăcea mirosul de pipă o stinse, aprinzându-și o țigară. Urmări în timpul acesta trăsăturile lui Helen; avea o mină tristă, era palidă. Cu toate acestea, era o tânără atât de drăguță și-i făcea plăcere să fie cu ea.

Se gândi la lunile care trecuseră de când o cunoscuse pe Rita. De atunci, începuse să ducă o viață haotică, ceea ce nu era pe placul lui. Era genul de om căruia îi plăceau plimbările în aer liber, sportul, dar cel mai mult îi plăcea să nu aibă probleme. Iar de când o cunoscuse pe Rita, avusese... Se gândi la viața lor viitoare. O plăcea mult pe Rita, dar fără să știe din ce motiv, începuse să i se contureze în minte ideea că nu voia viața pe care o plănuia Rita. Îi plăcea teatrul, dar nu și petrecerile care se țineau lanț. Rita părea că se hrănește cu ele, după ce se întorsese acasă. Desigur ea dormea târziu dimineața, și din acest motiv nu putea merge cu el la călărie. În casă păstra o căldură exagerată, la care el abia putea să reziste, ca să nu mai vorbim de acele lumini artificiale care-l deranjau. Se întrebă

dacă Ritei îi place viața de țară. Spera doar ca o dată ajunsă la Nairobi, Rita să nu-și prelungească viața de petreceri din Londra.

Rita continua să fie un semn de întrebare pentru el. Afirmase că-i place muzica și chiar cumpărase multe discuri, dar nu le asculta niciodată. Nu voia să petreacă ore de liniște, de tihnă, alături de el, ci doar să facă dragoste.

Putea tolera diferențele dintre ei atâta timp cât erau împreună și se afla sub vraja ei. Numai când era singur și avea timp să reflecteze, ca acum, făcea comparație.

Recunoștea acum că nu era nimic mai plăcut decât să stai în fața focului, ascultând muzica lui Ceaikovski, urmărind luminile din ochii lui Helen. Nu voia să fie deranjat de nimic din exterior. Era fericit astfel. Privind-o pe Helen, se întrebă ce oare mai era în sufletul ei, căci nu mai vorbiseră din seara în care ea-i povestise despre Christopher.

Deodată, se auzi soneria, care întrerupse brutal atmosfera aceea superbă. Peter se încruntă.

– Chiar trebuie să răspunzi?

Helen oftă. Și ea se relaxase și era fericită.

– Trebuie să fie Rita, obișnuiește să-și uite cheile.

– Deschid eu, se oferi Peter.

Înainte ca Helen să se ridice, el era deja în hol. Glen era la cinema cu o prietenă. Dar inima lui Helen se strânse dintr-o dată când auzi glasul neplăcut al lui Nigel.

– Da, parcă sora mea mi-a vorbit de dumneavoastră, îl auzi pe Peter. Vă rog, intrați.

Apoi i se adresă în șoaptă lui Helen.

– S-a terminat cu Ceaikosvki, a venit avocatul Ritei!

Luată prin surprindere, Helen reacționase cu întârziere. Acum era inutil să regrete că nu se dusese ea să deschidă, să rezolve cumva cu Nigel. Se temuse mereu că acesta va apărea într-o bună zi la ușa Ritei și atunci vor începe problemele.

Helen, care nu era o intrigantă ca Rita, nu prea știa cum să se descurce în situații ca aceasta. Urmări cum Nigel dădu buzna în salon. Continua să se uite la el, neștiind ce ar trebui să facă, sau cum ar reacționa Rita în astfel de cazuri. Acesta părea bine dispus.

– Ce mai faci, dragă domnișoară Shaw? o întrebă el din politețe.

Helen roși, știindu-se privită de Peter. Câteodată îi fusese milă de acest iubit de care Rita se descotorosise, dar nu și acum. Nigel dovedise că nu merita înțelegerea nimănui.

Apoi Nigel se întoarse spre Peter:

– Drăguț acest apartament, atât de bine încălzit, pe o vreme ca asta!

– Mai ninge? întrebă Peter, voind să converseze cu el.

Nigel se așeză fără să fie invitat, aruncându-i priviri malițioase lui Helen, apoi lui Peter. Așadar el era noul iubit al Ritei. Prea tânăr pentru ea! Acest biet prost nu va putea ține în frâu o femeie ca Rita.

Cei doi bărbați discutară despre vreme, guvern, apoi despre Africa de est.

– Sunteți norocos că trăiți într-un oraș ca Nairobi. De fapt, se spune că în Africa se fac bani în zilele noastre...

– Da, se pare că este un loc cu care Dumnezeu a fos foarte darnic. Peter deschise tabachera și exclamă: am uitat să cumpăr țigări!

– Nici o problemă! zise Nigel întinzând mâna spre cutia de pe masă, dăruită chiar de el Ritei.

Lui Peter i se păru că acest avocat al Ritei cunoștea prea bine lucrurile din încăpere, spre deosebire de Helen, care dădea disperată din colț în colț, așteptând să apară Rita.

După un moment, Peter zise:

– Domnule Cressland, ați aflat că ne vom căsători înainte de Crăciun?

Helen nu mai respiră. Văzu cum Nigel strânge pumnii, dar numai atât.

– Rita nu mi-a spus nimic, de fapt. Am aflat câte ceva de la sora dumneavoastră, la clinică.

Peter se încruntă auzind că Nigel pronunțase numele de botez al Ritei. Presupuse că acest individ era un vechi prieten al Ritei, din moment ce-și permitea să vorbească astfel despre ea. Nu-i plăcea acest domn Cressland. Era ceva neplăcut în felul de a fi, în figura lui care încerca să pară foarte indulgentă, era foarte bine și atent îmbrăcat. Într-o dimineață, pe când se aflau pe strada Bond Rita încercase să-i sugereze că era cazul să-și refacă garderoba și avea nevoie de un croitor londonez. Peter începuse să râdă afirmând că pentru un bărbat era de ajuns să fie foarte curat, mereu bărbierit, cu cămașa curată. Cât despre croiala hainelor sale, putea să nu fie după ultima modă.

Helen vroia să pregătească ceaiul, dar nu îndrăznea să-i lase singuri pe cei doi. Se temea de ce ar putea face sau spune Nigel. Abia aștepta să sosească Rita!

Nigel zise:

– N-am văzut-o pe Rita de câteva săptămâni. După ce a fost operată, am avut gripă, apoi am fost plecat o vreme. Dar sper că Rita v-a spus că se aștepta la vizita mea.

– N-a făcut-o, zise Peter.

Nigel ridică din sprâncene, iar Peter se încruntă. Acest individ nu-i plăcea de loc, deși nu putea spune din ce motiv. Știa, totuși, că nu este bine să-și formeze prea repede o părere despre cineva. Cu toate acestea, în nici una din discuțiile sale cu Rita, ea nu-l menționase pe Nigel Cressland.

În acel moment ușa se deschise și apăru Rita.

Nu sunase la ușă. Spre deosebire de alte dăți, avusese cheile la ea, descuiase, și se năpustise în salon făcându-și intrarea triumfal. Văzuse mașina lui Peter în fața casei și era supărată că nu fusese acasă să-l primească.

– Bună seara, începu ea, dar se opri brusc în prag văzându-l pe Nigel. Păli, dar lui Nigel i se păru că nu fusese nicicând mai frumoasă ca acum. Era îmbrăcată într-un costum violet de catifea, cu guler alb de dantelă. Purta pălărie de aceeași culoare, cu pene, iar părul roșu tițian îi cădea pe umeri. Privind-o, Nigel realiză că nu exista femeie mai frumoasă ca ea și că o dorea mai mult ca oricând.

Se ridică și veni spre ea.

– Draga mea! exclamă el. Ce mai faci?

Helen urmărea scena îngrozită. Se temea că Rita va leșina dintr-un moment în altul. Rita lăsă să-i scape pachetul pe

care-l avea în mână, iar Nigel se aplecă să-l ridice. Helen observă privirea Ritei când luă pachetul din mâna lui Nigel; exprima teamă și ură.

Dar ca întotdeauna Rita se controlă imediat. Era o actriță înnăscută, își spuse Helen, nu fără oarecare admirație.

– Ce surpriză, dragul meu Nigel! exclamă Rita. Ce mai faci? Nu mă așteptam să te găsesc aici! Tu, când ai venit, Peter?

Peter era și el vrăjit de felul în care arăta logodnica sa. Se repezi să-i ia blana, de care Rita nu apucase să se dezbrace și privind în ochii ei, care de obicei lăsau să se vadă iubirea, se lovi ca de un zid, nemaicitind acea încântare care apărea în ochii ei frumoși. Cu câteva minute înainte, Peter se simțise bine, fusese relaxat ascultând muzică alături de Helen. Deodată apartamentul Ritei prinsese viață subit, dar se și încărcase de energie negativă.

– Ți-am cunoscut logodnicul, Rita, începu Nigel.

Rita își mușcă buzele. Ea, care-l cunoștea prea bine pe Nigel, știa ce se ascunde în spatele acestor vorbe. Așadar, sosise ceasul răzbunării lui, așa cum fusese prevenită. Nu știa cât de departe va merge Nigel. Nu știa dacă avea intenția s-o distrugă definitiv sau nu. Poate nu voia decât să fie considerat avocatul ei.

– Fă un ceai Helen, i se adresă cam fără menajamente tinerei care asista neputincioasă la scenă.

Helen care abia aștepta să scape din acea atmosferă tensionată se și duse la bucătărie.

Rita se așeză pe sofa și întinse mâna după țigară, dar cutia era goală.

Nigel care o studia foarte atent printre gene, făcu o mișcare în direcția ei.

– Am un pachet cu țigările preferate ale Ritei în buzunarul paltonului, zise el.

– Bine, zise Peter rece.

Țigările preferate ale Ritei, se gândi Peter. Acest individ era prea familiar cu ea! Peter se duse spre fereastră, simțind deodată că nu-i plăcea atmosfera din Londra, încărcată de ceață, că prefera ținuturile însorite de acasă. De altfel, nu se simțise niciodată bine în apartamentul Ritei, unde avea senzația că se află într-o seră supraîncălzită. Iar acest avocat al ei îi displăcea teribil.

Rita veni spre el.

– Crede-mă, dragul meu, Nigel este ultima persoană pe care aș fi vrut s-o văd!

– Dacă aveți doar probleme de serviciu, de ce nu le rezolvați în orele de program? La birou, eventual.

Nigel care revenise cu pachetul de țigări îi oferi Ritei una pe care i-o și aprinse. Peter simți ceva ciudat în felul în care avocatul făcu acest lucru.

După ce se așezară, Nigel le spuse:

– M-ați considera impertinent dacă aș întreba când vă veți căsători?

Rita bâlbâi un răspuns.

– În ... în preajma Crăciunului. Apoi se hotărî: știu că avem unele lucruri de discutat, dar voi veni la biroul tău, Nigel.

– Te rog să vii, te aștept de mult timp.

Deodată, Peter se ridică:

– Dacă nu te superi, Rita, aș vrea s-o iau pe sora mea de la Odeon, ca să nu vină singură până aici. Între timp, vei putea discuta cu domnul Cressland.

– Ar fi foarte bine, zâmbi Nigel. Cred că ați cunoscut-o pe cea mai tânără membră a familiei? Pe viitoarea fiică vitregă?

– A, da , Patty, zise Peter.

Rita interveni.

– Cred că trebuie să te grăbești, Pierrot, să n-o pierzi pe Glen... Rita închise repede ușa care dădea spre hol întorcându-se spre Nigel furioasă.

– Cine te crezi Nigel? Cum îți permiți să vii aici?

Între timp, Peter o văzu pe Helen care pregătea ceaiul în bucătărie și-l izbi ca de obicei paloarea ei. Fata asta petrecea prea mult timp în acest apartament supraîncălzit, își spuse el. Deodată îi veni o idee.

– Helen, ia-ți paltonul și vino cu mine s-o luăm pe Glen de la Odeon.

– Dar trebuie să pregătesc ceaiul...

– Nu-i nimic, o să-l facă Rita! Voi vorbi cu ea despre tine. Sper că este conștientă de tot ce faci pentru ea! Știi ceva, Helen, simți el nevoia să-i facă o bucurie, luna viitoare, va fi Bach la Albert Hall și te vom lua cu noi.

– O, abia aștept! Dar nu pot merge cu tine, Peter, Rita s-ar supăra. Cu aceste vorbe, Helen se întoarse la bucătărie.

Ești un om prea bun, mult prea bun pentru Rita Wade, se gândi ea. Păcat că nu poți vedea ce scorpie de femeie vei avea de acum lângă tine!

Nigel îi spuse răspicat Ritei că nu era dispus să renunțe la ea.

– Vei rupe logodna cu bancherul tău, brusc și fără explicații, așa cum ai făcut și cu mine! Ai acest week-end la dispoziție pentru a încheia cu el!

Cu aceste vorbe, Nigel plecă pentru a nu mai da ochii cu Peter.

Helen, care se întorsese cu ceaiul, o găsi pe Rita nervoasă, cu ochii în lacrimi.

– Nu vreau să renunț la Peter, i se confesă ea. O să-i spun adevărul și vom lupta împreună împotriva lui Nigel.

– Știe ce i-ai spus lui Peter despre Patty?

– Nu, murmură Rita.

Imediat auziră vocile lui Glen și Peter care se întorseseră. Erau atât de tineri și fericiți, încât Helen se simți dintr-o dată foarte bine văzându-i.

Rita nu-și putea permite să fie văzută de Peter cu ochii înroșiți și o rugă pe Helen să-i spună că se retrăsese în dormitor din cauza unei dureri teribile de cap.

Peter, Helen și Glen băură ceaiul simțindu-se foarte bine împreună, acum când Rita nu era de față. Helen făcu glume chiar! Glenise o privea cu multă dragoste pe Helen, de care se atașase foarte mult. Rita și Helen aveau cam aceeași vârstă, se gândi Glen, dar Rita părea mult mai bătrână. Helen era o fată simplă, neafectată, cu care se putea discuta orice.

– Rita se cam grăbește să se mărite cu Pierrot! constată Glen. Nu ți se pare, Helen?

Ea nu răspunse dar roși. Se simțea vinovată știind că o ajută pe Rita să-l îmbrobodească pe Peter. De multe ori ar fi vrut să fugă departe de această casă, dar o oprea gândul că astfel Patty rămânea singură.

– De fapt, Pierrot are planurile lui. Cred că vrea s-o aducă pe mama aici, pentru că ea insistă să vadă cu cine se va căsători singurul ei fiu!

Helen oftă.

– Vreau să fiu sinceră cu tine, Helen, continuă Glen, nu cred că mamei i-ar plăcea Rita.

Helen roși și mai tare.

– De ce spui asta, Glen?

– Nu știu; Rita nu este genul de femeie pe care-l agrează mama. Este foarte frumoasă, fascinantă chiar, dar... tu, ce crezi Helen?

Helen, ca de obicei, nu îndrăznea să spună ce gândește. Își spuse că Glen era o fată foarte isteață pentru că reușise mai repede decât fratele ei să vadă adevăratul chip al Ritei. Probabil era doar o chestiune de timp până când Peter va realiza și el toate astea.

– Nu cred că trebuie să ne amestecăm... începu Helen. Dacă Peter o iubește...

– Helen, mi-aș fi dorit ca fratele meu să se fi îndrăgostit de tine! se confesă Glen. Cred că și ție ți-ar fi plăcut, insistă ea privind-o insistent.

– Peter este un bărbat minunat, dar...

– Da, este. Eu și mama îl adorăm. Nici nu știi cât de mult este iubit la Nairobi! Helen, tu crezi că Rita l-ar face fericit?

Helen încercă să răspundă ceva dar se bâlbâi lamentabil, apoi ieși repede din încăpere.

Simțea o dorință nebună de a-i spune lui Peter adevărul despre Rita. Cu toate acestea n-o făcu, nu avea nici un drept s-o facă. Peter Farrinton era un bărbat matur, care își croia singur destinul.

Tocmai când vru să iasă din clădire se întâlni cu el.

– Bună ziua, Helen. Sora mea este aici?

– Da, este.

– În acest caz, ai aflat noutățile!

– Că trebuie să pleci acasă? Da!

– Sunt lucruri foarte grave acolo, altfel n-aș părăsi Londra chiar înainte de căsătorie! Oricum, va trebui s-o amân.

Helen simți o bucurie inexplicabilă.

– Te întorci înainte de Crăciun?

– Posibil, dar nu voi ști cu siguranță până nu ajung acasă, să văd despre ce este vorba.

Helen plecă, repetându-și că nu era bine să-l iubească pe Peter Farrington; era al Ritei.

Rita îl lăsă să aștepte jumătate de oră pentru a arăta ca scoasă din cutie.

– Draga mea, nici nu știi cât de greu îmi este să-ți dau vestea!

– Pierrot! Pierrot! exclamă ea prinzându-l după gât.

– Mă voi întoarce imediat ce se rezolvă cazul unchiului meu, sper să fie înainte de Crăciun, dar nu sunt sigur!

– Pierrot, murmură Rita cu capul pe umărul lui, de ce nu ne căsătorim acum? De ce să așteptăm până atunci? Putem obține o licență specială înainte de plecarea ta...

– Nici nu încape discuție, draga mea! Aș putea pleca mâine! Și apoi, mama după cum ți-a spus Glen, vrea să asiste la nunta mea. O voi aduce cu mine la întoarcere.

Rita rămase fără vorbe. Era mai rău decât anticipase.

– Pierrot, începu ea, te iubesc atât de mult! Nu pot îndura gândul că vei pleca fără să ne fi căsătorit!

– Draga mea, mă bucură să aud această declarație, dar nu-mi pot nesocoti mama!

Rita începu să verse lacrimi amare.

– Asta înseamnă că nu mă iubești așa cum te iubesc eu! Dacă aș refuza eu de data asta, să mă mai căsătoresc cu tine? Cum ai reacționa?

– Cred că glumești, zise Peter.

El începu să-i spună despre planurile mamei sale. Fusese întotdeauna atașat de ea. Doamna Farrington nu l-ar fi iertat dacă s-ar fi căsătorit fără știrea ei!

Peter încheie promițându-i că va petrece după-amiaza cu ea.

Dar numai la gândul că va trebui să revină în apartamentul ei supraîncălzit, se înfioră. De aceea, se duse și cumpără două bilete la o comedie, pentru a evita o după-amiază în intimitate cu Rita.

Rita care se gândise să adopte altă strategie, văzând că prima dăduse greș, se hotărâse să fie cea mai dulce și mai mieroasă dintre femei. Dar între timp primi telefon de la Nigel care o puse pe jar cu amenințările lui. O cuprinse durerea de cap și refuză să meargă la teatru cu Peter.

– O poți lua pe Glen în locul meu, îi sugeră ea.

– Glen are deja întâlnire cu cineva, cred c-o voi lua pe Helen, dacă nu te superi.

– Nu mă supăr, dar ai putea găsi pe cineva mai interesant, spuse Rita ridicând din umeri.

Peter nu voia pe altcineva mai interesant. Voia o fată simplă, fără complicații, o companioană plăcută, cu care să se bucure de o comedie bună.

La început, Helen îl refuză, dar apoi îi spuse cu vocea ei melodioasă:

– Mi-ar face plăcere să te însoțesc la teatru, Peter.

Peter se dovedi un partener foarte plăcut, amuzant chiar, și se bucurară împreună de comedie. Era și el, ca și Helen, un bărbat foarte simplu, care iubea bucuriile simple ale vieții, fără complicații, ascunzișuri. El realiză pentru a nu știu câta oară că se simțea mai bine cu Helen decât cu Rita. Îi remarcă pielea foarte albă și fragilă, neatinsă de cosmetice, frumusețea ochilor de culoarea cerului înnorat, părul blond lăsat liber pe umeri. El realiză dintr-o dată că nu se grăbea la femeia cu care voia să se căsătorească. Era chiar îngrijorat de ceea ce simțea.

– Tu cum te mai simți, Helen? o întrebă dintr-o dată, după ce se amuzaseră copios de replicile scânteietoare ale comediei.

– Mai bine, parcă viața mea trece mai ușor de la o vreme.

– Asta este bine, Helen. Știi, uneori în viață ți se închide o ușă chiar în față, dar nu trebuie să disperi pentru că ți se deschide o alta... Cred că ți-ar plăcea mult acasă la mine, Helen. Și mama ți-ar fi foarte dragă. Avem o grădină minunată, de care îngrijește singură... Mama vrea să asiste la cununia mea, așa că o voi aduce cu mine la întoarcere... de fapt, nu știu ce va spune despre căsătoria mea, Helen, se confesă el. Iar faptul că mă însor cu o femeie care are o fiică adoptivă nu i-ar face prea mare plăcere...

– Da, și Glen mi-a spus același lucru...

La întoarcere Rita îi aștepta mai aranjată și mai frumoasă ca oricând. Helen o privi cu o strângere de inimă. Ce bărbat se putea împotrivi unei femei atât de frumoase ca ea?

– Du-te și pregătește ceva de băut, Helen, se răsti Rita.

Helen roși, ieșind din încăpere. Și-o imagină pe Rita în brațele lui Peter.

Încă o dată își spuse că nu trebuia să-l iubească pe Peter Farrington; nu va fi niciodată al ei. Nu putea suferi din nou.

După ce aduse băuturile, se auzi strigată de Rita:

– Helen, ce naiba ai pus în băuturile astea?

Roși din nou.

– Îmi cer scuze, dar nu mă simt prea bine, nu știu ce s-a întâmplat.

Rita ridică din umeri și se duse să le pregătească singură. Nu avea timp să-și facă probleme acum din cauza ei. Și de fapt, nu voia ca ea să stea în aceeași încăpere cât își beau cocteilul. Iar peste puțină vreme urma să vină și Glen. Păcat! Nu putea fi singură cu logodnicul ei, așa cum și-ar fi dorit, pentru a-l prinde din nou în mrejele ei.

Cu Nigel reușise să aranjeze lucrurile destul de bine. Îi promisese că după plecarea lui Peter își va lua inima în dinți și-i va trimite o telegramă la Nairobi, prin care-i va comunica decizia ei de a rupe logodna. Apoi îl va însoți pe Nigel la Stockholm, înainte de Crăciun. Iar Nigel se lăsase aparent liniștit de vorbele ei.

Desigur, cu mintea ei complicată, Rita plănuise să-l păcălească. Trebuia doar să facă în așa fel încât el să nu afle când se întorcea Peter. Se gândise să închirieze acest apartament, să se mute undeva într-un hotel, în provincie, unde să-i primească pe Peter și pe mama lui, la întoarcerea de la Nairobi. Peter vorbea mereu despre viața de la țară, neînțelegând cum îi plăcea ei viața la Londra. Locuind la țară, îi va face o impresie bună doamnei Farrington, probabil. Va învăța golf, va face plimbări lungi și va duce o viață simplă. Mai ajunsese la o altă concluzie, între timp. Helen constituia o primejdie pentru ea. Fata asta știa prea multe, și nu mai suporta acea permanentă acuzare din ochii ei. N-o va lăsa pe Helen s-o cunoască pe doamna Farrington. Îi va da un preaviz de o săptămână, chiar când Peter va pleca din Londra. La întoarcere el, n-o va mai găsi pe Helen. Iar Patty, ei bine, și Patty va trebui să accepte că Helen nu mai exista în viața ei!

Capitolul 6

A doua zi, Peter dădu buzna dis-de dimineață în apartamentul Ritei pentru a-și lua rămas bun de la ea; avionul lui pleca la prânz.

Ca de obicei, îi deschise Helen, căci Rita, nu obișnuia să se trezească la ora aceea.

Cu toate că se grăbea să-i dea vestea logodnicei sale, Peter avu timp să observe că Helen arăta foarte bine, îmbrăcată sport, cu o eșarfă asortată în păr. Era gata să înceapă treaba în casă și primul lucru pe care-l făcuse, fusese să deschidă larg geamurile, să lase să pătrundă aerul curat de afară.

Privindu-l pe Peter, Helen avu o strângere de inimă la gândul că poate, nu-l va mai vedea vreodată. Se obișnuise cu felul lui foarte plăcut de a fi. Cu fiecare zi se îndrăgostea tot mai mult de el. Și cu atât mai mult o disprețuia pe Rita. Privind-o lung, îi spuse:

– Helen, să ai grijă de tine cât voi lipsi, să nu slăbești mai mult. Eu și sora mea ținem foarte mult la tine.

Aceste cuvinte fuseseră rostite cu afecțiune. Helen se răsuci pe călcâie, dispărând în bucătărie sub pretext că pusese ibricul de cafea pe foc.

O dată ajunsă în bucătărie, se strădui să-și liniștească inima care bătea să-i spargă pieptul. Bătu la ușa Ritei, apoi intră. Cum putea Rita oare să doarmă în aerul acela supraîncălzit?

– Ți-am spus să nu mă trezești până când ...

– Foarte bine! În acest caz, îi voi spune lui Peter că dormi.

Rita se ridică imediat, aprinse lampa de pe noptieră, căscă, apoi se uită la ceas.

– Ce naiba caută Peter aici, la ora asta?

– A venit să-și ia rămas bun; pleacă la ora douăsprezece.

Rita scăpă câteva cuvinte nu prea ortodoxe, înșfăcând un halat.

– Infernal! Ce oră și-a ales să-și ia rămas bun! Trebuie să-mi fac baie, să mă machiez... nu mă poate vedea astfel.

Helen continua s-o privească, remarcând că Rita, cu fața unsă cu creme grase, fără pic de machiaj era chiar urâtă. Simți pornirea de a deschide ușa și de a-l chema pe Peter s-o vadă așa cum era.

În timp ce Rita se îmbăia și se îmbrăca, Helen pregăti micul dejun pentru Peter.

– Ce bine miroase! exclamă el. Voi mânca totul. Noi, bărbații, suntem niște ființe foarte egoiste.

– Și femeile sunt la fel, remarcă Helen, poate chiar mai egoiste!

– Nu se poate afirma asta! Femeile nu sunt egoiste, sau poate nu sunt foarte egoiste! Uite, mama mea nu este. Obișnuia să facă totul în casă pe vremea când tata nu prea avea bani. Mă voi gândi la voi, la tine și la Rita, când voi fiu la Nairobi. Sunt liniștit că Rita este pe mâini bune. Și tu ești lipsită de egoism, Helen. Ca să nu mai vorbesc de Rita, care a înfiat acea fetiță și a avut grijă de ea atâta timp.

Helen nu apucă să-i răspundă pentru că apăru și Rita scoasă ca din cutie, total schimbată de ceea ce fusese cu puțin timp în urmă.

– O, Pierrot! exclamă ea, afectată. N-am crezut că despărțirea va veni atât de repede!

– Voi încerca să mă întorc foarte repede, draga mea. Sunt însă liniștit că te las pe mâinile lui Helen...

Rita oftă căci Helen ieșise din încăpere.

– Helen își iese foarte ușor din sărite, nu știu ce este cu ea, începu ea. Câteodată, este cam brutală cu mine. Am nevoie de cineva mai calm și mai apropiat, care să mă îngrijească.

– Am crezut că Helen este cea mai potrivită, draga mea. Pare foarte devotată familiei tale.

– Oamenii nu sunt întotdeauna așa cum lasă să se vadă, dragul meu Pierrot. Iar când nu este nimeni în vizită, Helen....

Peter se încruntă dar începu să mănânce și astfel se lăsă tăcerea. Nu se împăca la gândul că Rita n-o vedea cu ochi buni pe Helen. Și Glen o iubea pe Helen, chiar îi spusese de multe ori că Rita era cea care o călca pe nervi, nu Helen.

Sosi și ea, iar Rita făcu o grimasă. Îl voia pe Pierrot numai pentru ea; dar făcu efortul de a-i zâmbi lui Glen.

După micul dejun, Helen și Glen se retraseră discret pentru ca Rita și Peter să rămână singuri. Rita se agăță disperată de gâtul lui, insistând asupra faptului că dacă ar fi fost căsătoriți, lucrurile ar fi decurs altfel, iar el îi promise printre sărutări că va reveni cât de curând. Cu toate că simțea că pasiunea lui pentru această femeie strălucitoare se mai răcise, Peter îi răspunse la sărutări, afirmând că o iubea la fel de mult. Nu voia s-o lase într-o stare de incertitudine. Veni și clipa în care Peter trebuia să plece spre aeroport însoțit de Rita.

Își luă rămas bun de la Helen, care îl privi de parcă privea o stafie. Imediat ce închise ușa în urma lor, ea dădu frâu liber lacrimilor.

Dar nu trecu nici jumătate de oră și sună telefonul, iar Helen răspunse cu inima strânsă. Era Nigel Cressland, care o căuta pe Rita.

– Mi se pare normal să-mi spui că nu este acasă, zise el; transmite-i c-o aștept la ora două la Caprice.

– Nu va putea veni, se aventură Helen, îl conduce la aeroport pe domnul Farrington.

Nigel începu să râdă.

– Ce înduioșător! În acest caz, o s-o sun după-amiază.

Glenise, care-și condusese fratele numai până la Devonshire, sosi cu o mină tristă.

– Bietul Pierrot! exclamă ea, nu prea era vesel, ca de obicei. Iar Rita se agăța ca un scai de el, accentuând cu patetismul ei despărțirea! N-aș vrea ca fratele meu să se

însoare cu ea, Helen. La început mi-a plăcut, dar pe zi ce trece îmi displace tot mai mult. Cred că și Peter s-a cam plictisit de ea, deși nu recunoaște deschis.

– Nu poți face nimic, Glen...

– Helen, îmi iubesc mult fratele; este un om minunat și nu vreau să-l văd însurat cu Rita. Se va plicitisi imediat de ea, pentru că nu este omul care să stea cu o femeie numai pentru felul în care arată. O, Helen, de ce nu te-a cunoscut pe tine înaintea ei? Și tu îl iubești Helen, sau mă înșel? Spune-mi, te rog.

– Ce copilă ești, Glen! exclamă Helen cu obrajii roșii.

– Îl iubești, știu asta!

Deodată, Helen izbucni în lacrimi, iar Glen o îmbrățișă, încercând s-o consoleze.

– Draga mea, nu plânge! Știu că-l iubești!

***

În săptămâna care urmă plecării lui Peter, Helen fu nevoită să trăiască în condiții destul de ciudate în casa Ritei Wade. Aceasta se schimbase total; nu mai încerca să pară apropiată de ea, nu-i mai spunea nimic, era distantă și secretoasă și o trata din ce în ce mai mult ca pe o angajată, și nu una favorizată.

Evita orice discuție despre Peter. Nici măcar nu-i spuse cum ajunsese la Nairobi.

Dar într-o zi, pe când Rita era plecată, sosi o telegramă de la el. Rita care veni acasă ca adusă de un presentiment, i-o smulse din mână fără nici o explicație.

Din fericire, Glen îi scrise de la Devonshire, spunându-i că Peter ajunsese cu bine, că muncea foarte mult. Fata încheia cu cuvintele:

„ Peter m-a întrebat de tine și mi-a spus să-ți transmit dragostea lui“

Helen citi de câteva ori aceste cuvinte.

Într-una din dimineți, Rita era într-o stare deplorabilă. Helen bănui că se datora unei scrisori de la Peter în care acesta își amâna întoarcerea. Nu știa decât că Nigel Cressland venea tot mai des în apartamentul Ritei. În ziua aceea se lămuri totul.

Rita se afla la birou, părând foarte ocupată.

– Ia loc, te rog, aș vrea să-ți spun ceva, începu ea. Poate vei fi șocată...

– S-a întâmplat ceva? o întrebă Helen.

Rita îi evită privirea. Știa că nu are nici o justificare pentru ce voia să facă, dar ca și în alte cazuri găsi o scuză.

– Ai muncit bine de când ai venit în casa mea, Helen, dar din nefericire, mă aflu în situația în care nu te mai pot păstra. Vei părăsi casa imediat; desigur, îți voi da referințe excelente.

Helen roși; nu se așteptase la asta. Lovitura era mult prea neașteptată pentru ea.

– Înțeleg că vrei să plec. De ce, Rita?

– Ți-am mai spus, nu am ce să-ți reproșez, dar nu mai am nevoie de tine. Voi pleca de aici împreună cu fiica mea. Chiar de mâine. Am închiriat apartamentul deja, iar directoarea școlii mi-o va trimite pe Patty exact acolo unde vom locui de

acum înainte. Sau nu crezi că sunt capabilă să-mi îngrijesc singură fiica? Ți-am citi de multe ori îndoiala în priviri, Helen. Te voi plăti o lună în avans, desigur.

Helen încercă să refuze dar Rita era hotărâtă, așa că trebui să capituleze.

Se gândi că banii îi vor prinde bine, căci nu avea din ce să trăiască până va găsi altă slujbă. După ce murise unchiul ei, mătușa se dusese să locuiască la o rudă, o doamnă la fel de bătrână. Iar ea care acceptase slujba numai pentru a fi aproape de Patty!

Ce dezamăgită va fi micuța când Rita îi va spune că Helen nu mai voia s-o vadă!

– Aș fi vrut să fiu cu Patty de Crăciun, încercă ea.

– Da, ar fi fost frumos, dar este imposibil, o lămuri Rita.

– Mi-ai putea da adresa unde se va afla Patty? I-am cumpărat cadouri pentru Crăciun...

Rita se încruntă. Helen făcuse ceea ce ea, ca mamă, uitase să facă; să-i cumpere fiicei sale daruri de Crăciun. Se va duce repede să-i ia un urs, ceva...

– Pot să-i duc eu darurile tale, deși nu trebuia să-ți cheltuiești banii pe ele.

Helen începu să se simtă foarte nefericită. Nu înțelegea de ce voia Rita să-i taie orice legătură cu fiica sa.

– Măcar să mă lași s-o duc la un spectacol de pantomimă, cum i-am promis, ce zici Rita?

Rita se ridică, luă o țigară, și o bătu încet cu ambele capete de birou. Nu răspunse. Hotărâse ca Helen și fiica ei să nu se mai vadă vreodată. Ruptura de Helen Shaw trebuia să fie definitivă.

Mintea ei punea la punct în acest timp tot felul de scheme periculoase. Ea însăși se afla într-o situație fără ieșire, și de aceea, era forțată să ia măsuri extreme, bazându-se doar pe noroc.

De la plecarea lui Peter se confruntase cu tot felul de probleme dezagreabile; printre acestea era Nigel Cressland.

Îl văzuse des în ultimul timp; îl minți se că-i scrisese deja lui Peter în Kenya că rupea logodna cu el. Închiriase pe bani buni apartamentul, prin intermediul unui agent din West End, singurul care știa viitoarea ei adresă pentru că se ocupa de afacerile ei. Îl instruise să nu dea pentru nimic în lume această adresă și mai ales să-i trimită acolo scrisorile lui Peter, singurele care o interesau.

Închiriase pentru ea și Patty camere într-un sat îndepărtat de graniță, West Mayling, care se afla în preajma unei mori și a unei cascade într-o regiune superbă. Dorea s-o impresioneze pe doamna Farrington.

Rita știa că viața într-un asemenea loc era insuportabilă pentru ea, dar probabil, Patty se va bucura de viața pe care o vor duce. Nici măcar Nigel n-o va găsi în sătucul acela. Va dispărea pur și simplu, până în ziua în care se va căsători cu Peter.

Glenise era singura căreia trebuia să-i dea adresa; îi scrise spunându-i că se retrăgea acolo din motive de sănătate.

A doua zi, Rita întoarse spatele Londrei pe care o adora. Important era să-l poată determina pe Peter s-o ia cât mai repede de nevastă. Numai dacă acesta nu-și va aduce mama cu

el! Era puțin probabil că acest lucru se va întâmpla pentru că Peter fixase deja data întoarcerii la Londra și nu putea să nu-și aducă mama.

Peter era în sine un motiv de îngrijorare. Îi scria misive pline de farmec, dar oricât ar fi vrut să creadă că nu era așa, el nu mai era la fel de îndrăgostit. Ea îi scria uneori și de două ori pe zi, amintindu-i cât îl iubea. Îi reamintea că era a lui trup și suflet, că se pregătea pentru căsătorie.

Nu-i spusese nimic despre intenția de a o concedia pe Helen. Dar trebuia s-o facă. Și întrucât știa că el ținea la Helen, trebuia să facă uz de șiretenie.

„ N-am vrut să știi până acum, dragul meu Pierrot, dar am probleme financiare mari, mai ales cu impozitele astea atât de ridicate. A trebuit să-mi închirez apartamentul și să mă retrag la țară. Din nefericire, a trebuit să renunț și la Helen, nu-mi mai puteam permite s-o plătesc. N-a vrut să accepte un salariu mai mic, așa că a trebuit s-o las să plece în altă parte."

Cam așa suna scrisoarea pe care o avea în minte. Spera doar să n-o pună pe Helen într-o lumină prea bună, iar Peter să vrea din cavalerism s-o ajute, sau cine știe să se însoare chiar cu ea știind-o lipsită de mijloace de trai.

– Mă vei lăsa s-o văd pe Patty, Rita? insistă Helen.

– Sunt sigură că ai înțeles punctul meu de vedere. Patty va rupe toate legăturile cu trecutul.

– Dar nu-ți înțeleg motivele, Rita...

– Te rog, nu-mi cere explicații. Este problema mea, nu a ta. Plec din acest apartament mâine dimineață la ora zece. Înainte de asta voi da cheile agentului. Strânge-ți lucrurile și insist să accepți un salariu în plus, ca și referințe.

Se lăsă tăcerea. Helen se simțea cumplit de rău. Această concediere nu numai că venise pe neașteptate, dar pentru Patty va fi chiar o lovitură.

Iar Peter... plecarea din casa asta va atrage ruperea oricărei legături cu el. Nu-l va mai vedea vreodată. Nu va ști când se va întoarce; de fapt va ieși din viața ei la fel de neașteptat așa cum intrase. El care însemnase atât de mult pentru ea.

Rita, pentru a-i da lovitura de grație, îi spuse cu un zâmbet pervers:

– Dacă vei vrea să știi când ne vom căsători, vei vedea anunțul în ziare. Iar acum, te rog să mă scuzi, am multe probleme de rezolvat. Dacă vrei să te duci să-ți vezi mătușa du-te, nu mai sta să răspunzi la telefoane. Nu mai sună nimeni, toate lumea știe că plec din oraș. Nici măcar Nigel nu sună, este la Paris.

***

După o săptămână, Helen citea o scrisoare care-i parvenise la micul apartament în care locuia cu mătușa sa. Era singura adresă pe care o putea da. Nu avea locuință. După acea bruscă respingere din partea Ritei, acceptase singura ofertă, cea a mătușii, de avea grijă de ea și de cealaltă bătrână, cu toate că apartamentul lor era mic și prea aglomerat.

Helen acceptase oferta. Făcea curățenie, gătea pentru cele două bătrâne. De fapt, era bucuroasă să le fie de ajutor.

Se afla în camera de zi, plină de lucruri fără rost, desperechiate, care aparțineau celor două doamne, și pe care le

îngrămădiseră acolo nevrând să renunțe la nimic; piese de porțelan din servicii de altădată, cărți, tablouri, care erau ale familiilor lor de generații.

Se simțea ca și cum ar fi dormit într-un muzeu cu miros de vechi, își spuse Helen citind scrisoarea lui Glen, adusă de la apartamentul Ritei.

„Rita nu s-a dezmințit! Câtă cruzime și indiferență să te concedieze chiar de Crăciun! Nu pot s-o înțeleg, dar poate nici nu este important! Și îmi place tot mai puțin, pe măsură ce aud isprăvile ei. Ai fost întotdeauna atât de atentă cu ea! Chiar dacă are probleme financiare nu trebuia să înceapă economiile cu tine...

Mama vrea să te cunoască, indiferent de atitudinea Ritei. Vom veni împreună la tine. Ești prietena mea și a lui Pierrot..."

Ce drăguță era Glen! Ca și fratele ei, de altfel.

Era singura ei legătură cu Peter. Nu se obișnuia cu gândul că nu-l va mai vedea vreodată. Dar dacă-l vedea, la ce bun?

Pe moment, se simțea cumva în siguranță primind scrisori de la Glen, așa că se apucă să-i răspundă. Îi scrise că voia să-și găsească o slujbă la o școală, plăcându-i să lucreze cu copiii.

De Rita nu mai știa nimic, din ziua în care părăsise apartamentul ei. Aceasta îi spusese clar că nu voia să păstreze legătura cu ea. În ceea ce o privea, Helen se simțea bine

departe de acea atmosferă plină de minciună, prefăcătorie și uneltire. Nu-i păsa unde se ducea Rita sau ce făcea; singurul ei gând era la Patty. Nu suporta gândul că legăturile lor fuseseră tăiate atât de brutal. Patty nu-i scrisese; sau poate nu primise ea scrisorile.... nu suporta ideea că fetița era nefericită, că se simțea singură, părăsită...

Se simți tentată să scrie la colegiu, dar se abținu doar de dragul copilei. Probabil că Rita îi dăduse explicațiile ei, așa că nu avea rost s-o tulbure oferindu-i alte motive. Indiferent ce ar fi simțit față de Rita, Helen n-ar fi ridicat un copil împotriva mamei sale. Astfel, cortina tăcerii se așeză între ele.

Helen puse repede scrisoarea lui Glen în poșetă, își luă haina și căciula, pregătită să plece la cumpărături.

Între timp, Nigel înțelese că Rita îl păcălise, lăsându-l să creadă că se despărțise de Peter și revenise la el. De o săptămână încerca, în zadar însă, să-l mituiască pe portarul de la blocul în care locuise Rita. Liftul tocmai coborâse în această dimineață când Nigel își luase inima în dinți din nou sperând că va reuși măcar acum. Liftierul coborî și Nigel întrebă de portar. Acesta se dusese să găsească un taxi pentru o doamnă din bloc. Nigel se uită la el. Era nou angajat probabil, pentru că figura lui îi era necunoscută.

– Ascultă băiete, zise Nigel, cred c-ai vrea să câștigi niște bani... dacă mi-ai spune unde a plecat doamna Wade...

Băiatul începu să râdă.

– Mi-ar plăcea să câștig, domnule, dar n-o cunosc pe doamna Wade.

– Nici n-ai auzit de ea?

– Ba da, domnule, locuia la 52. Au sosit niște scrisori pentru dânsa și portarul mi-a spus să i le dau agentului doamnei.

– Ai vreuna pe aici? întrebă Nigel întrezărind speranța.

Băiatul încuviință.

– Da, domnule, este una. Are niște timbre străine pe ea.

Nigel îi făcu cu ochiul:

– Hai s-o vedem!

Băiatul se întoarse și luă un plic dintr-un raft. Inima lui Nigel începu să bată mai tare. Reușise! Era o scrioare de la Nairobi, adresată Ritei. Nigel se uită în jur să vadă dacă nu cumva se întorsese portarul.

– Așadar, toate scrisorile trebuie predate agentului doamnei Wade?

– Da, domnule.

– Chiar acolo merg! exclamă Nigel fericit. Pot să i-o duc eu.

Băiatul îl privi cu oarecare îndoială. I se spusese să fie foarte atent cu scrisorile pe care nu avea voie să le înmâneze decât domnului Jackson.

Nigel îi flutură o bancnotă prin fața ochilor.

– Este de-ajuns? întrebă el.

Ochii băiatului începură să strălucească.

– Oho! exclamă el.

Nigel își vârî în buzunar scrisoarea de la Nairobi.

– Numai noi vom ști despre ea, băiete. Nu este nevoie să-i spui domnului Jackson, ca să nu intri în belea.

Băiatul înșfăcă bancnota, iar Nigel plecă fericit cu scrisoarea.

Nu voia această scrisoare decât pentru a-și satisface curiozitatea; voia să afle cum stăteau lucrurile între Farrington și Rita.

Nu-și făcu probleme când deschise scrisoarea semnată Pierrot. Primele rânduri aminteau de dorința lui de a se căsători cu Rita. Acum, Nigel știu cu siguranță că Rita îl mințise. Nu rupsese logodna cu Peter. Dar următorul paragraf îl făcu să-l citească de mai multe ori uluit. Peter scria:

„ ori de câte ori îmi aduc aminte de fiica ta adoptivă mă gândesc ce lucru bun ai făcut, ce suflet nobil ai, oferindu-i o casă și dragostea ta! Te asigur că fetița nu va afla niciodată de la mine că este adoptată și nici nu-i va lipsi afecțiunea“

Nigel ajunse la concluzia că exista o singură explicație. Peter știa că Patty este adoptată! Dumnezeule! Chiar și el era șocat de felul în care o mamă își nega propriul copil, pentru a păstra iluzia tinereții. Rita era mai rea decât își închipuise.

Iar dacă Rita își imagina că va scăpa cu asta, se înșela.

Patty, copil adoptat! Simți dintr-o dată dorința s-o pedepsească. O va găsi mai curând sau mai târziu și o va face să plătească. Iar acel idiot din Kenya, care visa să se întoarcă, să se căsătorească cu acea Rita care adoptase un copil de milă, și el se îndrepta spre dezastru.

Capitolul 7

Era o zi rece pe la mijlocul lui ianuarie, când Patty Wade, îmbrăcată în uniformă, cu beretă verde, mănuși de lână și cizme de cauciuc străbătea câmpul care ducea spre Petcombe, satul vecin.

Patty arăta mizerabil. Se simțea mizerabil. Și mai ales, teribil de singură și nefericită. Nu avea cu cine să vorbească, să se joace. Mama îi promisese c-o va duce la Londra la un spectacol de pantomimă, dar, ca de obicei, nu se ținuse de cuvânt.

Își dorea cu disperare să aibă o prietenă de seama ei, cu care să vorbească pe drumul ăsta lung. Măcar un câine. Se lupta din greu cu lacrimile care-i umpleau ochii când își amintea de câini. În prima săptămână când se mutaseră aici, mama fusese mai bine dispusă ca de obicei. Patty găsise un pui de câine mort de frig și de foame la o margine de drum. Mama nu era acasă, așa că duse puiul în camera sa, îl botează Simon și îl hrăni. Îi plăceau teribil ochișorii lui negri, felul în care

dădea din coadă, bucurându-se. Când se întoarse Rita acasă, micul animal deveni o amintire pentru că-l azvârli imediat pe scări. Un animal nu putea locui într-o casă recent renovată spusese și doamna Cowley, care se ocupa de menaj. Rita se răstise la ea:

– Pentru numele lui Dumnezeu, Patty, nu-mi face viața mai grea decât este! Parcă spuneai că vrei să trăim undeva la țară, că urăști orașul! Iar acum ai început să-mi aduci animale în casă!

Patty plânsese cu lacrimi amare, dar care nu avuseseră nici un rezultat. Rita o informă că bietul animal fusese dus în satul vecin la un veterinar care îl eutanasiase, adică îl adormise pe vecie.

De aceea, Patty le considera pe Rita și pe doamna Cowley criminale fără inimă, care-l omorâseră pe dragul ei Simon. Era convinsă că numai Helen ar fi înțeles-o. Iar când în cele din urmă Rita îi spusese că nici Helen nu va mai apărea vreodată, Patty simțise că era mai singură și mai nefericită ca oricând. Simți că nu-și mai iubește mama. Începu să-i scrie zilnic lui Helen neștiind că Rita ardea aceste scrisori, fără nici o remușcare.

Și întrucât nu venea nici un răspuns, ce putea să creadă biata copilă? Că și Helen o părăsise.

Iar acum, se simțea mai singură că oricând. Rita o pălmuise de dimineață când îi ceruse să trimită o telegramă pe adresa lui Helen; poate că nu primise scrisorile. Rita ripostase că

Helen le-a părăsit și nu se va mai întoarce vreodată. Patty rămăsese singură după ce Rita, nervoasă, plecase la un club de golf.

Deodată auzi lătratul unui câine. Ridicând privirea văzu un câine mic alergând spre ea. Acesta o ajunse, sări la ea de bucurie, iar Patty se lăsă în jos pentru ca animalul s-o lingă pe față. Îi amintea atât de mult de Simon, încât izbucni în plâns.

O doamnă înaltă, cu părul cărunt, care mergea sprijinindu-se într-un baston, văzând-o pe Patty care se juca fericită cu noul ei prieten, exclamă:

– Obraznica asta de Lindy, te-a provocat la joacă! Fii atentă, are dinții ascuțiți!

– O, este cel mai frumos animal, o ador!

Doamna îi zâmbi cu prietenie, iar Patty abia așteptă să se împrietenească. Se prezentară. Doamna se numea Pilgrim și ieșise la o mică plimbare cu cățelușa ei, Lindy. Mai avea doi câini, mama și tatăl lui Lindy, dar îi lăsase acasă fiind cam bătrâni.

– Dar unde este mama ta, iubito? o întrebă doamna Pilgrim.

Patty își pierdu brusc bucuria și fericirea. Lady Pilgrim o întrebă apoi dacă nu avea prietene, iar fetița începu să se confeseze. Îi vorbi despre Helen care o părăsise fără nici o explicație.

– Helen, ai spus? Helen și mai cum?

– Miss Shaw. Era tare bună cu mine!

– Dar o cunosc pe Helen Shaw! exclamă doamna Pilgrim.

– O! Nu se poate! O cunoașteți pe Helen a mea?

Helen îi scrisese adesea Monicăi Pilgrim, vorbindu-i despre slujba pe care o avea la o fetiță foarte nefericită. Lady Pilgrim o iubise mult pe Helen pentru că era o fată minunată și iubita fiului ei Christopher. Cu toate acestea, o sfătuise pe Helen să nu se lase doborâtă de moartea acestuia și să-și refacă viața. Dar din scrisorile fetei, Monica Pilgrim înțelesese că Helen nu se grăbea să-i urmeze sfatul. Desigur, aflase că doamna Wade o concediase pe Helen chiar de Crăciun fără nici un preaviz sau explicație.

– Nu-i nimic, draga mea, dacă mai stai aici o săptămână o vei vedea pe draga noastră Helen! va veni la mine pentru o vreme; bănuiesc că nu știe că te afli aici.

Patty era în culmea fericirii. Nu putea crede că avea atâta noroc! Helen venea în satul vecin! Insistă ca lady Pilgrim să meargă la ea acasă, să vadă fotografia lui Peter Farrington care semăna atât de mult cu iubitul lui Helen, care murise.

– Ăsta este unchiul Peter! exclamase Patty fericită, venind în fugă cu fotografia din dormitorul Ritei.

Lady Pilgrim studie atent fotografia și fu la fel de șocată cum fusese și Helen de asemănarea dintre Peter și Christopher. Se așeză pe o canapea cu genunchii tremurând și lacrimi în ochi. Pălise.

– Seamănă foarte mult cu fiul meu! șoptise ea printre lacrimi.

În clipa aceea, Rita se întoarse acasă. Avea ochii strălucitori, obrajii îmbujorați, și părea foarte frumoasă. Avea un plic în mână. Se repezi fericită la Patty pe care o certase înainte de plecare ignorând-o pe lady Pilgrim.

– Patty, am vești minunate! Am primit o telegramă de la unchiul Peter. Pleacă astăzi de la Nairobi și va fi aici peste două zile împreună cu doamna Farrington. Trebuie să le rezervăm camere imediat.

– Mamă, mamă, încerca Patty să-i stăvilească avalanșa de cuvinte, ți-o prezint pe lady Pilgrim, noua mea prietenă de aici.

– Mă bucur să vă cunosc, zise Rita după ce o examină din cap până în picioare.

– Și eu mă bucur, doamnă Wade. Privirea Ritei căzu asupra fotografiei lui Peter din mâinile doamnei Pilgrim.

– De unde știți de Peter, nu înțeleg...

Patty explodă, fericită:

– Helen a fost logodită cu fiul doamnei Pilgrim. Știi că Helen va veni la Petcombe peste două zile? O s-o văd pe Helen, mamă, exclamă ea.

Rita păli. Nu făcu nimic altceva pe moment decât s-o bată părintește pe Patty pe umăr, murmurând vorbe de neînțeles.

Lady Pilgrim observă că Ritei nu-i făcuse plăcere să audă de Helen și apropiata ei sosire.

– Poate o veți aduce pe Patty în vizită atunci când va sosi Helen, doamnă Wade.

– Vă mulțumim pentru invitație, zise Rita, dar este posibil să nu mai fim aici.

Rita reuși un zâmbet, dar inima îi bătea puternic și-i tremurau buzele de ciudă. Ce catastrofă, nici aici nu scăpa de Helen!

Patty izbucni în plâns.

– Unde trebuie să plecăm, mami? De ce nu mă lași s-o văd pe Helen, draga mea, Helen?

Din nou acest copil făcea totul pentru a o scoate din sărite! Imediat începu să plănuiască să schimbe casa, satul, dar trebuia să se miște repede, venea Peter! Simțea nevoia să țipe la fiica ei, s-o pedepsească, s-o trimită în camera ei!

– Vă rog, lady Pilgrim, vreau din tot sufletul s-o văd pe Helen! începu Patty.

– Nu te necăji, draga mea, sunt sigură că ea va face totul să te vadă.

– Dar dacă mami mă duce de aici...

Monica Pilgrim o prinse în brațe șoptindu-i:

– Nu-ți face probleme, știi unde locuiesc. Trimite-i pe adresa mea un bilet lui Helen și dă-i noua ta adresă.

Imediat ce sosi la Petcombe, Helen află că o despărțea foarte puțin de Patty.

– Mi-a displăcut teribil această doamnă Wade, dar fetița este o comoară, nu este de mirare că te-ai atașat așa de mult de ea.

– Așadar, aici se ascunde Rita! exclamă Helen.

– Se ascunde de ceva, de cineva?

Helen încuviință. Se așeză în fața focului care-i lumina fața dându-i un aer ireal. Era anormal de palidă și obosită.

Petrecuse un Crăciun și un An Nou destul de grele, cu mătușa Emily imobilizată la pat de artrită și mătușa Mary bolnavă de bronșită asmatiformă.

Deodată nu mai scoase o vorbă; întoarse capul spre fereastra pe care altădată se uita cu Christopher. Acum, venea aici cu mai puțină durere în suflet, pentru că iubitul ei Christopher trăia din nou prin Peter.

Peter era viu și adusese viața înapoi pentru ea. Se gândea la el, deși se afla în casa mamei lui Christoper.

– Am rămas fără grai când am văzut fotografia lui Peter, parcă este fratele geamăn al lui Christopher, spuse lady Pilgrim.

Helen încuviință.

– Da, numai când îl vezi pe Peter Farrington în persoană observi mici diferențe; și oricum, Peter este mai înalt.

– Nu cred c-aș suporta o întâlnire cu el, spuse lady Pilgrim.

– Nu ai avea de ce să-l întâlnești și nici cum, Monica, zise Helen.

– Este foarte posibil, draga mea, domnul Farrinton vine la Old Mill peste două zile. Doar dacă acea oribilă doamnă Wade nu-și schimbă planurile...

– Peter vine aici? S-a întors din Kenya?

– Doamna Wade a primit o telegramă de la el, îl așteaptă.

Inima lui Helen începu să bată cu putere. Se întoarse cu spatele spre foc dar nu înainte ca doamna Pilgrim, care o cunoștea foarte bine, să observe acea schimbare de pe chipul ei.

– Ce este cu tine, Helen, asemănarea domnului Farrington cu Christopher al nostru te-a afectat atât de mult? Sau a început să însemne ceva pentru tine? De asta ai plecat de la Rita Wade?

Helen lăsă capul în jos, luptând să-și controleze emoțiile.

– Trebuie să recunosc, Peter înseamnă ceva pentru mine, Monica. Am fost foarte deschisă față de tine întotdeauna, nu mă pot ascunde. Dar nu din cauza asta am plecat de la Rita. Ea mi-a cerut să plec. Mă urăște pentru lucrurile pe care le știu despre ea.

– Știu că nu-i vei trăda secretele, Helen, zise lady Pilgrim cu blândețe. Chris spunea că ești una dintre puținele femei din lume căreia i se poate încredința un secret.

– O, sunt atât de tulburată, Monica!

– Peter Farrington este motivul?

– Da.

– Nu mă surprinde.

– Rita este foarte frumoasă și știe să se facă plăcută; dar este femeia cu cel mai urât suflet posibil, Monica... Peter este un om simplu, bun, credul, fascinat de ea. Nu suport gândul că-l va face nefericit!

– El nu are nici cea mai vagă idee...?

– Cred că începuse să aibă, dar asta chiar înainte de a pleca din Anglia!

– Helen, draga mea, va trebui să-l dai uitării pe acest bărbat.

După un moment, Helen adăugă:

– Sunt teribil de îngrijorată pentru micuța Patty.

– Ai toate motivele, cu o astfel de mamă! S-a bucurat să se joace cu Lindy, îi plac mult animalele, dar acea mamă imposibilă i-a interzis să aibă unul.

– Este tipic pentru Rita...

– Îi lipsești teribil, Helen, mi-a vorbit mult de tine...

– Biata Patty!

– Acea creatură demnă de dispreț i-a spus că ai plecat din casa lor pentru că n-ai acceptat un salariu mai mic.

Helen exclamă indignată:

– Nici nu s-a pus problema salariului! Rita a vrut să mă înlăture din cale, asta a fost! N-am luat legătura cu Patty pentru că Rita mi-a interzis! Monica, după ce mi-ai spus nu-mi mai pasă că Rita este mama lui Patty. Fetița asta crede în mine și-i voi scrie să știe adevărul.

– De ce nu te duci până acolo?

– Pentru că n-aș vrea să dau ochii cu Rita, Monica. I-aș spune ce cred despre ea și uneltirile ei! Nici peste Peter n-aș vrea să dau. La ce bun?

***

Peter Farrinton și mama sa ajunseră la Londra, în acea după-amiază. Familia se reunise la hotelul Claridges, căci Glen venea și ea de la Torquay. Rita, care-l sună imediat pe

Peter, îi sugeră să le lase pe cele două la hotel și să vină mai repede la ea. Cererea ei atrase un răspuns dezamăgitor de la Peter. Nu-și putea lăsa singure mama și sora. Spera ca Rita să-l înțeleagă.

Dar ea n-o făcu. Nu avea timp pentru o femeie dificilă, așa cum o intuia pe mama lui Peter.

– Poți veni cu primul tren? întrebă Rita exasperată. Mă iubești la fel de mult, Peter?

– O să-ți spun mâine, fu răspunsul lui.

Peter puse receptorul în furcă apoi se îndreptă spre holul hotelului în care-și lăsase familia. Se opri un moment să-și aprindă o țigară. Avea mâinile reci. Nu-i plăcea de fel clima din Londra, după vremea mereu însorită din Kenya. Nu se simțea bine, era deprimat, cu prea multe gânduri neclare. Primul gând era la Helen.

În timpul acelei lungi călătorii de la Nairobi, avusese tot timpul să se gândească și realizase că nu Rita îi lipsea, ci Helen.

Și nu pe Rita voia s-o vadă în seara asta, ci pe Helen.

La Nairobi, avusese multe nopți albe, realizând că nu voia să se însoare cu Rita, că o iubea pe Helen Shaw.

Tot timpul cât fusese departe, nu se gândise decât la ochii ei triști, la gura ei cu contururi generoase.

Mama remarcase că Peter al ei nu mai era ca altădată. Îl necăjise pe această temă, susținând că era așa pentru că simțea lipsa viitoarei sale soții.

Peter le arătase prietenilor săi fotografia Ritei și primise complimente. Dar în sinea lui, știa că nu cu Rita voia să se căsătorească.

Nu se gândea decât la Helen, care iubea aceleași lucruri pe care le iubea și el, Helen cu ochii ei triști, în care voia să readucă bucuria.

Iubirea pentru Rita Wade fusese ceva superficial, care dispăruse rapid, încât se întreba dacă existase vreodată cu adevărat.

Dar oare ce simțea pentru Helen era dragoste? Nu cumva doar milă? Helen nu era atât de frumoasă și strălucitoare ca Rita. Cu puțin înainte de a pleca din Nairobi, îi veniseră idei noi, îndoieli noi. Chipul lui Helen îl urmărea zi și noapte, spunându-i:

– Ceea ce simți pentru mine nu este milă. Este dragoste. Iar eu nu pe Christopher îl iubesc, ci pe tine.

Iar Glen puse și ea paie pe foc.

„ Știu că n-ar trebui să spun nimic împotriva Ritei, dar a fost meschină cu Helen, concediind-o chiar înainte de Crăciun!“

Se gândise neîncetat la Crăciunul nefericit al lui Helen, la minciunile și urzelile Ritei. Cât despre Glen, ea nu știa să mintă.

Pornise, așadar, cu inima grea spre Anglia, însoțit de mama sa.

Și întrucât era o persoană onorabilă, se gândi că era bine să ia legătura cu Rita, înainte de a decide ceva.

Spera totuși, ca acum, la întoarcere, lucrurile să meargă foarte bine între ei, să fie fericiți, să se căsătorească, iar fantoma lui Helen să dispară încetul cu încetul dintre ei.

În același timp, era și el, ca și Glen, indignat de felul în care o tratase Rita pe Helen și voia să vorbească pe această temă cu ea la modul foarte serios. Iar acum după ce se întorsese la Londra și vorbise cu Rita știa că nu-și dorește nimic altceva decât s-o întâlnească pe Helen. Din toată Londra ea era cea cu care voia să vorbească.

Glen îi dădu adresa lui Helen, ba chiar sugeră să meargă împreună s-o caute după ce se culca doamna Farrington.

Glen îl privea nedumerită. Peter părea nervos și obosit; era sigură că-l frământa ceva. Și chiar ghicea adevărul pe jumătate. Spera totuși, ca fratele ei să se dezmeticească la timp, să nu încheie căsătoria cu Rita.

Deodată, Peter renunță la ideea de a o căuta pe Helen, așa că Glen se duse s-o caute singură. Luă un taxi și porni spre Earl's Lounge de unde se întoarse după o jumătate de oră cu vestea că Helen se afla la Petcombe în acel week-end.

– Ce caută Helen acolo? îl întrebă ea pe Peter la întoarcere. Este foarte aproape de Rita!

Deodată, auziră o bătaie în ușă; era cineva, trimis de doamna Farrington după Peter. Când ajunse la ea, doamna Farrington întinse o mână spre el:

– Vorbește-mi despre Helen, Peter!

– Ți-aș putea vorbi mult despre ea, mamă, este o persoană foarte drăguță deși cam neobișnuită. Nu este o femeie care să

te atragă fizic la prima vedere, cu toate că este foarte drăguță. Are ochii expresivi, cei mai frumoși ochi cenușii pe care i-am văzut vreodată. Sunt niște ochi triști. A avut multe necazuri. Trebuia să se căsătorească, dar logodnicul ei a murit. Semăna extraodinar de mult cu mine, mamă, trebuie să-i vezi fotografiile.

– Nu te mai învârti ca un leu în cușcă, Pierrot, interveni domna Farrington. Stai aici pe marginea patului, să vorbim. Nu am de gând să te însoțesc la West Mayling; te las să te duci singur. Eu voi rămâne aici cu Glen; iar dacă lucrurile merg bine, vom veni și noi.

– Ce femeie minunată ești, mamă! exclamă Peter sărutându-i mâna. Întotdeauna știi ce trebuie făcut.

– Nu mă mai flata, vorbește-mi despre Helen, îl rugă ea.

Peter îi mărturisi în cele din urmă doamnei Farrington că deși era logodit cu Rita o iubea pe Helen. Sfatul mamei fu să discute deschis cu Rita, să-i spună ce simte.

A doua zi, când coborî din tren la West Mayling, Rita se afla pe peron căutându-l din priviri.

Cum putea s-o rupă cu ea chiar acum?

Rita era extrem de fericită; se aruncă în brațele lui.

– Pierrot! În sfârșit!

El roși stânjenit și o întrebă:

– Dragă Rita, ce mai faci?

Rita îl prinse de braț și porniră spre mașina pe care o închiriase ea. În tot acest timp îl examină foarte atentă, cu bucurie în priviri.

– Cât avem de mers până la Old Mill? o întrebă el de parcă se despărțiseră cu zece minute înainte nicidecum cu trei luni.

– Nu-mi pasă cât este de departe, răspunse ea, nici nu m-ai sărutat!

Peter simțea în tot acest timp că pe Helen voia s-o vadă, deși Rita purta pe deget inelul lui de logodnă.

– Pierrot, dragul meu! exclamă Rita, teatral ca întotdeauna, sărutându-l.

El încercă să se ferească, dar Rita îi aplică un sărut plin de convingere murdărindu-l cu rujul ei strident. Peter se șterse, vădit dezgustat.

– Pierrot, abia cum îmi dau seama că mama ta și Glen n-au venit! exclamă ea din nou.

– Mama este obosită după zborul acesta lung. S-au hotărât să rămână deocamdată la hotel și Glen a rămas cu ea. Dar Patty ce face?

– Te așteaptă.

Ajunseră la Old Mill, iar Peter exclamă de bucurie la vederea casei vechi în curtea căreia se afla și o moară veche dezafectată, o grădină cu copaci frumoși, deși destul de bătrâni.

– Ce loc minunat! exclamă Peter.

Doamnei Cowley, care le ieși în întâmpinare, Rita i-l prezentă pe Peter ca logodnicul ei.

– Doamna Farrington și cumnata mea n-au sosit încă dar va trebui să le păstrăm camerele, o informă Rita.

Mama și Glen nu vor veni aici niciodată, gândi Peter, dar nu avu curajul să o spună cu voce tare.

Patty le ieși în întâmpinare și-l salută cu bucurie pe „unchiul Peter“

În timp ce doamna Cowley o chemă pe Rita să discute niște probleme de ultimă oră, Peter află de la Patty, care-l prinsese de mână și-l conducea peste tot, că Helen se afla în satul vecin.

– Unchiule Peter o poți ruga pe mama s-o aducă din nou pe Helen?

Peter roși.

– Este o situație stânjenitoare, draga mea, începu el.

– Te rog, unchiule Peter, începu Patty dar se opri imediat speriată pentru că o văzuse pe Rita venind spre ei. Patty îi dădu drumul la mână și fugi. O, Doamne, copila asta era speriată de propria-i mamă? se gândi el.

– Pierrot, începu Rita mieroasă ca de obicei, ce-ți spunea Patty?

– Mă ruga să te conving s-o aduci pe Helen înapoi, zise el încet.

– Ce copil prost! scăpă Rita. N-am de gând s-o aduc înapoi pe Helen nici dacă mă rogi tu, Pierrot.

– Nici nu te-am rugat Rita; nu este problema mea. Deși tot nu știu cum te-ai descotorosit de ea.

– Helen mi-a cerut mai mulți bani.

Peter ridică din sprâncene.

– Mă mir, Glen a aflat cu totul altceva de la ea!

Rita păli. Începu să tremure nervos.

– Parcă spuneai că nu este problema ta! Helen Shaw a fost o simplă angajată. Nu văd de ce te-ar interesa dacă o mai angajez sau nu!

– Așa este, Rita, să renunțăm la discuția despre ea.

– Tu și Glen vă înșelați în privința lui Helen, nu este atât de nevinovată cum vrea să pară. Pierrot, dragul meu, să nu lăsăm imaginea unei servitoare să ne strice aceste momente frumoase!

Peter o privi lung.

– Rita, aș vrea să stăm serios de vorbă; fără să încerci să mă săruți. Te rog, ajută-mă și tu pentru că-mi este destul de greu să-ți spun ce vei auzi acum.

Deodată Rita dădu ochii peste cap, și ar fi căzut cu siguranță dacă el n-ar fi reușit s-o prindă la timp.

Doamna Cowley sună imediat după doctorul din sat. Acesta îi recomandă repaos total și mult somn.

Peter se simțea vinovat acum, știind că el provocase răul Ritei. Ieși din casă pentru o plimbare convins că aerul curat i-ar face foarte bine. După ce merse vreo zece minute privirea îi căzu asupra unui indicator pe care scria Petcombe.

Se opri neliniștit. Știa, simțea, că trebuia s-o vadă pe Helen.

Capitolul 8

Helen, care ieșise cu Lindy la plimbare se gândea la Peter, presupunând că sosise la Old Mill.

După ce trecu podul care ducea spre Old Mill, Helen se opri o clipă, nevrând parcă să-și continue drumul, dar Lindy o trase în acea direcție. Auzi pași și când ridică privirea se opri cu inima bătând puternic.

– Helen! exclamă Peter, venind spre ea.

El o privi din cap până în picioare după această despărțise lungă, bucurându-se din nou de ochii ei minunați.

Helen începu să se bâlbâie:

– Ce ... ce coincidență să ne întâlnim pe acest drum de țară! exclamă ea. Și-ar fi dorit să se arunce în brațele lui, să-și așeze capul pe pieptul lui, să uite acolo de toate durerile sale.

Peter continua s-o privească; era adorabilă în acea stare de confuzie și evident atât de fericită că-l vedea. Nu mai rezistă.

– Draga mea, Helen!

Erau singuri pe acel drum de țară, cu excepția cățelușei aceleia mici de la picioarele lor care de bucurie începuse să alerge ocolindu-i, lătrând. Helen nu auzea, nu vedea nimic, cu excepția ochilor lui Peter.

Nu mai rezistă și se lăsă sărutată. Era teribil de îndrăgostită și se simțea acum eliberată de toate îndoielile. Nu mai voia să se gândească la nimic, ci doar să stea în brațele lui, în acea splendidă emoție, dată de îmbrățișarea lui.

Peter nu scoase nici o vorbă o vreme pentru a nu strica frumusețea momentului. Helen nu mai era fata retrasă pe care o cunoscuse el, era acum o femeie plină de pasiune care răspundea sărutărilor lui. Îl iubea și ea, fără îndoială. Era atât de uluit de felul în care își dăruise sentimentele unei femei superficiale ca Rita, încât nu știa cum să reacționeze. Ochii lui Helen nu mai era triști... străluceau de fericire.

– Oh, Helen, te iubesc atât de mult!

– Când ai realizat asta?

– După ce am plecat, Helen. Cât am stat în Kenya am încercat să-mi iau gândul de la tine, dar mi-a fost imposibil. Mă simt de parcă am fi fost amândoi ridicați de la pământ de o tornadă. Să fumăm o țigară, să discutăm pe îndelete, o invită el.

Helen acceptă țigară oferită de el. Apoi, porniră fără să-și dea seama, mână în mână, spre Petcombe. Vraja se rupsese,

Helen știa asta și ceva din teribila fericire inițială se dusese, căci numai numele Ritei avea darul să facă asta. Deși nimic din ce va face Rita nu-i va lua amintirea acestei reîntâlniri cu Peter.

El îi mărturisi că nu avea nici cea mai vagă intenție de a se căsători cu Rita, pe care n-o mai iubea.

– Am petrecut multe nopți albe, mărturisi el. După cum spune mama, logodna ar trebui să fie o perioadă de încercare a sentimentelor, dar asta nu înseamnă că am făcut alegerea cea mai bună. Am fost îndrăgostit de Rita mărturisesc, dar a fost ceva de superficial. Mi s-a părut o femeie minunată, la început, dar trebuie să recunosc că m-am înșelat teribil. Nu intru în detalii, important este că nu mai gândesc astfel despre ea. Când a murit pasiunea, au murit și sentimentele mele. Am înțeles asta când am văzut-o de dimineață; este foarte frumoasă, e adevărat, dar n-o mai iubesc; de fapt, cred că n-am iubit-o niciodată. A fost o experiență ciudată, Helen și nu cred c-am ajuns la concluzia asta numai datorită ție, draga mea. În timp ce voiam să mă însor cu Rita, știam că tu ești cea pe care am dorit-o întotdeauna. Rita a dezvăluit pe parcurs trăsături de caracter care nu-mi plac. Cu mine, s-a purta frumos întotdeauna, dar cu tine nu-mi place ce a făcut. Nici nu mi-a plăcut că din senin și-a amintit că are o fiică adoptivă. Nu știu de ce la Paris n-a vorbit despre ea.

Helen îl înțelegea foarte bine. În cele din urmă îl întrebă:

– Ești sigur că nu vrei să te mai căsătorești cu ea?

– Foarte sigur, zise el privind-o în ochi. Cum să mă însor cu ea când pe tine te iubesc? Cred că mama m-a ajutat să devin conștient de acest lucru. Am venit la Old Mill, pentru a rupe logodna cu Rita.

Helen nu mai putea să respire.

– Ai discutat cu ea?

– Nu încă. Rita a leșinat. Se pricepe să îngreuneze situația. Dar imediat ce se va simți bine, îi voi spune, Helen.

– Peter, se va agăța de tine cu toate mijloacele.

– Nu va putea! Trebuie să fiu liber, liber pentru tine, draga mea! Nimeni nu ne mai poate despărți. Știi că te iubesc! Îmi pare rău pentru Rita, este o femeie generoasă, totuși, dacă a adoptat un copil!

Helen știa că nu are dreptul să vorbească despre trecutul Ritei.

– Du-te și discută cu Rita, îi spuse ea, până atunci nu voi fi liniștită.

– Mă voi duce, dar mai întâi va trebui să-mi spui că mă iubești!

– Dar știi prea bine că te iubesc, Peter!

– Acum voi ști ce să fac! exclamă el deodată.

– Ce, Peter?

– O voi aduce pe Patty la tine, într-un fel sau altul. Abia așteaptă să te vadă!

Helen simți că ochii îi sunt împăienjeniți de lacrimi.

– Da, încearcă, Peter!

Peter porni spre Old Mill. Aceasta era tânăra pe care voia s-o prezinte mamei sale, ca pe viitoarea sa soție.

Dar mai era Rita...

Când ajunse la Old Mill urcă în camera Ritei. Helen avusese dreptate... Rita nu avea de gând să piardă prea ușor. Era mai seducătoare ca oricând...

– Pierrot, tu îmi aparții... începu ea, prinzându-l de mână. Am renunțat la tot pentru tine. Nu mă poți lăsa cum. Ai fost cumva la cea care te-a pornit împotriva mea?

– Rita, te rog, să discutăm în liniște...

– Da, Pierrot, știu că vrei să te desparți de mine din cauza ei! Dacă mă părăsești acum mă voi sinucide.

El simți dintr-o dată nevoia de a ieși din acea încăpere prea puternic parfumată, în care nu mai putea respira.

– Rita, te rog să te îmbraci și să cobori în salon, să discutăm ca doi oameni maturi. Dacă n-o faci voi pleca imediat, cu toate amenințările tale.

Rita se îmbrăcă în cea mai mare viteză posibilă, așa cum nu făcuse niciodată. Când coborî o întrebă pe doamna Cowley dacă Peter era în salon.

– Nu este, domnul Farrington, a ieșit pe verandă cu prietenul dumneavoastră de la Londra.

Rita șovăia între dorința de a se duce să se confrunte cu cei doi bărbați și a se întoarce în dormitor. Oricum, Peter Farrington era definitiv pierdut pentru ea. Nu se temuse niciodată în viața ei plină de intrigi, trădare și minciună, atât de

tare. Nici măcar nu se putea mișca. Deodată Nigel Cressland se întoarse și o văzu. Observă că se urâțise era trasă la față, lividă dar încerca să zâmbească. Se ridică, înclinându-se în fața ei.

– O, a intrat marea doamnă! exclamă el batjocoritor. Ce dramă ai produs, draga mea! Cred că nici măcar tu care poți găsi justificare pentru orice nu vei putea să-i explici acestui domn de ce l-ai mințit într-atât... Am venit aici să lămuresc acestui domn Farrington situația copilei tale, Patty...

Rita îl privea cu pupilele dilatate și arăta oribil, după cum constată el. O cuprinseră frisoanele și cu o privire fixă se întoarse spre Peter. El întoarse capul spre ea în același timp. Rita vru să zică ceva dar vorbele refuzau să iasă. Tot Nigel vorbi, după ce-și aprinse o țigară.

– Am făcut o copie după certificatul de naștere al fiicei tale, draga mea, l-am adus pentru acest domn. N-am vrut să mă considere mincinos. Vreau să-i demonstrez ce scrie aici, că Rita Ursula Wade, soția lui Thomas Wade a dat naștere unei fetițe pe 14 aprilie anul...

– Oprește-te! strigă Rita.

Nigel ridică din umeri.

– Cum dorești! Dar tot nu înțeleg de ce un tânăr simpatic, ca domnul Farrington ar trebui să se însoare cu o scorpie cu opt ani mai bătrână! M-ai dezamăgit, Rita, am crezut că ai mai multă minte!

Rita strânse din dinți. Dacă ar fi putut, l-ar fi ucis pe Nigel chiar acolo... Era sufocată de furie și disperare.

Peter continua s-o privească dezamăgit, cu dispreț și repulsie, acum, când știa totul.

Rita vru să încerce ultima oară:

– Pierrot, începu ea.

El se ridică în picioare.

– Nu vreau să te mai văd, sau să-ți mai vorbesc vreodată! Voi părăsi imediat acest loc.

Nigel asista la scenă cu un zâmbet satisfăcut. O privea pe Rita peste ramele ochelarilor. O cunoștea bine, dar n-o crezuse atât de abjectă. Reușise să-l facă pe Peter să afle adevărul despre Rita, copilul ei, adevărata ei vârstă...

Peter continua s-o privească disprețuitor. De altfel, era modul lui de a-și exprima pedeapsa. Cu o voce tremurândă, Rita începu:

– Peter! Pierrot! Nu pleca, te rog! Vreau să discutăm între patru ochi! Ce ți-a spus Nigel? Este un om rău, să nu crezi nimic din ce-ți spune...

Peter își retrase mâna.

– Nu mă interesează că este un om rău! Mi-a dovedit că ești mai rea decât orice femeie . Nu mă deranjează că ești mai bătrână ca mine, mă doare însă că ți-ai negat propriul copil, pentru că te-ai temut că nu mă voi căsători cu tine. De asta ai îndepărtat-o pe Patty, este foarte clar! Nu vreau să te mai văd vreodată, păstrează inelul pe care ți l-am dăruit. Peter ieși din încăpere închizând ușa după el.

La început, când Nigel îi spusese că nu era avocatul Ritei ci amantul ei, fostul ei amant de fapt, Peter avusese tendința de

a-l lovi, pentru că vorbea astfel despre ea, dar când Nigel îi arătase certificatul de naștere al lui Patty, toată mânia lui se transferase de la el asupra Ritei. O ura pe femeia asta și se disprețuia pentu că se lăsase atras în mrejele ei. Cel mai mult o condamna pentru atitudinea față de fiica sa.

Peter își luă bagajul, îi plăti ceva doamnei Cowley pentru că Rita rezervase alte două camere pentru mama și sora lui, apoi comandă o mașină să-l ducă la Petcombe, la Helen.

Pe drum o întâlni pe fetița Ritei, Patty, față de care simți multă milă văzându-i mica figură chinuită. Da, ar fi trebuit să știe că era a Ritei, își spuse el, mai ales din cauza părului roșu, a picioarelor lungi. Într-o bună zi și această rățușcă urâtă va deveni o lebădă frumoasă, își spuse el. Spera doar ca fetița să aibă caracterul tatălui său.

– Unchiule Peter, ce faci! exclamă Patty, fericită că-l vedea.

El o luă în mașină, rușinat parcă de faptul că o astfel de fetiță fusese crescută de o mamă ca Rita.

Apoi, gândurile începură să-i zboare. El și Helen. Era ca și cum aerul s-ar fi purificat dintr-o dată. Putea să respire. Scăpase de aura aceea de putreziciune sufocantă a Ritei și se ducea la Helen unde îl aștepta tot ce era mai bun, mai pur și mai dulce la o femeie, care nici măcar pentru a obține tot ce-și dorea nu trădase secretele Ritei. Ce femeie! rosti el cu adorație.

***

În veranda casei de la Old Mill, Rita Wade se prăbușise pe un scaun, cu capul în mâini. Suferința ei era justificată și pentru prima oară reală. Când înțelese că Peter ieșise pentru totdeauna din viața ei, nu mai vărsase o lacrimă. Nici măcar nu avusese putere să se certe cu Nigel pentru ceea ce-i făcuse.

Acesta fuma, vorbea și zâmbea mai mult decât era necesar într-o astfel de situație. Era evident că se bucura din plin de ceea ce făcuse. Era inutil ca Rita să încerce măcar să-i reproșeze ceva; era pierdută nu mai avea nici un punct de sprijin. De fapt, ea fusese cea care încălcase toate promisiunile pe care i le făcuse.

Deodată Nigel încetă să se mai amuze. Nu se putea bucura de victorie, dacă Rita nu riposta în vreun fel, așa cum făcea acum. Se așeză lângă ea și schimbă tactica. Îi oferi o țigară.

– Hai să discutăm în liniște, Rita, o invită el. Ar fi bun un pahar de băutură dar în locul ăsta uitat de lume pe care ți l-ai ales este greu de crezut că se găsește ceva. Ar fi mai bine dacă ai luat haina pe umeri și-am merge la un local. Ai nevoie de o băutură tare.

Rita nu-i răspunse, nici măcar nu-și ridică privirea spre el. Nigel o privea fără urmă de milă. Nu simțea decât furie și invidie față de bărbatul care o adusese în această stare. Se pare că Rita era foarte îndrăgostită de el. Nigel era surprins că exista un astfel de bărbat, cunoscând-o prea bine pe Rita.

Dar în adâncul inimii lui, nu se stinsese definitiv pasiunea pe care o simțise pentru această superbă femeie cu părul ca văpaia.

Era conștient că nu fusese niciodată stăpânul inimii, trupului și al sufletului ei. Așa ar fi vrut. Chiar și acum când era teribil de umilită, frumusețea ei era o tentație pentru el. Cercetă cu privirea trupul acela zvelt, sânii frumos conturați, gleznele fine, albeața pielii acestei femei. Iar când Rita voia, știa să fie și extrem de amuzantă, se gândi el. Mulți dintre partenerii lui de afaceri îl invitau mereu amintindu-i să-și aducă și frumoasa însoțitoare.

Cu alte cuvinte, Nigel o dorea încă. Dar pe viitor el va fi cel care va dicta regulile jocului, iar ea se va conforma la toate dorințele lui. Rita era terminată. Era ruinată financiar și părăsită de bărbatul cu care voia să se mărite. El, Nigel era singurul bărbat din lume care o putea salva.

– Haide, iubito, zise Nigel, revino cu picioarele pe pământ. Lasă-mă zise el, scoțând o batistă din buzunar, să-ți șterg machiajul, ți s-a întins pe față.

– Te rog să mă lași în pace, Nigel! se răsti ea.

– Văd că nu prea mă agreezi acum, iubito.

Cu un gest de om la capătul puterilor, Rita duse țigara la gură. Nu i-ar fi păsat dacă în momentul acela s-ar fi căscat pământul și ar fi înghițit-o.

– Cred că ar trebui să revii rațională, Rita. Ai jucat un rol periculos și ai pierdut. Noi ne cunoaștem prea bine; nici unul nu-și poate permite să-l critice pe celălalt. Cu toate astea eu am crezut că ai mai multă minte. M-am înșelat!

– De ce naiba nu pleci, Nigel? Ai reușit ceea ce ai vrut. Acum de ce nu dispari?

– Dacă dispar și eu, ce se va alege de tine, Rita? Ai pus totul în joc, nu ți-a mai rămas nimic.

– Nu ești mulțumit de situația în care mă aflu? Te rog să pleci!

– Ai fost o proastă, Rita, dar nu văd de ce ai continua așa. Dragostea pentru acest tânăr ți-a luat capacitatea naturală de a obține toul de la viață. L-ai pierdut din prostie, Rita. Revino cu picioarele pe pământ, draga mea.

– Ceea ce voi face nu este problema ta așa că nu văd de ce nu pleci!

– Îți sunt încă prieten, cu toate că nu te-ai purtat frumos cu mine; mă mai interesează ce faci, sau mai precis, ce vei face, iubita mea. A existat o legătură ciudată întotdeauna între noi. Ai încercat o dată sau de două ori s-o rupi dar te-ai întors la mine.

Rita ridică privirea spre el și culoarea îi reveni în obraji.

– Să înțeleg că mă mai vrei ?

Nigel își mușcă buzele nevrând să admită că o dorea.

– Te rog să mă lași singură, Nigel, nu mă simt bine, îl rugă ea pentru a treia oară.

– Nici vorbă! Știu că nu-ți place să fii singură. Știu că pe biroul tău se află o mulțime de facturi neplătite, contul tău bancar trebuie alimentat, iar taxele pentru școala lui Patty... iar tu ești o femeie elegantă și nu vrei să ajungi să porți lucruri demodate.

– Pleacă, Nigel! Mi-ai stricat viața, nu vreau să te mai văd vreodată! Te urăsc!

Nigel începu să râdă.

– Arăți mai bine când ești furioasă, draga mea.

Rita vru să spună ceva dar maxilarele i se încleștară și se prăbuși la podea.

Nigel o zgâlțîi cu putere.

– Haide, Rita, revino! Afacerea cu Farrington s-a încheiat; ești într-o situație dificilă, dar trebuie să-i faci față. Ciudat, mie îmi mai pasă de tine. Am multe planuri pentru noi doi. Cel mai bun ar fi să ne căsătorim imediat să încercăm să ne punem viața pe un nou făgaș. Eu sunt un bărbat deștept iar tu o femeie frumoasă, așa că nu văd ce ne-ar mai trebui! Sunt dispus să dau uitării trecutul, să-ți plătesc datoriile, și să începi o viață nouă ca soție a mea. Dar cu o condiție! Nu vreau să tragi după tine copila aia.Vom face tot felul de călătorii, mai ales în America de Sud, unde am deschis o afacere. Îți va plăcea viața la Rio și vei fi apreciată acolo. Să nu începi să-mi torni iarăși povestea cu fiica ta pentru că nu-ți va merge; dacă ai fost capabilă să te dezici de ea, va trebui să găsești pe cineva să aibă grijă de ea. Și cine alta ar fi mai bună decât draga ta, Helen? Sunt sigur că o va adopta pe Patty imediat!

Rita căzu din nou în scaunul de pe care abia se ridicase; nu suporta vocea aceea plină de sarcasm. Acest Nigel știa s-o lovească acolo unde o durea! Niciodată nu-l urâse ca în aceste clipe. Cu toate acestea, era perfect conștientă că spusele lui erau perfect adevărate și că nu putea scăpa de el. Era ruinată, iar el era singurul prieten rămas. Nu avea de ales, dar ideea unei căsătorii cu el o îngrozea.

Încercase să-și spună că fusese norocoasă să-l aibă pe Nigel, dar îl ura din tot sufletul. Pe Peter îl și uitase; acum nu

simțea decât ură față de Nigel. Va trebui să mă mărit cu el deocamdată să mă supun lui. Va veni și ziua când voi putea ridica din nou capul sus, își spuse ea.

– Ei iubito, ce zici? Nu te grăbești să-i ceri lui Helen să se ocupe de Patty cât vom fi în America de Sud? Nu te-ai săturat de atmosfera asta de provincie? Nu aștepți cu sufletul la gură să plecăm?

Rita îl ascultă până la capăt sfâșiind de furie marginile batistei pe care o avea în mână. Se gândi cu oarecare interes la viața de la Rio, dar amintirea lui Peter ca și faptul că trebuia să apeleze la Helen o făceau să ezite... nu suporta că îi dădea totul lui Helen; iubitul, fiica...

Nigel care o privea stăruitor, înțelegea ce se petrecea în inima ei.

– Știu că n-o suporți pe Helen, dar gândește-te la binele lui Patty. Nu-mi place deloc fata ta, dar n-aș vrea să ajungă pe mâini străine.

Rita simțea că nu mai poate respira. Deodată renunță la luptă. Știa că Nigel avea dreptate și pentru prima oară încercă să pună binele fetiței înaintea sentimentelor sale. Helen n-ar fi refuzat s-o îngrijească pe Patty.

– Foarte bine, voi face cum vrei, Nigel. Acum să mergem la clubul din sat, am nevoie de o băutură puternică.

Nigel o privi cu un zâmbet satisfăcut. Reușise!

– Înveselește-te acum și vom avea aceleași momente plăcute ca altădată, Rita! Nu te-ai fi simțit bine cu Farrington, nu-l mai plânge, vei ajunge singură la concluzia asta.

Nigel o sărută plin de pasiune. Ea îi suportă sărutul, fără a-i răspunde, trupul ei rămânând rigid în brațele lui. Se gândi la Peter, la blândețea și bunătatea lui, la soțul ei, la Patty, și-i fu rușine.

Capitolul 9

Lady Pilgrim și Helen se aflau la masă când doamna Bampton, bucătăreasa, le anunță că sosise o mașină din care coborâse un domn cu o fetiță.

Helen se duse repede la fereastră.

– Dumnezeule! exclamă ea, este Peter cu Patty!

– Tânărul care seamănă cu Chris?

– Da, vrei să-l vezi, nu?

Lady Pilgrim se ridică.

– Helen, tânărul acesta a venit pentru tine. Tu trebuie să-l inviți înăuntru.

Peter nici nu apucă să intre că izbucni:

– Gata s-a terminat! Nu-ți pot povesti acum!

Inima lui Helen începu să bată necontrolat. Asta însemna că explicația finală și desprinderea de Rita avuseseră loc! Peter venise la ea ca un om liber. Asta era totul pentru ea. Dar deocamdată se concentră asupra lui Patty pe care o prinse în brațe, apoi o ridică de la pământ, sărutând-o.

Patty îi prinse fața între palmele ei mici, fericită cum nu mai fusese de mult. Privind-o, Peter știu că fetița o iubea pe Helen. Și nu era de mirare, cine n-o iubea pe Helen?

Helen arăta astăzi mai bine ca oricând. Era îmbrăcată cu o pereche de pantaloni și un pulovăr galben cu eșarfă maro; părul îi era proaspăt spălat și lăsat liber pe spate. Părea foarte proaspătă și inocentă. Peter se înfioră amintindu-și de femeia de care tocmai se despărțise. Știa că niciodată nu va înceta să se mire cum se lăsase orbit de ea.

– Te invit s-o cunoști pe lady Pilgrim, începu Helen.

Lady Pilgrim intrase deja în salon, sprijinită în baston. Ea înaintă spre tânărul acela înalt care-și scotea paltonul. Veni spre el cu inima bătând puternic, constatând izbitoarea asemănare dintre el și fiul său.

– Bine ai venit, domnule Farrington, zise lady Pilgrim. Ne-ai adus-o și pe micuța Patty?

Peter îi sărută mâna, plăcând-o imediat pe doamna zveltă care era prietena lui Helen și mama lui Christopher.

– Îmi cer scuze că am sosit la ora prânzului, lady Pilgrim, dar am realizat ce oră este doar când ne aflam pe la jumătatea drumului!

– Nu este nevoie să-mi explici nimic, zise lady Pilgrim, te rog poftește la masă!

De cum îl privi, ea înțelese de ce Helen își transferase dragostea pentru Christopher asupra lui Peter. De fapt oricine îl cunoștea pe Peter ajungea să-l iubească.

După masă, la cafea, pe când conversau într-o atmosferă foarte plăcută, sună telefonul. Lady Pilgrim răspunse.

– Este doamna Wade, de la Old Mill.

Peter și Helen schimbară priviri. Helen își mușcă nervoasă buzele, iar Patty sări speriată:

– Mami este supărată că am întârziat la masă?

– Nu, Patty, nu este supărată, zise lady Pilgrim, dar aș vrea să te duci acum acasă, da?

– Oh! exclamă fetița aruncându-i priviri disperate lui Helen.

– Te vei întoarce înapoi, adăugă lady Pilgrim, voi trimite eu mașina după tine, peste o oră. Da? Mama ta spunea că va trebui să plece de urgență la Londra, așa că vei petrece câteva zile cu noi.

– Cu dumneavoastră, Helen și Lindy? întrebă fetița.

Cu aceste vorbe, după ce-i sărută pe toți cei prezenți, Patty plecă spre Old Mill.

Lady Pilgrim răsuflă ușurată.

– Se pare că evenimentele se derulează rapid, zise ea. Mi s-a părut că doamna Wade era cam neliniștită. M-a întrebat dacă domnul Farrington este aici, iar Patty la fel. Apoi, mi-a spus că va trebui să plece imediat la Londra, fără să ia fetița. M-a întrebat dacă Helen ar putea avea grijă de ea. M-a rugat să trimit fetița la Old Mill pentru ca să-și ia rămas bun de la ea, spunându-mi că îi va trimite lui Helen o scrisoare prin Patty .

Helen îl privi pe Peter care se încruntase. Lady Pilgrim se ridică.

– Mă retrag în camera mea, să mă odihnesc puțin, iar voi discutați în liniște. Dacă ai nevoie de mine, Helen, nu ezita să vii sus. Cât despre dumneata, domnule Farrington, semeni atât de mult cu fiul meu...

– Mi-a făcut plăcere să vă cunosc și sper să ne revedem în curând, zise Peter, înclinându-se în fața doamnei Pilgrim.

Deși era o femeie care se putea controla foarte bine, Monica Pilgrim avea lacrimi în ochi.

– Cred că mă vei vedea mai mult decât ți-ai dori, Peter; n-ar fi mai bine să rămâi aici, în seara asta decât să te întorci la Old Mill?

Helen exclamă bucuroasă:

– Monica, ești un înger!

– Ce femeie grozavă! exclamă Peter după ce Monica părăsi încăperea. Helen, nu știu ce se întâmplă cu mine, mărturisi el. Toată lumea mea s-a schimbat în câteva ore. Dar din toată grozăvia asta sunt sigur că va ieși ceva bun.

– Vino să stăm de vorbă în liniște, îl invită Helen.

– Helen, nu știu ce se întâmplă cu mine; totul mi se pare haotic. Nu pot trece peste ce am aflat astăzi despre Rita! Sper ca astfel de lucruri să nu se întâmple cu nici o femeie de pe pământ. Este oribil! Am crezut că ființe abjecte ca Rita pot exista doar în filmele de groază. Iar eu care credeam c-o iubesc! Voiam s-o prezint mamei!

– Peter, dragul meu, încearcă să-ți revii!

Peter o prinse în brațe, lipindu-și obrazul de al ei.

– O, Helen, exclamă el, cred că sunt atât de afectat pentru că te iubesc. Dar nu cred că am dreptul să vin la tine direct de la cea mai josnică femeie din lume!

– Nu trebuie să gândești așa, dragul meu, zise Helen strângându-l la piept. Eu te iubesc din toată inima și te voi iubi mereu. Te-am înțeles și în relația cu Rita; este o femeie fascinantă, care poate fura mințile oricui. Nu trebuie să-ți fie rușine că i-ai căzut în plasă. Important este că ai reușit să te retragi la timp. Iar pe mine nu trebuie să mă așezi pe un pedestal, pentru că sunt doar o ființă omenească, plină de defecte.

Peter îi acoperi mâinile cu sărutări.

– Ești un înger, iubita mea.

Peter o sărută, apoi mână în mână se așezară lângă șemineul în care ardea vesel focul.

După o vreme, apăru doamna Bampton cu o scrisoare în mână.

– Este pentru domnișoara Shaw, zise ea. Cineva așteaptă răspunsul.

Helen luă scrisoarea cu mâna tremurând și văzu scrisul nevrotic al Ritei, cu care era obișnuită. După ce termină de citit, rămase fără cuvinte. Era ca și cum ar fi luat parte la vreo scenă din casa Ritei.

– Ce scrie? o întrebă Peter.

– Să-ți citesc?

– Nu, pentru Dumnezeu, nu, spune-mi pe scurt!

Helen îi spuse că Rita voia să plece numaidecât cu Nigel Cressland în America de sud, stabilindu-se la Rio de Janeiro. Rămânea de rezolvat problema lui Patty, căci Nigel nu suporta ca fetița să meargă cu ei.

Rita recunoștea că nu fusese o mamă bună, iar că de acum înainte va avea și mai puține șanse să fie, deoarece se despărțea o perioadă lungă de fiica sa, care niciodată nu se va înțelege cu tatăl său vitreg; de aceea, ar fi bine ca fetița să se afle în grija cuiva ca Helen. Îi aminti că Patty o iubea foarte mult și că nu exista o alta mai indicată decât ea.

Rita scria:

„Noi două nu prea ne agreem, dar asta nu mai are importanță acum. Trebuie să ne gândim doar la binele lui Patty și doar în tine am încredere. De aceea, te-aș ruga să accepți să te ocupi de Patty de fapt, să devii tutorele ei legal; iar dacă vei accepta, eu voi trimite banii pentru școală și restul. Te implor să faci acest lucru, Helen; deși mă disprețuiești, n-aș putea fi liniștită știind că Patty nu este cu tine. Eu n-o pot îngriji, nu sunt o mamă bună. Iar pe deasupra, trebuie să mă mărit cu Nigel, nu mai am un ban“.

Helen ridică privirea spre Peter.

– Ce zici de asta?

– Cred că este inițiativa cea mai lipsită de egoism din viața ei. A apelat la Cressland care s-a oferit să-i plătească datoriile. Ăsta va fi sfârșitul Ritei. Cât despre Patty, n-ar putea trăi cu ei. Întrebarea mea este dacă accepți o astfel de responsabilitate.

Helen răspunse fără ezitare.

– Nici n-aș putea s-o încredințez altcuiva pe Patty. O înțeleg și o iubesc. În privința banilor Ritei...

Peter o întrerupse.

– Nu-ți face probleme pentru bani, am destui, iar Kenya este locul cel mai indicat pentru a crește un copil. Vreau doar să fii sigură că o vrei. Eu sunt de acord s-o luăm cu noi. Dacă te vei căsători cu mine, o vom adopta pe Patty.

Helen nu putea răspunde din cauza inimii care-i bătea să-i spargă pieptul. Nu-și imaginase niciodată că va exista atâta fericire, să fie cu Peter și Patty.

Se gândi la ultimul paragraf din scrisoarea Ritei:

„ Se pare că ai câștigat. Nu cred, totuși, că Peter va veni direct la tine. Nu vreau decât să nu otrăvești mintea fetiței cu lucruri rele despre mine."

– O reacție tipică pentru Rita! exclamă Helen. Cum aș putea stârni un copil împotriva mamei sale?

– Mă vei lăsa să am grijă de voi două? întrebă Peter. Veți merge cu mine la Nairobi?

– O dragule, parcă este o scenă divină tot ce se întâmplă cu noi! exclamă Helen, care nu putea să creadă că totul era adevărat.

– Scrie răspunsul Ritei, iubita mea, așteaptă cineva să-l ducă. În seara asta voi accepta invitația doamnei Pilgrim dar mâine, iubito, te voi prezenta mamei. Sunt sigur că te va iubi.

– Și eu o voi iubi, Peter.

– Iar sora mea te admiră de multă vreme...

– Draga mea Glen!

– Grăbește-te cu scrisoarea, apoi vino lângă mine. Voi suna la Londra să le spunem vestea cea mare mamei și lui Glen.

Helen se grăbi spre birou pentru a-i răspunde Ritei, iar Peter rămase în salon cu privirile ațintite asupra unei fotografii aflate pe șemineu, din care îl privea un tânăr care-i semăna mult. Pe fotografie sta scris: pentru mama, de la Chris...

O senzație de bine și de liniște îi cuprinse inima, până atunci zbuciumată de îndoieli. Puse fotografia la loc, apoi îl salută tânărul care-l privea din ea:

„ Voi avea grijă de Helen, dragul meu“, îi spuse Peter zâmbind.

Sfârșit